

Giới thiệu Cung Chiều Vợ Yêu Phúc Hắc Dễ Thương

Thể loại: Hiện đại sủng, trùng sinh

Edit: Huyết Linh Tộc

Beta: Từ Liên Hoa 1612

Độ dài: 139 chương

Trước 15 tuổi, Mặc Khuynh Thành là một cô gái rất hạnh phúc, có gia thế khiến người khác phải hâm mộ, người thân thì yêu thương chiều chuộng cô.

Sau 15 tuổi, Mặc Khuynh Thành toàn gặp những kẻ cặn bã làm cô tổn thương, không những vậy còn có kẻ muốn lật đổ cô, hận không thể chiếm lấy tất cả của cô.

Vậy nên khi 25 tuổi, Mặc Khuynh Thành vì bị hại mà nhảy xuống biển tự sát.

Cô đã trở về năm mười sáu tuổi, có thể làm lại tất cả.

Không phải muốn giả mạo cô hay sao? cô sẽ khiến cho ả mất tất cả.

Không phải muốn gia nhập giới nghệ sĩ hay sao? Thật có lỗi vì cô sẽ hạ gục ả trong giây lát"

Nhưng ngay cả bản thân cô cũng không hiểu tại sao lại có một vài thứ thay đổi như vậy.

Mặc Dận: "Cục cưng, ngược bọn họ đâu cần em ra tay."

Mặc Dận: "Cục cưng, em xuất hiện, khiến tôi biết được ý nghĩa tồn tại của mình."

Mặc Dận: "Cục cưng, em là của riêng mình tôi..."

Mặc Khuynh Thành: "... " Cục cưng không nghĩ như vậy, cục cưng không biết gì hết, mọi người thương yêu nhau chẳng phải rất tốt sao!!!

Trích đoạn thứ nhất:

"Khuynh Thành, em không cố ý tranh giành Thụy ca ca với chị." Mỗ nữ nước mắt đầy mặt.

Mặc Khuynh Thành nói: "Không cần tranh, ả chưa bao giờ là của tôi."

"Khuynh Thành, em biết chị cố ý nói như vậy, chị đánh em, mắng em đều được, chỉ cần chị có thể tha thứ cho em."

Mặc Khuynh Thành trực tiếp trợn mắt xem thường, đồng chí Bạch Liên Hoa, ảo tưởng cũng là bệnh, đừng từ chối điều trị!

"Cục cưng, em chờ tôi có sốt ruột không?" Một người ngồi vào bên cạnh Mặc Khuynh Thành.

"Không có, vừa vặn xem Bạch Liên Hoa khóc lóc kẻ lẻ diễn trò."

Trích đoạn thứ hai:

"Cục cưng! Kịch bản này không được!" Mặc Dận liếc mắt nhìn chăm chăm kịch bản kia.

"Vậy bản này?"

"Không được!"

"Bản này?"

"Vẫn không được."

"....Vậy phải là bản như thế nào?"

Mặc Dận rút kịch bản đã sớm xem trọng ra.

"Bản này đi."

"..." Hóa ra là lão gia ngài muốn tìm một kịch bản không có động tác thân mật nào?!

Trích đoạn thứ 3:

"Ba ba, đây là ma ma sao?" Bánh bao chỉ người trên tivi hỏi.

"Đúng vậy, ma ma xinh đẹp không?" Mặc Dận vuốt vuốt đầu bánh bao.

Bánh bao không nói chuyện, cắn môi, nhìn nhìn ba ba, rồi lại nhìn nhìn tivi, cuối cùng nói một câu: "Ba ba, con cảm thấy ma ma mới là ba ba!"

Mặc Dận không phản bác được, lão bà quá mạnh mẽ cũng là một loại tội!

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vợ Yêu Phúc Hắc Dễ Thương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Kết thúc quá khứ

Edit: Trâm Mặc+Âu Dương Lạc Cừu+Sokute_112k

Beta: Tử Liên Hoa 1612

Bầu trời đen kịt nối liền với biển lớn mênh mông vô bờ, khó có được chính là cuồng phong vốn đang gào thét trên mặt biển lúc này lại yên tĩnh giống như mặt gương. Xa xa có một du thuyền bề ngoài vô cùng hoa lệ chạy đến, phá vỡ sự tĩnh lặng.

Xung quanh du thuyền buồm bóng bay màu hồng nhạt và ruy băng, có vẻ vừa duy mỹ lại vừa lãng mạn. Ở một bên thuyền, cái tên của du thuyền màu vàng óng rất chói mắt - S&M.

Một đám người hung dữ vừa xuất hiện đã đè ép một người phụ nữ có chút chật vật, đánh vỡ duy mỹ lúc này.

Người phụ nữ kia mặc sườn xám màu đỏ, cổ áo có thêu một đoá hoa hồng, nhánh hoa hồng kéo dài đến ngực trái, giống như mọc ra từ trong lòng. Phần dưới của sườn xám không phải xẻ tà mà là lụa mỏng nối tiếp, nhẹ nhàng lay động theo bước chân của chủ nhân, trên choker người.

“Chát!”

Một người vệ sĩ vươn tay đánh vào mặt chủ nhân của bộ sườn xám màu đỏ. Lúc cái tát hạ xuống, ánh mắt của chủ nhân bộ sườn xám vốn đang trống rỗng khôi phục lại một chút ánh sáng, nhưng khi nhìn thấy người đứng trước mặt thì lộ ra vẻ phẫn hận.

“Thụy, ánh mắt của chị ấy thật đáng sợ.” Cô gái nhỏ xinh lập tức trốn vào trong lòng của người phía sau.

“Tư Tư không sợ, ngoan.” Tô Thụy trấn an người trong ngực, cảm nhận được sự run rẩy và khối tròn mềm mại trước ngực của cô gái, trong lòng bùng lên lửa nóng.

Trên mặt Mặc Khuynh Thành đầy châm chọc, hai người này chính là người yêu và bạn thân của cô, hừ, tối hôm qua còn thâm tình chân thành cầu hôn cô, thừa dịp bản thân cô đang cân nhắc, vậy mà hắn ta đã cút lên giường cùng với bạn thân tốt nhất của cô rồi. Vốn tưởng rằng ít nhất sẽ có lời giải thích, không nghĩ tới hắn ta sẽ giam cô lại.

Tô Thụy nhìn người phụ nữ có chút chật vật trước mắt, chỉ tự trách mình tối hôm qua không nhìn xuống, nhưng mà dựa theo mức độ cô ấy thích mình, chỉ cần nói vài câu lừa gạt là được. Mà khi hắn làm bộ ấy nãy nhìn về phía Mặc Khuynh Thành, lại phát hiện trong mắt cô chỉ có chán ghét và ghê tởm thì không khỏi lạnh lùng chế giễu.

“A, thế nào? Cảm thấy tôi ghê tởm?”

Mặc Khuynh Thành cúi đầu. Rác rưởi đã bị người khác dùng qua, cô không cần phải đoạt lấy!

Tô Thụy nhìn thấy cô không trả lời, lửa giận trào lên, nếu không phải vì phần tài sản kia, hắn đường đường là thiếu gia nhà họ Tô, cần gì phải nhìn sắc mặt của cô ả!

Văn Tư Tư thấy thế, điềm đạm đáng yêu nhìn Mặc Khuynh Thành.

“Chị, em biết là em không đúng. Thụy thật sự rất yêu chị, nếu lần này không phải uống quá nhiều, cũng sẽ không thể phát sinh chuyện ngoài ý muốn như vậy, chị không biết, anh ấy luôn miệng gọi tên chị, có thể tha thứ cho Thụy hay không? Anh ấy thật sự vô tội!”

Văn Tư Tư vừa nói vừa lên lút chú ý xem phản ứng của Tô Thụy, thấy sắc mặt hắn thoáng chuyển biến tốt, trong mắt lại lộ ra thương tiếc, liền biết bản thân đã nói lời hợp ý hắn.

“Tur Tur, em cần gì phải giải thích, đây đều là ngoài ý muốn.” Nói đến đây, Tô Thụy trông có vẻ đau khổ nhìn Mặc Khuynh Thành, nhẹ nhàng nâng tay lên vuốt ve khuôn mặt vừa hồng vừa sưng của cô: “Khuynh Thành, anh biết, tất cả những chuyện này đều là lỗi của anh, em có thể đánh anh mắng anh, chỉ cầu xin em có thể tha thứ cho anh.”

Sau khi nói xong Tô Thụy lẳng lẳng chờ phản ứng của Mặc Khuynh Thành, đợi đến mức nhẫn nại của hắn cũng hết, Mặc Khuynh Thành mới ngẩng đầu:

“Được, tôi tha thứ cho anh.”

Trong lòng Tô Thụy lập tức vui sướng, nhưng giây tiếp theo, niềm vui sướng của hắn liền sụp đổ.

“Tôi tha thứ cho anh, nhưng về sau chúng ta kiều về kiều, lộ về lộ!” (đường ai nấy đi)

Nói xong, liền ra hiệu hai tên vệ sĩ buông cô ra. Đáng tiếc, không ai nghe theo lệnh của cô.

Mặc Khuynh Thành nhăn mày lại: “Tô Thụy, tôi đã nói tha thứ cho anh, sao anh còn không cho bọn họ buông tôi ra?!”

Tô Thụy giận dữ: “Mặc Khuynh Thành, mẹ nó, cô đang lấy lão tử ra trêu đùa sao?! Không phải cô nói tha thứ cho tôi à? Thế nào, tiểu thư Mặc gia muốn lật lọng?”

“Đương nhiên tôi nói được thì làm được! Chẳng lẽ, anh còn vọng tưởng tôi đáp ứng lời cầu hôn của anh? A, đừng có nằm mơ, Mặc Khuynh Thành tôi làm sao có thể muốn đồ bị người khác dùng qua?!”

“Mặc Khuynh Thành! Cô nói tôi là đồ vật này nọ?”

“Anh quả thật không phải đồ vật này nọ!” Lúc trước có phải bản thân có mắt như mù hay không, lại coi trọng một tên cận bã trong ngoài không đồng nhất, lại còn luôn nhòm ngó đến tài sản nhà mình như vậy.

Ánh mắt của Tô Thụy hung ác nham hiểm. Xem ra Mặc Khuynh Thành tuyệt đối sẽ không đáp ứng lời cầu hôn của mình, thịt đã gần đến miệng, tuyệt đối không thể để bay như vậy!

Văn Tư Tư đột nhiên kiễng mũi chân, nhỏ giọng ghé vào lỗ tai Tô Thụy nói câu: “Thụy, nếu mềm không được thì cứng.”

Như thế, nếu đã không đáp ứng lời cầu hôn, vậy thì cứng rắn ép cô kí vào giấy chuyển nhượng!

“Bắt Mặc Khuynh Thành đưa về, bắt kẻ dùng biện pháp gì cũng phải làm cô ta kí tên cho tôi!” Tô Thụy đã không còn nhẫn nại để dễ dàng dành Mặc Khuynh Thành, nếu cô đã bắt nhân thì cũng đừng trách bản thân hắn ta bắt nghĩa.

Sau đó hắn ôn nhu nói với Văn Tư Tư: “Tur Tur, chúng ta vào trước đi, ngoài này gió lớn, bị cảm lạnh sẽ không tốt.” Văn Tư Tư nhu thuận gật đầu: “Được.”, khoe miệng cong lên một độ cong rất nhỏ. Mặc Khuynh Thành, tất cả mới chỉ vừa bắt đầu!

Mặc Khuynh Thành nhìn hai người dựa vào nhau đang dần dần đi xa, trong mắt hiện lên vẻ tàn nhẫn.

Thì ra là như vậy. Chỉ trách mình trước kia đã quá ngu ngốc, rõ ràng nhìn thấy bọn họ thân thiết ở cùng một chỗ nhưng lại chưa từng hoài nghi. Hôm nay rơi vào kết cục như vậy, chỉ có thể nhận. Nhưng anh hai còn đang ở trong trại giam, anh cả thì không biết có nhận được tin tức hay không, ba ba lại bị mình chọc tức phải nhập viện, hiện giờ tập đoàn Mặc thị cũng không còn người nào có thể quản lý...

Mặc Khuynh Thành còn chưa nghĩ ra biện pháp đã bị đau đớn trên da đầu cường chế kéo ý nghĩ trở về.

“Mặc tiểu thư, tôi khuyên cô vẫn nên ngoan ngoãn ký tên cho xong việc, ký cho anh em chúng tôi bớt chút phiền toái, cũng để cô khỏi chịu nỗi đau da thịt, thấy da thịt cô mềm mại, cũng không biết có thể chịu đựng những thứ này hay không nữa.” Một tên vệ sĩ trên mặt có vết sẹo nhìn như khách khách khí khí vì Mặc Khuynh Thành phân tích rõ lợi hại. Mặc Khuynh Thành bị bắt phải đối diện cùng hắn. “Phi!”

Tên vệ sĩ tránh không kịp, trúng ngay giữa mặt.

“Không biết xấu hổ còn lên mặt! Tiểu Lý, đêm nay chúng ta phải hầu hạ vị Mặc đại tiểu thư này cho tốt!”

Nói xong trực tiếp túm tóc Mặc Khuynh Thành đi về phía căn phòng đã giam giữ cô tối hôm qua.

“Long ca, chúng ta tuyệt đối sẽ giúp Mặc đại tiểu thư trốn đời khó quên!” Tiểu Lý bị kêu liền theo sát phía sau.

**

Mặc Khuynh Thành không biết đã trôi qua bao nhiêu ngày, cô quỳ rạp trên mặt đất, sườn xám đã rách toét, mơ hồ có thể nhìn thấy vết phỏng bên dưới, mà hai tay cũng bị rút sạch móng, từng ngón đều bị bẻ gãy xương. Những thứ này, hầu hết đều là vết tích của nữ nhân Văn Tư Tư kia. Cô nghĩ không ra, cũng tự thấy mình chưa từng bạc đãi người bạn thân này. Cửa mở.

“Lộc cốc...”

Một bàn tay nắm lấy cằm của Mặc Khuynh Thành, hơi nâng lên.

“Suy nghĩ kĩ chưa chị gái thân mến của em?”

“Đừng có nằm mơ.” Giọng nói tuy rất yếu nhưng lại kiên quyết.

Như dự kiến, Văn Tư Tư đứng thẳng người, từ trong túi lấy ra một chiếc khăn tay, cẩn thận lau từng ngón tay, sau khi lau xong, trực tiếp ném vào mặt Mặc Khuynh Thành.

“A xin lỗi, em không cố ý.” Văn Tư Tư vờn tay hất khăn ra, đồng thời, chân cô ta mạnh mẽ dẫm lên bàn tay chẳng chịt vết thương của Mặc Khuynh Thành.

Mặc Khuynh Thành vốn đã suy yếu bây giờ đau đến mồ hôi đầy đầu.

“Tur Tur, sao em lại ở chỗ này?”

“Thụy, anh đến rồi, em đến để khuyên chị.” Văn Tư Tư nói một cách chân tình.

Tô Thụy nghĩ tới tin tức truyền ra gần đây, nhị thiếu gia nhà họ Mặc đã được thả ra, nếu bản thân vẫn không chiếm được quyền thừa kế, vậy thì không còn kịp rồi.

“Mặc Khuynh Thành, không có gì quan trọng hơn tính mạng, chẳng lẽ cô không muốn gặp lại người nhà của cô sao? Tôi nhớ là bác trai đang ở viện, nhị thiếu gia đã vào nhà giam, bây giờ nhà họ Mặc còn có ai?”

Mặc Khuynh Thành nhìn Tô Thụy, cười nhạt hai tiếng, cổ nhin đau đốn ngồi dậy. “Tô Thụy, anh coi tôi là con cóc sao? Đừng quên, nhà họ Mặc còn có đại thiếu gia!”

Tô Thụy cười nhạt nhìn Mặc Khuynh Thành, đại thiếu gia sao? Xung quanh đó ai cũng biết, đại thiếu gia được vợ chồng nhà họ Mặc nhận nuôi, căn bản hoàn toàn không có quyền thừa kế tài sản.

“Tô Thụy, tôi biết anh đang nghĩ gì, tôi muốn nói cho anh biết, tài sản của nhà họ Mặc, tôi thà cho anh cả cũng sẽ không cho anh!”

“Mặc Khuynh Thành!” Tô Thụy tức giận trực tiếp gấp than, ấn lên mặt Mặc Khuynh Thành.

“Xèo xèo...”

Mặc Khuynh Thành cổ nhin đau không kêu một tiếng nào, nhìn khuôn mặt dữ tợn của Tô Thụy và vẻ mặt vui sướng của Văn Tư Tư khi người gặp họa, tôn nghiêm còn sót lại trong lòng không cho phép bản thân phải cầu xin tha thứ. Tô Thụy nhìn Mặc Khuynh Thành quật cường không khỏi hoảng thần.

Trước kia cô là một nữ sinh kiêu ngạo, bướng bỉnh nhưng hôm nay nhìn thấy biểu cảm ảm nhẫn của cô ta, hấn không khỏi cảm thấy thương thức.

Văn Tư Tư bỗng nhiên bước lên ngăn cản tầm mắt của hấn, vẻ mặt lo lắng nói: “Thụy, anh không thể đối xử với chị ấy như vậy, giao cho em được không?”

Tô Thụy nhìn thấy vẻ mặt không đành lòng của Văn Tư Tư, xoa mặt cô ta, thỏa hiệp nói: “Cũng tốt, các em từng làm chị em với nhau, cứ giao cho em vậy.”

Sau khi Tô Thụy đi, Văn Tư Tư lập tức thay đổi sắc mặt, ác độc nói: “Kéo nó ra ngoài!”

Đến khi Mặc Khuynh Thành nhìn thấy trên sàn tàu có nhiều người như vậy, trong lòng dâng lên dự cảm không lành.

“Văn Tư Tư, mày muốn làm gì?”

“Mặc Khuynh Thành, mày nói xem tao muốn làm gì đây?” Văn Tư Tư nâng cằm Mặc Khuynh Thành.

“Tuy rằng mặt bị hủy, nhưng dáng người này vẫn còn không tồi, bình thường tao thấy mày đối xử với tao cũng không tệ, nên muốn cho mày hưởng thụ cực lạc nhân gian trước khi chết.”

Mặc Khuynh Thành không thể tin tưởng mắt, liều mạng giả dụ, “Văn Tư Tư, mày là đồ điên!”

“Tao là đồ điên, dựa vào cái gì mà từ nhỏ đến lớn mày đều được người khác yêu thương, mà tao lại phải chịu tra tấn! Mặc Khuynh Thành, mày cho rằng mày coi tao là chị em tốt, tao phải mang ơn sao? Đừng ngây thơ, từ lần đầu tiên chúng ta gặp mặt nhau, tao đã bắt đầu gài bẫy mày rồi.”

“Được rồi, em gái chỉ nói đến thế thôi. Chị thân ái, em tìm nhiều người như vậy, chị nên hưởng thụ thật tốt.”

Văn Tư Tư nói xong, ra hiệu một chút, xoay người ngồi xuống ghế chuẩn bị xem kịch vui. Mặc Khuynh Thành muốn chạy trốn, cô nhìn đám người đang chậm rãi tới gần, nhìn ra xung quanh, du thuyền vẫn còn trôi nổi trên biển, lối thoát duy nhất, chỉ có...

Cô không kịp nghĩ nhiều, mấy đôi tay đó đã vươn tới ngay trước mắt, cô chịu đựng ý muốn nôn, run run nhắm mắt lại.

Ngay lúc mấy người đó không hề phòng bị muốn giờ trò, cô đột nhiên mở mắt ra, trong mắt hiện lên vẻ rét lạnh, dùng toàn lực đá một người trước mặt.

“Aaa!!!!”

Mấy người đó không khỏi sợ run người, nhìn Mặc Khuynh Thành thừa cơ chạy đến bên rào chắn, vô thức che nửa người dưới.

“Ngậy ra đó làm gì! Còn không mau bắt lấy nó!” Người nằm trên mặt đất quát.

Bọn chúng lập tức chạy lên nhưng cũng không dám tới gần. “Mặc tiểu thư, cô đã không còn đường thoát, bó tay chịu trời đi!”

“A, phải không?”

Trong nụ cười của Mặc Khuynh Thành mang theo vẻ quyết tuyệt, xoay người nhảy vào biển lớn.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vợ Yêu Phúc Hắc Dễ Thương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Trở về lúc ban đầu

Edit: Bánh Bao Ú + Liễu Nhược Thu + Sher

Beta: Từ Liên Hoa 1612

Nước biển lạnh như băng xoay quanh bốn phía Mặc Khuynh Thành, hơi lạnh ngấm vào xương cốt, cô không khỏi run rẩy, lạnh quá.

Không khí càng ngày càng ít, cảm giác hít thở không thông tràn khắp cơ thể.

“Ừm...”

Mặc Khuynh Thành đau đớn rên một tiếng, cau chặt mày, không biết vì sao bên ta lại có âm thanh ồn ào.

Cô còn chưa chết?

Mặc Khuynh Thành chậm chậm mở hai mắt, ánh mắt trời chói chang làm cho cô phải nheo mắt lại.

“Tiểu quái*, cuối cùng con cũng tỉnh?” Lan Tuyết Mai nhìn Mặc Khuynh Thành trên giường bệnh, nhanh chóng ấn một cái nút. (*Quai: lấu lình, thông minh.)

“Mẹ?” Mặc Khuynh Thành nhìn thấy Lan Tuyết Mai trẻ tuổi hơn rất nhiều, hốc mắt hơi ẩm ướt, còn có thể nhìn thấy mẹ, thật sự quá tốt.

“Tiểu quái, có phải rất đau không? Không khóc không khóc, Tiểu Cửu lập tức tới ngay.” Lan Tuyết Mai đau lòng ôm Mặc Khuynh Thành, bàn tay nhẹ nhàng vỗ lên lưng cô.

Nhưng mà Mặc Khuynh Thành lại càng khóc càng dữ, từ im lặng rơi lệ đến cao giọng khóc lớn, khiến cho Lan Tuyết Mai chân tay luống cuống, cuối cùng cũng khóc chung với cô.

Lục Cửu vội vàng chạy tới, xấu hổ đứng ở một bên, không biết nên an ủi, khuyên giải như thế nào.

Mặc Tuyên Thần dẫn theo hai người con trai, vừa tới đây đã thấy cảnh tượng như vậy.

Nhìn hai mẹ con khóc đến không kịp thở, ông cau mày, đi lên phía trước vài bước tách hai người ra. “Mai Mai, đừng khóc, tiểu quái mới tỉnh, lại khóc như vậy, chắc chắn sẽ lại ngất xỉu.”, nói xong, còn ra hiệu cho hai người Mặc Dận, Mặc Giác.

“Đừng vậy, mẹ xem, vốn là hai nữ nhân, tuy rằng bộ dáng hoa lệ đáng yêu lắm cho người ta đau lòng, nhưng cứ khóc như vậy sẽ xấu đi!” Mặc Giác vừa nói vừa khoanh tay trước ngực, làm ra vẻ mặt cực kỳ đau lòng.

Còn Mặc Dận chỉ nhìn hai người, nói: “Không khóc.”

Lan Tuyết Mai đang khóc thật thương tâm, nghe xong lời nói của ông chồng nhà mình, hơi hơi đỏ mặt, lại thấy bộ dáng quái dị của Mặc Giác, liền “Phì” cười một tiếng.

Lục Cửu đứng một bên nhìn thấy không khí đã hòa hoãn lại, đẩy đẩy gọng kính, mỉm cười nói: “Vẫn là Mặc thúc lợi hại, cháu thấy Lan di và Khuynh Thành khóc như vậy, hoàn toàn không biết phải làm sao.”

“Tất nhiên, cũng không nhìn xem lão tử là ai.”

Về mặt Mặc Tuyền Thần có chút thối, ngẩng đầu lên, giây tiếp theo đã bị Lan Tuyết Mai vung cho một cái tát.

“A!” Mặc Tuyền Thần vuốt tay Lan Tuyết Mai, nhìn thấy lòng bàn tay của bà có một mảng hồng hồng, trách cứ: “Tại sao lại lấy tay đánh, nhìn xem, đỏ rồi kia, làm anh đau lòng chết đi được.”

Lan Tuyết Mai hất tay Mặc Tuyền Thần ra, hờn dỗi: “Đứng đắn một chút, còn có người ở đây.”

“Sợ cái gì, yêu thương vợ của mình thì có sao đâu, anh và em đã được pháp luật thừa nhận!” Mặc Tuyền Thần không nhìn người đứng xung quanh, ôm chặt Lan Tuyết Mai, tuyên bố quyền sở hữu của mình.

“Khụ khụ.” Lục Cửu bắt đầu nhìn hai người không ngừng ngược cầu* trước mắt. “Mặc thúc, Lan di, trước hết để cháu kiểm tra cho Khuynh Thành đã.” Nhanh lên để cháu còn ra chỗ khác! (*Ở Trung Quốc FA được gọi là cầu độc thân.)

Lúc này Mặc Tuyền Thần mới nhìn sang Mặc Khuynh Thành đang tròn to hai mắt nhìn mình. “A a a! Tiểu quái, con tỉnh rồi, mau để ba ba nhìn xem, còn chỗ nào đau không, ba ba giúp con xem xem!” Mặc Khuynh Thành nhìn Mặc Tuyền Thần không ngừng giúp bản thân “Phù phù.....” nước mắt lại nhịn không được rơi xuống, đây là ba cô, trước đây vì Tô Thụy khiến ba tức giận đến vào bệnh viện, không ngờ bây giờ vẫn yêu thương cô như trước. Nghĩ vậy, Mặc Khuynh Thành nhào vào lòng Mặc Tuyền Thần khóc nức nở. “Ba ba, thực xin lỗi.”

“Tiểu quái, con làm sao vậy, tại sao lại xin lỗi?” Mặc Tuyền Thần luống cuống tay chân không ngừng lau nước mắt cho cô, quay sang quát Lục Cửu: “Tiểu Cửu, cháu mau đến xem xem, có phải tiểu quái còn đau ở đâu không?” Lục Cửu chậm rãi bước đến, cẩn thận mở băng vải trên đầu cô, thay thuốc cho Mặc Khuynh Thành một lần nữa, còn cố gắng giảm nhẹ lực tay, sợ rằng nếu xuống tay hơi nặng sẽ không ra khỏi phòng bệnh được.

“Tốt lắm, miệng vết thương đã khép, mấy ngày tới không nên để vết thương dính nước, mỗi ngày cháu sẽ đến thay thuốc.” Lục Cửu xoa xoa mồ hôi trên đầu, quả thực việc này còn mệt hơn đại giải phẫu nhiều.

“Vất vả cháu rồi, Tiểu Cửu, chúng ta đi ra ngoài nói chuyện.” Lan Tuyết Mai còn muốn hỏi một ít chuyện cần chú ý, liền lôi Mặc Tuyền Thần đi ra phòng bệnh.

Sau đó, vì ở trường còn có giờ nên Mặc Giác cũng rời khỏi phòng bệnh.

Trong phòng chỉ còn Mặc Khuynh Thành và Mặc Dận. Mặc Dận không nói gì, trực tiếp đến bên ghế sofa đọc tạp chí. Mặc Khuynh Thành có chút xấu hổ, không biết nên mở miệng thế nào, chỉ có thể vụng trộm nhìn, nhìn tới ngẩn người.

Anh cả nhà mình từ nhỏ đã là đối tượng mà đám nữ sinh mê luyến, tuy là nhận nuôi nhưng trên người lại tập hợp tất cả ưu điểm của ba mẹ, trưởng bối trong nhà nhìn thấy đều nói trời sinh anh ấy là để làm người của Mặc gia.

Anh mặc một chiếc áo sơ mi màu trắng, không ngay ngắn như bình thường, cổ áo hơi hơi rộng mở, tay áo xắn lên, tóc cắt ngắn, ngũ quan rõ ràng, môi mỏng hơi héch, nếu không phải cặp mắt thâm thúy kia rất có thần, Mặc Khuynh Thành đã cho rằng đây là một tác phẩm hoàn mỹ do một nhà điêu khắc tài ba nào đó đã tạo ra.

“Làm sao vậy?” Giọng nói trầm thấp vang lên bên tai. Thì ra lúc Mặc Khuynh Thành ngẩng người, Mặc Dận đã đi tới cạnh giường bệnh. “A? Không có việc gì.”

Mặc Dận hơi nhíu mày, bàn tay to thô ráp vươn tới, đặt lên trán của Mặc Khuynh Thành.

“Đại ca, anh làm gì thế?” Mặc Khuynh Thành chấn kinh, vội vàng lùi ra sau.

“Giúp em xoa xoa.” Trong mắt Mặc Dận hiện lên vẻ đau xót.

Mặc Khuynh Thành cũng cảm giác được hành động của mình không đúng, lại không biết làm sao bây giờ, chỉ có thể cúi đầu không ngừng nghịch ngón tay.

Trong phòng bệnh lặng ngắt như tờ, yên tĩnh đáng sợ.

Không biết qua bao lâu, Mặc Dận thờ dãi, xoay người đi ra cửa.

“Đừng đi.” Mặc Khuynh Thành túm góc áo Mặc Dận, sợ anh thật sự bỏ đi.

“Được rồi, anh không đi.” Mặc Dận cúi đầu nhìn bàn tay nhỏ bé đang lôi kéo góc áo mình, có thể dễ dàng nhìn thấy mạch máu, kim tiêm chói lọi như đâm vào hai mắt anh.

Mặc Dận ngồi vào ghế tựa bên giường, kéo tay Mặc Khuynh Thành. “Đau không?”

Mặc Khuynh Thành lắc lắc đầu, đã trải qua nhiều như vậy, chút đau này có tính là gì.

“Cực cung, nếu... nếu em thật sự thích Tô Thụy, đại ca sẽ không ngăn cản em nữa.” Mặc Dận do dự một chút, cuối cùng hạ quyết tâm nói.

Không có gì quan trọng hơn Mặc Khuynh Thành, nếu đồng ý cho em ấy mà có thể khiến em ấy vui vẻ, dù bản thân chịu đau khổ cũng không có gì đáng ngại.

“Đại ca, em không thích hần, em...”

Mặc Khuynh Thành đột nhiên không nói, sững sờ nhìn Mặc Dận, hình như cô xem nhẹ cái gì đó?

Đến cùng là đã xem nhẹ cái gì?

Đúng rồi, trông bọn họ đều còn rất trẻ!

Mặc Dận trước mắt, anh không đeo caravat, không mặc tây trang, càng quan trọng hơn là, rõ ràng khuôn mặt anh mới hơn hai mươi tuổi!

“Cực cung, cực cung?” Mặc Dận vươn tay, quơ quơ trước mặt Mặc Khuynh Thành.

“Đại ca, em hơi đói.” Mặc Khuynh Thành không đầu không đuôi nói một câu.

“Đói bụng? Muốn ăn cái gì, anh đi mua cho em.” Mặc Dận xoa xoa đầu cô, giống như cô nói cái gì, anh đều sẽ đáp ứng.

“Muốn ăn cháo thịt nạc trứng bắc thảo, anh làm.” Mặc Khuynh Thành cố ý nhấn mạnh.

“Được, anh đi làm, em nghỉ ngơi cho tốt đi.” Nói xong anh liền rời đi.

Mặc Khuynh Thành nghe tiếng bước chân đi xa mới hoảng loạn tìm kiếm, cho đến khi lục ra một chiếc điện thoại hồng nhạt khám kim cương ở góc giường.

Mở di động ra, màn hình hiện lên rõ ràng: Ngày 21 tháng 3 năm 2009.

Như vậy là bản thân cô đã trở về năm mười sáu tuổi?

Mặc Khuynh Thành vô thức bước xuống giường, đi tới toilet, nhìn bản thân trong gương.

Mái tóc có chút hỗn độn, lại không che giấu được dung mạo nghiêng nước nghiêng thành.

Nhưng mà lúc này, vẻ đẹp đó lại bị phá hỏng.

Mặc Khuynh Thành nhìn bản thân không khác gì con mèo hoa, cảm thấy rất khó chịu, liền mở vòi nước, vốc nước vỗ lên mặt.

Mười phút sau, Mặc Khuynh Thành xác định đồng hóa chất trên mặt đã được rửa sạch mới ngừng đầu. Đúng rồi, đây mới là cô.

Mây liễu cong cong, đôi mắt hồ ly có vài phần tương tự Mặc Tuyên Thần, vì trước đó đã khóc thật lâu, hai mắt ửng đỏ như muốn truyền đạt vô vàn oan ức, làm người ta nảy sinh thương cảm, mà cái mũi cao cao khéo léo trông thật là đáng yêu, đôi môi phớt nộn khẽ nhếch, biểu hiện ra nội tâm của chủ nhân lúc ấy.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vợ Yêu Phúc Hắc Dễ Thương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Thế giới không không giống nhau

Edit: Bánh Bao Ú+Thùy Linh (EXOL)

"Cót két"

"Cực cung!" Mặc Dận nhìn tiểu tâm can không nằm trên giường bệnh, sốt ruột hô.

"Ồ đây." Mặc Khuynh Thành đi ra từ toilet, tùy ý hất mấy lọn tóc lộn xộn về phía sau, lấy tay lau mặt, mắt nhìn chăm chăm hộp giữ nhiệt trên tay Mặc Dận.

Mặc Dận giật mình ngậy ra một lúc, chỉ thấy trên khuôn mặt trái xoan khéo léo của Mặc Khuynh Thành toàn là nước, không ngừng chảy xuống, hai cái

chân nhỏ nhún dưới ánh mắt của anh hơi rụt lại.

Mặc Dận vội vàng buông hộp giữ nhiệt, nhanh chóng đi vào toilet, cầm lấy một cái khăn lông sạch sẽ, nhẹ nhàng lau khuôn mặt nhỏ nhắn của Mặc Khuynh Thành. "Cục cưng, em đang bệnh nặng, sao không chú ý chút nào vậy, phải xỏ dép đi vào toilet, nhưng mà em lau mặt cũng tốt, lúc trước nhìn giống mèo hoa nhỏ, bây giờ trắng trẻo nõn nà, xinh đẹp hơn nhiều."

Mặc Khuynh Thành nhìn chằm chằm Mặc Dận, giống như một giây cũng không nguyện dời mắt.

Anh vẫn như vậy, ở trước mặt người khác vĩnh viễn ít nói, nhưng ở trước mặt cô, luôn luôn là không đùa sẽ không lo, không đùa sẽ không lái nhai, trước kia cảm thấy còn dong dài phiền toái hơn Mặc Tuyên Thần, nhưng bây giờ hình như loại cảm giác này tốt lắm, thật ảm áp.

Mặc Dận bị nhìn có chút xấu hổ, thấp giọng ho một tiếng, động tác trên tay cũng nhanh hơn, đến khi xác định đã lau sạch sẽ, anh mới thở ra một hơi.

Sau đó anh buông khăn mặt, trực tiếp ôm lấy Mặc Khuynh Thành, đặt cô lên giường.

"Cục cưng, đói bụng không, đến, ăn chút cháo." Mặc Dận mở hộp giữ nhiệt, đổ cháo ra chén, múc một thìa, thổi thổi, sau đó mới đưa tới bên miệng Mặc Khuynh Thành.

Mặc Khuynh Thành cúi đầu ăn, ảm áp, như trong lòng cô lúc này.

"Râm."

Mặc Dận và Mặc Khuynh Thành đồng thời nhú mày nhìn về phía cửa.

"Khuynh Thành, chị tỉnh rồi!" Một bóng người nhào thẳng tới.

Mặc Khuynh Thành lập tức trốn vào trong lòng Mặc Dận, Văn Tư Tư bị Mặc Dận ngăn lại, trong mắt thoáng qua vẻ thù hận.

"Cục cưng?" Mặc Dận rõ ràng cảm giác được sự khác thường của Mặc Khuynh Thành, vỗ nhẹ lưng cô, sau đó nhìn về phía Văn Tư Tư. "Ai cho mấy người tới?"

"Mặc ca ca, em, em và Thụy ca ca nghe nói Khuynh Thành ngã từ trên cầu thang xuống nên muốn đến xem." Văn Tư Tư nhìn thấy Mặc Dận nhú mày, có chút sợ hãi nói.

"Ừm, nhưng nhìn tình trạng của Mặc đồng học hẳn là không có gì đáng ngại, đúng không, Tư Tư?" Tô Thụy đứng ở cửa lạnh giọng nói.

"Đúng vậy." Văn Tư Tư không chút do dự gật đầu.

Mặc Khuynh Thành nở nụ cười trào phúng, Mặc đồng học? Tư Tư? A, bản thân thật sự là ngu xuẩn, khác biệt rõ ràng như vậy mà không phát hiện ra, mỗi ngày còn biến bản thân thành đủ màu đủ dạng, đi theo sau Tô Thụy, bởi vì Văn Tư Tư thường xuyên nói với cô rằng Tô Thụy thích phong cách như vậy, không thì với trình độ thưởng thức của cô sẽ động tới loại quần áo như vậy sao?

Không, không đúng, trình độ của cô cũng không cao tới vậy, nếu không thì sẽ không thích cục đá trong hằm cầu đó.

"Khuynh Thành, sao chị không nói lời nào, có phải chị trách em không tới sớm không? Thật sự rất xin lỗi, chị cũng biết tình huống của em mà, em không thể bỏ tiết học trên lớp, chị sẽ tha thứ cho em đúng không?" Văn Tư Tư mặt mày rạng rỡ nói liền một mạch, cuối cùng lại vẫn nhìn Mặc Khuynh Thành, giống như lời tha thứ của cô vô cùng quan trọng.

"A...."

Văn Tư Tư sững sốt, hiển nhiên cô ta không ngờ Mặc Khuynh Thành sẽ trả lời mình như vậy.

Theo như mọi khi, nhất định cô sẽ xua tay nói không sao, thậm chí đến lúc tan học còn cùng cô ta đi dạo phố mua quần áo. Chẳng lẽ vì cô ngã từ trên cầu thang xuống nên thông minh lên?

Nghĩ lại cũng không có khả năng, cô ta và cô đã quen biết hơn một năm, nếu trở nên thông minh thì đã sớm thông minh rồi, làm sao có thể để cô ta đùa giỡn đến tận bây giờ?

"Khuynh Thành, em biết làm khuôn mặt thì nên tới gặp chị đầu tiên, là em không tốt, chị tức giận cũng đúng, nếu là em, em cũng sẽ không tha thứ cho mình." Hơi dừng lại một chút, khóe mắt của Văn Tư Tư rất trùng hợp chảy xuống một giọt lệ, cô ta vội vàng lau đi, lộ ra nụ cười khổ. "Khuynh Thành, em. buổi chiều em lại đến thăm chị."

"Không cần." Mặc Khuynh Thành ngẩng đầu, bình thản nhìn Văn Tư Tư.

"Hà?"

"Tôi nói, buổi chiều cô không cần đến."

"Vậy có phải nghĩa là chị đồng ý tha thứ cho em không?" Văn Tư Tư gấp gấp muốn nghe được Mặc Khuynh Thành nói "Tha thứ".

"Cũng không phải cô đẩy tôi xuống cầu thang, vì sao lại phải trách cô?" Mặc Khuynh Thành hồn nhiên nghiêng đầu, lời nói ra lại khiến Văn Tư Tư kinh hãi.

"Đương nhiên không phải em!" Văn Tư Tư thốt ra, dường như phát hiện mình có chút kích động, lại giải thích: "Khuynh Thành, chúng ta là khuê mật tốt, sao em có thể đẩy chị xuống cầu thang chứ? Em nghe bạn học khác nói, vì cầu thang kia có vũng nước, chị không chú ý nên mới ngã xuống, cũng không biết là ai đổ nước ra đó, thế nên mới khiến chị bị ngã."

"Vừa rồi tôi không nói gì tới cô." Mặc Khuynh Thành nhìn Văn Tư Tư không ngừng giải thích, liên tục lộ tẩy, lúc này bạch liên hoa còn quá non, đùa giỡn cô ta không có chút cảm giác thành tựu nào.

"Được rồi." Mặc Khuynh Thành ngắt lời Văn Tư Tư, ngáp một cái. "Tôi mệt rồi." Cho nên không có tâm tư tiếp tục nói chuyện linh tinh với cô.

Khóe miệng Văn Tư Tư cứng ngắt. "Vậy được rồi, Khuynh Thành, chị cứ nghỉ ngơi cho tốt, lúc rảnh em sẽ lại đến thăm chị."

Nói xong, liền rời khỏi phòng bệnh với Tô Thụy.

Mặc Dận nhìn Mặc Khuynh Thành rúc trong lòng mình, vuốt cái mũi xinh xắn của cô.

"Bọn họ đi rồi, đừng giả vờ mệt nhọc nữa."

"Đại ca vẫn hiểu rõ em nhất." Mặc Khuynh Thành vốn dĩ còn lười nhác nằm ở trong lòng Mặc Dận, lập tức ngồi thẳng người.

"Nghịch ngợm." Mặc Dận không hỏi vì sao Mặc Khuynh Thành thay đổi thái độ với Tô Thụy và Văn Tư Tư, nhưng mà anh rất vui khi nhìn thấy như vậy, đương nhiên, không phải anh không tin Mặc Khuynh Thành không thích Tô Thụy, nhưng mà đã thích hơn một năm, không có chút lưu luyến thì là giả, nhưng mà nhìn tình huống hiện tại, anh chỉ có thể nói: anh rất vui vẻ.

Sau đó, Mặc Dận rất tự nhiên thay đổi đề tài, từ Nam tới Bắc, cho dù nhiều lúc Mặc Khuynh Thành nghe không hiểu, nhưng mà cô cũng không cảm thấy nhàm chán, Mặc Dận giống như mở ra cho cô thế giới khác, ngoài một thế giới xoay quanh Tô Thụy.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vợ Yêu Phúc Hắc Dễ Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: Nơi nào cũng có thể gặp nhau

Edit: Trầm Mặc + Liễu Nhược Thu

Beta: từ Liên Hoa 1612

Núi Ngọc tuyến nằm ở phía tây bắc của đế đô, chiếm diện tích tám trăm mẫu*, cây cối trong núi đa dạng, suối nhỏ róc rách, thỉnh thoảng có mấy con chim bay tới đứng trên cây, lúu rúu, làm nổi bật sự huyền ảo phồn hoa của đế đô, tăng thêm sự yên tĩnh nơi này. (*1 mẫu = 3600 mét vuông)

"Thật sự đã trở lại." Mặc Khuynh Thành nhìn trần nhà, trong lòng nảy lên cảm xúc không thể diễn tả bằng lời.

Mỗi ngày bản thân đều cảm thấy giống như đang nằm mơ, kinh hãi mấy ngày nay, mới xác định bản thân thật sự đã trở lại.

"Cục cụng, đã thức chưa?" Đúng với dự đoán, Mặc Dận sẽ đến gọi mình thức dậy.

"Đây." Mặc Khuynh Thành tùy tiện lên tiếng, xốc chăn lên, cảm quần áo đã chuẩn bị trước, thay ra, nhưng không biết suy nghĩ đã bay tới tận chỗ nào.

Bản thân kiếp trước, chưa từng nói cho người khác gia thế của mình, bọn họ cũng chỉ biết cha mẹ cô một người là tổng giám đốc của tập đoàn Mặc thị, một người là nghệ sĩ đàn piano có tiếng.

Lại càng không biết, ông nội Mặc Ngật của cô là nhân vật mà hai vị có liên hệ với quốc gia kia phải lấy lễ mà đối xử.

Chỉ là lúc trước, Mặc Tuyền Thần không nghe theo ông nội thi vào trường quân đội, ngược lại còn chạy ra nước ngoài học chuyên ngành tài chính, ông nội tức giận tới mức không muốn nhận người con trai này, cho đến khi Lan Tuyết Mai gả vào Mặc gia, quan hệ giữa hai người mới dịu bớt.

"Két." Mặc Dận đi vào, không để ý tới ánh mắt mờ mịt của Mặc Khuynh Thành, đi thẳng lên cầm áo khoác khoác cho cô: "Buổi sáng còn lạnh, em còn chưa khỏe, cẩn thận cảm lạnh."

"Bà nội đang ở dưới nhà chờ em xuống ăn sáng, em mau rửa mặt rồi xuống lầu ăn sáng, sau đó anh đưa em ra ngoài mua chút quần áo."

Mặc Khuynh Thành nghe có thể ra ngoài, hai mắt sáng lên. Từ lúc xuất viện đến giờ cha mẹ vì lấy lý do thân thể chưa tốt cần tĩnh dưỡng, gửi cô đến nhà ông nội, mà Mặc Dận cũng vì muốn chăm sóc cô mà ở lại.

Từ khi đến đây cô đều rất cao hứng, mỗi buổi sáng tỉnh giấc đều kéo Mặc Dận đi khắp nơi, đến chập choạng tối mới trở về, người đầy mồ hôi không tắm rửa đã chui vào lòng bà nội, cho dù bị mắng là khí hoang cũng cực kì vui vẻ.

Nhưng không được bao lâu, hứng thú không còn, cô toàn ở nhà, không ra cổng trước không bước cổng sau, đứng chuẩn con gái chưa lấy chồng ở cô đại.

"Đại ca, anh chờ chút, em ra nhanh thôi!"

Mặc Dận nhìn Mặc Khuynh Thành vui vẻ chạy vào toilet, khoe môi nhếch lên, mang theo súng ái.

Sau đó, Mặc Khuynh Thành chỉ tùy ý cầm một miếng bánh mì rồi vội vàng kéo Mặc Dận chạy đi, mặc kệ bà nội gọi to ở phía sau

"Anh cả, chúng ta sẽ đi đâu?" Mặc Khuynh Thành nhét bánh mì vào miệng, hàm hồ hỏi.

"Trước tiên chúng ta tới công ty, sau đó đi ăn trưa, thời gian còn lại tùy em sắp xếp."

"Chúng ta ăn trưa xong, sau đó đi khu vui chơi, buổi tối xem phim, rồi về nhà."

Mặc Dận nhìn Mặc Khuynh Thành phồng má, vừa nhai vừa nói, trong mắt ánh lên ý cười.

Quảng trường thế kỉ.

"Thụy ca ca, anh xem bộ đồ này được không?"

Mặc Khuynh Thành kéo tay Mặc Dận, vừa mới bước vào cửa hàng, chợt nghe được một giọng nói làm người ta nổi cả da gà.

"Sao vậy?" Mặc Dận nhìn Mặc Khuynh Thành đang run lên.

"Không có việc gì, gặp được người quen thôi." Qua cửa kính, Mặc Khuynh Thành nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc, không phải là người quen sao, quen thuộc tới mức ngay cả trong mơ đều là bóng dáng của cô ta.

Mặc Dận nhìn theo tầm mắt của cô, nhìn thấy hai người Văn Tư Tư và Tô Thụy, mà nửa người Văn Tư Tư đều dựa vào Tô Thụy.

Mây nhíu lại: "Nếu không, chúng ta đổi cửa hàng?" Trong giọng nói vững vàng xen lẫn một chút bất an, anh cũng không biết mình bất an cái gì, trong tiềm thức không hy vọng cô gặp lại Tô Thụy.

Mặc Khuynh Thành cảm nhận được tay anh khẽ run, nhẹ nhàng vươn tay kia che ở trên mặt: "Không được, cửa hàng này rất tốt, chúng ta đi vào thôi."

Bất ngờ xuất hiện ám áp lại thần kì làm cho Mặc Dận yên tâm lại, ngược lại nắm tay cô, khoe miệng cong lên: "Được."

"Hoan nghênh quý khách ghé thăm."

Tiểu Hồng nhìn tuấn nam mỹ nữ trước mặt, nụ cười tiêu chuẩn trên miệng không nhịn được mà mở lớn. Kinh nghiệm nhiều năm trong nghề làm cho cô luyện thành hóa nhân kim tính, tuy rằng quần áo trên người bọn họ nhìn không ra là nhãn hiệu gì, nhưng cho dù là kiểu dáng hay là chất liệu, đều là tinh phẩm trong tinh phẩm, nếu cô đoán không sai, đây nhất định đều là chế tác thủ công.

Nghĩ đến điểm này, Tiểu Hồng càng thêm nhiệt tình, sợ không chú ý một cái, nhân vật lớn này sẽ bay đi.

"Đúng lúc hôm nay cửa hàng có hàng mới, nếu không ngại, có thể để tôi giới thiệu cho hai vị không?"

"Có thể." Mặc Dận lạnh nhạt nói, giống như ngoại trừ Mặc Khuynh Thành, ai cũng không khơi nổi cảm xúc của anh.

Tiểu Hồng cũng không để ý, xoay người dẫn hai người đi đến khu nữ trang.

"Đây là mẫu thiết kế mới nhất của Nhà thiết kế Kaptain, áo đầm tuyết trắng, đơn giản hào phóng, không có quá nhiều họa tiết, nhưng ở dưới ánh mặt trời có thể nhìn thấy hoa cúc thêu bần chi bạc, có thể người ngoài cảm thấy nó không bằng hoa hồng hay mẫu đơn nhưng ý nghĩa ẩn sâu trong loài hoa này chính là tình yêu dấu kín, nó giống như thiếu nữ thẹn thùng, có sự thánh khiết, cũng có thể mang lại hạnh phúc cho người khác..."

Nói xong, Mặc Dận không nghe rõ, anh chỉ nhớ - tình yêu ẩn sâu dưới đáy lòng, vô thức nhìn về phía Mặc Khuynh Thành.

Anh không biết mình có tình cảm khác thường từ lúc nào, chỉ biết lúc nhỏ ôm cô vào trong, anh đã hạ quyết tâm bảo vệ cô cả đời, mặc kệ có hi sinh lớn bao nhiêu.

Mà lúc này khỏe môi Mặc Khuynh Thành gọi lên một chút trào phúng, thánh khiết? Hồn nhiên? Những tính cách đó đã rời xa cô, kiếp trước bản thân còn chưa đủ hồn nhiên sao? Giống như gia thế cô vậy, căn bản không cần cái gọi là hồn nhiên! Không có nội tâm mạnh mẽ, cũng không đủ năng lực, kết cục liền giống kiếp trước!

"Lấy cái này."

"Thụy ca ca, em muốn cái này!"

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiêu Vợ Yêu Phúc Hắc Dễ Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: Tôi không có em gái

Edit: ngokngokcute + Nặc Tử Di

Beta: Tử Liên Hoa 1612

Văn Tư Tư bước tới, nhìn Mặc Dận, lại nhìn Mặc Khuynh Thành đứng bên cạnh anh, không khỏi ngần ra, lại nhanh chóng phản ứng lại.

"Chị à, chị với Mặc đại ca cũng đến mua quần áo sao?" Văn Tư Tư bỗng nhiên buông tay Tô Thụy ra, đi lên phía trước định ôm Mặc Khuynh Thành.

Mặc Khuynh Thành lập tức nghiêng người né tránh, không cho Văn Tư Tư chạm vào, sau đó làm vẻ mặt xin lỗi nói: "Tư Tư, cơ thể của tôi còn chưa tốt, không chịu nổi hành động vừa rồi của cô, hơn nữa, cô cũng biết tôi không thích tiếp xúc thân mật như vậy." Nói xong, cô nở một nụ cười nhợt nhạt.

Vốn dĩ Văn Tư Tư muốn giả vờ thân thiết, ai biết Mặc Khuynh Thành lại nói như thế, khiến cô ta suýt nữa nôn ra một ngụm máu.

Thân thể không tốt? Không thích tiếp xúc thân mật? Sắc mặt hồng hào như thế không lẽ do trang điểm? Hơn nữa trước kia ngày nào cô ta cũng bám lấy Tô Thụy, mưu lợi cho bản thân, chẳng lẽ là mình ảo tưởng?

Văn Tư Tư cố nén lửa giận trong lòng, làm bộ có lỗi nói: "Không sao đâu chị, là do em không tốt, thời gian qua lâu như vậy mà em không biết cơ thể chị vẫn chưa tốt lên." Ngừng một chút rồi ngạc nhiên hỏi: "Chị còn chưa khỏe hẳn, tại sao còn đi mua sắm?"

Vốn dĩ Tô Thụy rất ghét Mặc Khuynh Thành, cô không chỉ quý rầy hắn và Tư Tư hẹn hò mà còn luôn nói với người khác hắn là bạn trai của cô, cũng may Tư Tư rất hiền lành, chịu làm bạn với loại tiểu thư kiêu ngạo ương ngạnh, tùy hứng làm bậy, bây giờ thì hay rồi, nuôi một con bạch nhãn lang, trực tiếp trở mặt nói không quen, chán ghét trong lòng hắn đã lên đến cực điểm, nhưng mà...

"Thân thể Mặc đồng học không tốt, vẫn nên ở nhà nghỉ ngơi thì hơn." Tô Thụy nói một câu cho có lệ, hắn nâng cằm lên, giống như bố thí ấy của hắn phải nhận được lời cảm ơn từ Mặc Khuynh Thành.

Nhưng mãi tới lúc cảm môi, cũng không có một lời cảm ơn như hắn nghĩ.

Tô Thụy tức giận, nhìn Mặc Khuynh Thành làm lơ mình, đang nói chuyện với Mặc Dận, chẳng lẽ vừa rồi lời hắn nói cô không nghe thấy?

"Tô đồng học, anh nhìn tôi như vậy làm gì?" Mặc Khuynh Thành chớp mắt một cách vô tội, như là không rõ vì sao Tô Thụy nhìn cô chằm chằm.

"Tô Thụy, thu hồi ánh mắt ghê tởm của cậu lại." Mặc Dận sao lại không đoán được tâm tư của Tô Thụy, không chút do dự kéo Mặc Khuynh Thành ra phía sau, ngăn cản tầm mắt của Tô Thụy.

Tô Thụy thờ hồn hên, không biết vì sao từ sau khi Mặc Khuynh Thành bị thương lại thay đổi hoàn toàn, không những không quấn lấy hắn mà còn coi thường hắn, không lẽ là lạt mềm buộc chặt? Nếu là vậy thì cô ta đã đạt được mục đích rồi.

"Thụy ca ca, anh làm sao vậy?" Văn Tư Tư lo lắng nhìn Tô Thụy, sợ hắn bị Mặc Khuynh Thành hấp dẫn.

"Không có việc gì." Tô Thụy trấn an Văn Tư Tư, rồi quay lại nhìn Mặc Khuynh Thành.

Mặc Khuynh Thành vẫn thờ ơ không để ý, kéo Mặc Dận: "Đại ca, em muốn cái này."

"Được." Mặc Dận rút chi phiếu, ý bảo tiểu hồng thanh toán.

"Chờ một chút!" Văn Tư Tư vội vàng ngăn Tiểu Hồng, giọng nói chói tai khiến Mặc Dận có chút không vui.

Văn Tư Tư nhìn ánh mắt xung quanh tập trung về bên này, có chút xấu hổ muốn thu tay, nhưng lại không nỡ bỏ chiếc váy này, chỉ có thể tội nghiệp nhìn

về phía Mặc Khuynh Thành.

"Tur Tur, mắt cô sao vậy, cát bay vào sao?" Mặc Khuynh Thành chớp mắt, khẽ nghiêng đầu.

"Không, không có, chị em..." Văn Tur Tur muốn nói lại thôi.

Văn Tur Tur như vậy khiến Tô Thụy dâng lên dự cảm muốn bảo vệ, hẳn không chút do dự nói: "Mặc đồng học, tặng chiếc váy này cho Tur Tur đi, em ấy rất thích chiếc váy này."

Tiểu Hồng vốn đang an tĩnh đứng một bên, nghe Tô Thụy nói vậy, không nhịn được ngẩng đầu nhìn hẳn.

Hay đây, coi như cô đã nhìn ra, người này không biết hai chữ hổ thẹn viết như thế nào.

Đều nói chỉ số thông minh có quan hệ trực tiếp với giá trị nhan sắc, số thông minh của vị này đều bị trí hấp nhan lấy hết, so sánh với Mặc Dận, chỉ số thông minh và giá trị nhan sắc, mọi thứ đều bị KO, đây quả thực chính là chênh lệch giữa trời và đất, sa mạc và hạt cát!

"Không tặng." Mặc Dận lạnh nhạt phun ra hai chữ.

"Mặc đồng học, không phải Tur Tur là em gái cô sao, Tur Tur thích cái váy này như vậy, sao cô lại giành mất?"

Mặc Khuynh Thành nuốt chút nữa là vỗ tay trầm trồ khen ngợi, có thể nói ra lời chính nghĩa như thế, Tô Thụy cũng thật tuyệt vời!

"Tô đồng học, Mặc gia chỉ có một người con gái là tôi, không biết khi nào lại có em gái vậy?" Mặc Khuynh Thành cũng mặc kệ Văn Tur Tur, trước kia còn chưa tính, một người nguyện đánh một người nguyện đau, giờ thì khác rồi, cô rất muốn nhìn thấy cô ta biến sắc. Ừm, giống như bây giờ, mặt giống như bảng màu, động một tí là lại tỏ vẻ ủy khuất.

Tiểu Hồng nhanh chóng quét thẻ, đưa túi đồ cho Mặc Dận, cô chỉ là một nhân viên bán hàng, náo nhiệt thì chi xem là được rồi, người tới nơi này mua hàng không phải loại người mà nhân viên quen như cô có thể chọc.

"Đi thôi." Mặc Dận nửa ôm Mặc Khuynh Thành, dẫn cô đi tới cửa.

"Đứng lại! Mặc Dận, anh có phải nam nhân không!" Tô Thụy ngăn Mặc Dận lại.

"Cục cung, cẩn thận, phía trước có tảng đá thôi." Mặc Dận cẩn thận đỡ Mặc Khuynh Thành, sợ cô dính vào.

"Vâng." Mặc Khuynh Thành cố nén cười, thì ra đại ca nhà mình còn biết đùa.

Lúc Mặc Khuynh Thành đi qua Văn Tur Tur thì hơi dừng lại, môi đỏ mọng khẽ mở: "Hình như Tur Tur còn lớn hơn tôi một tuổi."

Nói xong, ngay cả một ánh mắt đều không để lại, chậm rãi đi ra khỏi cửa hàng, để lại hai "Vật dễ vỡ" đứng đó.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vỡ Yêu Phúc Hắc Dễ Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Lê An An

Edit: Ái Tình Vạn Kiếp + Sher

Beta: Từ Liên Hoa 1612

Lớp năm nhất nằm ở phía Tây Bắc khu Dư Đức, có cơ sở lịch sử lâu đời và kiến trúc phong phú, là trường học tốt được nhiều người đổ xô vào.

Sáng sớm, Mặc Khuynh Thành mặc chiếc váy Daisy mua được hôm đó, tạm biệt Mặc Dận, đeo cặp sách lên lưng, đi vào trong trường học, tóc dài được buộc đuôi ngựa ở sau lưng không ngừng lắc lư.

"Đây là ai vậy?" Một học sinh đi qua thấy Mặc Khuynh Thành, trong mắt chợt hiện lên kinh ngạc, vỗ vai bạn.

"Tớ cũng không biết, là học sinh trường chúng ta à? Đẹp thật."

"Cậu xem chiếc váy của cô ấy kìa, lúc trước tớ đã từng nhìn thấy, là tác phẩm mới nhất của Kaptain!"

"Thật sao? Tớ thích nhất là tác phẩm của Kaptain, có điều quần áo Kaptain thiết kế đều rất quý giá."

"Đúng mà, nữ sinh này mặc trên người thật là đẹp, không biết cô ấy tên gì?"

"Thế nào, cậu thích người ta rồi hả?"

"Xùy xùy xùy, đừng có ồn ào, tớ thích Văn Tư Tư!"

"Ngưng, Văn Tư Tư không thể so sánh với cô ấy!"

.....

Mặc Khuynh Thành không để ý những người xung quanh nói gì, trực tiếp tìm đến phòng học, đứng lưỡng lự trước cửa.

Chỗ ngồi của mình ở đó?

Mặc Khuynh Thành có chút không chắc chắn.

"Khuynh Thành, tại sao cậu lại không vào?" Một bàn tay trắng như ngọc vỗ lên vai Mặc Khuynh Thành.

Mặc Khuynh Thành nhìn lại, đây là.....

"Lê An An?" Mặc Khuynh Thành lục lại trí nhớ, mới do dự nói.

"Đúng rồi, rốt cuộc hôm nay cậu bị gì vậy, mau vào thôi, lát nữa thầy giáo sẽ đến đây." Lê An An không nói hai lời kéo Mặc Khuynh Thành ngồi xuống vị trí thứ tư ở chính giữa phòng.

"Khuynh Thành, hôm nay cậu thật xinh đẹp."

Ngồi xuống xong, Mặc Khuynh Thành liền nghe Lê An An nói như vậy.

"Cảm ơn." Mặc Khuynh Thành cong khóe môi, buồn cười nhìn vẻ mặt háo sắc của Lê An An.

"Cảm ơn cái gì, cậu vốn xinh đẹp nha, không giống như tớ."

Lê An An nhìn mặt của Mặc Khuynh Thành ba trăm sáu mươi độ đều không tỳ vết, bất giác sờ mặt mình, có chút ừ ừ.

"Cậu cũng rất đẹp mà."

""Thật sao?" Lê An An mở to đôi mắt.

"Ừ."

Mặc Khuynh Thành không chút do dự gật đầu, thật ra Lê An An không xấu, khuôn mặt giống như trẻ sơ sinh, mắt to tròn, lông mi dài dài nhìn như hai chiếc quạt, không ngừng chớp, miệng nhỏ dẫu lên, đáng yêu cực kỳ.

"Tớ đã nói, tớ không xấu!" Lê An An ưỡn bộ ngực nhỏ lên, một chút cũng không nghi ngờ Mặc Khuynh Thành.

Mặc Khuynh Thành và Lê An An ở bên này nói chuyện vui vẻ, làm cho Văn Tư Tư vừa đến cửa bực mình.

"Chị, sao hôm nay chị đến sớm vậy?" Văn Tư Tư bước chậm đến bên cạnh Mặc Khuynh Thành, nhìn vảy trên người cô, trong mắt hiện lên ghen tị, khóe miệng lại tươi cười.

"Sớm sao?" Mặc Khuynh Thành nhìn đám người ngồi đầy phòng học.

"Bình thường toàn là sắp hết giờ tự học chị mới đến mà." Văn Tư Tư làm bộ đáng bất đắc dĩ.

"Hôm nay dậy sớm." Mặc Khuynh Thành không nói nữa, cầm lấy một quyển sách lật vài trang, bản thân cô đến hết giờ tự học mới tới là do ai hả?

Văn Tư Tư nhìn bộ dáng của Mặc Khuynh Thành, cũng không muốn mặt nóng đi dán móng lạnh*, Mặc Khuynh Thành như vậy hoàn toàn thoát khỏi sự điều khiển của cô ta, xem ra cô ta cần phải cân thận suy nghĩ cách đối phó. (*nhiệt tình không được đáp lại)

"Tư Tư, nói chuyện với tôi thì không cần gọi tôi là chị." Mặc Khuynh Thành chọn lúc Văn Tư Tư chuẩn bị ngồi xuống chỗ của mình, đôi môi phẫn nộ phun ra câu nói này.

Văn Tư Tư hơi ngừng lại, mặt đỏ lên, bước nhanh trở về chỗ ngồi.

Lê An An quay đầu nhìn Văn Tư Tư, không chút khách khí nở nụ cười dưới ánh mắt giận dữ của cô ta.

Lê An An cũng không thêm để ý, quay đầu hỏi: "Khuynh Thành, cậu với Văn Tư Tư không phải là rất tốt à?" Không chỉ là rất tốt, mà là tốt đến sắp

thành chó xù luôn, đương nhiên, những lời này cô không dám nói.

"Có phải là thấy trước đây lúc nào tôi cũng tìm cô ta để chơi, rất giống con chó xù chỉ cần gọi là tới không?"

Mặc Khuynh Thành chỉ thuận miệng nói, nhưng nhìn biểu cảm của Lê An An... không ngờ lại đoán đúng.

"Khuynh Thành, cậu đừng nghĩ là mình nói chuyện khó nghe, Văn Tư Tư là bạch liên hoa đó, còn cậu, thực sự rất đơn thuần! Cả ngày cô ta đều mặc quần áo màu trắng, làm ra vẻ yếu đuối, gió thổi một cái cũng bay được, nhưng cậu nói thử xem, trên người có cái nào là không phải cậu mua cho? Còn nữa, lúc trước cậu xinh đẹp biết bao nhiêu, quen biết cô ta rồi lại tự biến mình thành bộ dạng gì?"

"Biến thành bộ dạng gì?" Mặc Khuynh Thành lẩm bẩm, đôi mắt sáng ngời lúc này lại hiện lên một chút thâm thúy.

"Biến thành bình hoa di động cỡ bự!" Lê An An thốt ra.

Nói xong, lại len lén liếc Mặc Khuynh Thành một cái, nhìn không ra cảm xúc, sẽ không tức giận chứ?

"Phi... haha."

Mặc Khuynh Thành nhìn Lê An An cẩn thận từng li từng tí, nhin không được bật cười.

"Giỏi lắm, Khuynh Thành, cậu dám đùa giỡn mình, chết này!"

Lê An An biết Mặc Khuynh Thành có máu buồn ở hông liền nhào tới cù không ngừng, khiến cô cười đến ngã lên người Lê An An.

Lê An An không nói gì, nhìn Mặc Khuynh Thành, cùng nở nụ cười, mặt mày cong cong.

Qua một lúc lâu, Mặc Khuynh Thành thờ hớn hớn ghé vào người Lê An An, khoe môi vẫn nhếch lên, tóc dài tùy ý dính trên gò má, nhưng lại khiến cả người cô sinh ra một vẻ đẹp hỗn độn.

"Mặc Khuynh Thành." Mặc Khuynh Thành ngồi thẳng dậy, đối diện Lê An An, duỗi tay phải ra.

Lê An An ngăn ra, cười thoải mái, nắm lấy tay Mặc Khuynh Thành. "Lê An An."

Có một loại ăn ý đúng lúc sinh ra.

Có một loại tình bạn mọc rễ nảy mầm.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vợ Yêu Phúc Hắc Dễ Thương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Phiên toái tới của

Edit: Bánh Bao Ú + Trầm Mặc

Beta: Từ Liên Hoa 1612

"Mặc đồng học, cậu mau tới, Lê An An bị đánh!" Hứa Tịnh thờ hớn hớn nói chuyện, còn chưa kịp thở đã bị kéo tới nơi xảy ra sự cố.

Từ xa Mặc Khuynh Thành đã nghe được tiếng của Văn Tư Tư, trong mắt dâng lên vẻ âm u.

"Mọi người đừng đánh nữa, Dịch Hưng, mau kêu bọn họ dừng tay!"

"Tư Tư, cậu thật tốt quá, rõ ràng Lê An An cố ý đồ đồ uống lên người cậu, còn không chịu xin lỗi, không giáo huấn một chút, cô ta sẽ không biết ai là lão đại của năm nhất này!"

Gần đây thịnh hành tóc màu xám như của các bà, Dịch Hưng cũng cố ý đi nhuộm vì để có được niềm vui của nữ thần, nhưng nhìn nữ thần bị người khi dễ, không phải nói nhiều!

"Tôi lại không biết lão đại của năm nhất là ai, không bằng cậu nói cho tôi biết được không?" Giọng nói lạnh lùng của Mặc Khuynh Thành vang lên, bước nhanh chen vào đám người, che chở trước mặt Lê An An.

Đám người Dịch Hưng không dám động thủ, tay dừng lại giữa không trung, ánh mắt hỏi Dịch Hưng.

“Phế vật!”

Dịch Hưng tức giận mắng một câu, nhìn Hứa Tịnh đứng cạnh Mặc Khuynh Thành. “A, tìm giúp đỡ đến đây, an phận chạy về lớp học không phải xong rồi sao, còn kéo cái đẽm lưng lại đây, thế nào, cô không biết Mặc đồng học và Tư Tư nhà chúng ta là bạn tốt sao?”

Hứa Tịnh trốn sau lưng Mặc Khuynh Thành, tăng thêm câu: “Cô ấy cũng là bạn tốt của Lê An An!”

“Đã xảy ra chuyện gì?” Mặc Khuynh Thành trực tiếp hỏi Văn Tư Tư.

“Chị, chị, không đúng, Khuynh Thành, Lê đồng học không cần thận đồ đồ uống lên người em, nhưng em không nghĩ tới chuyện sẽ thành ra thế này, thật đấy, Khuynh Thành, chị phải tin tưởng em!” Văn Tư Tư kéo tay Mặc Khuynh Thành, lại giống như nhớ tới chuyện lúc trước, tay đưa tới giữa không trung lại thả xuống, hốc mắt đỏ lên, cô nén nước mắt đã sắp rơi xuống.

Dịch Hưng càng thêm đau lòng, phần nộ gào thét: “Mặc Khuynh Thành, cô tránh ra cho tôi! Cô không coi Tư Tư là bạn bè, tôi không quan tâm! Nhưng con tức này tôi nhất định phải trả giúp Tư Tư!”

“Dịch Hưng,” Mặc Khuynh Thành không nhượng, đôi mắt không có gọn sóng sâu như đáy hồ.

“Các trò tụ tập ở đây làm gì? Còn không mau vào lớp?”

Giáo viên chủ nhiệm Chu Quốc Trạch ưỡn cái bụng bìa, nghiêm túc đi tới.

“Thầy giáo, Lê An An bị đánh.” Hứa Tịnh được Mặc Khuynh Thành ra hiệu, tố cáo đám người Dịch Hưng trước.

“Lê đồng học, em sao vậy?” Chu Quốc Trạch thấy cả người Lê An An ướt đầm, vết bầm tím lớn nhỏ, trong con giận dữ quát: “Dịch Hưng, các trò theo thầy đến văn phòng!”

**

“Nói đi, rốt cuộc sao lại thế này?” Chu Quốc Trạch nhìn Dịch Hưng ngay cả chào cũng không chào, trực tiếp ngồi xuống, cũng tùy ý bỏ qua.

“Thầy, đều là lỗi của em, nếu em đi đường cẩn thận một chút, Lê đồng học cũng sẽ không thể làm đồ đồ uống lên người em.” Văn Tư Tư trực tiếp khom người xuống, lại bị Dịch Hưng kiên quyết kéo ngồi xuống.

“Thầy, chúng em chỉ là không quen nhìn nữ sinh bị bắt nạt mà thôi, hơn nữa Tư Tư mới là người bị hại, muốn xin lỗi cũng là Lê An An xin lỗi trước.” Dịch Hưng ngẩng đầu, chân bắt chéo, chỉnh tóc mái một chút, đá lông nheo với Văn Tư Tư.

“Dựa vào cái gì muốn tôi xin lỗi, tôi đang yên ổn đứng đó, là Văn Tư Tư tự mình đụng tới, chẳng lẽ cô ta đụng vào cây cột, còn muốn để cây cột mở miệng xin lỗi hay sao?” Lê An An phản kích không chút lưu tình, nhìn Dịch Hưng kia nhuộm tóc thành màu bạc, cho rằng thật lạnh lùng thật khốc, nhưng thật ra rất buồn nôn!

“Cô có giỏi thì lặp lại lần nữa cho lão tử! Đồ độc ác nhà cô! Tư Tư thiện lương như vậy, luôn luôn khuyên tôi không được đánh cô, còn ôm hết trách nhiệm lên người mình, vừa rồi lão tử thật sự là xuống tay quá nhẹ!”

“A, một đám còn hơn cả đàn bà, còn không biết xấu hổ nói mấy lời này, tôi phải xấu hổ thay cho tổ tông mấy người! Một mình không đánh lại bà đây, liền kéo bầy đàn, còn không biết xấu hổ nói không quen nhìn nữ sinh bị khi dễ, lão nương thật muốn nói, tảng đá thôi nào lại thích hổ phân kia. “

Lê An An không quan tâm xem Tống Quốc Trạch có ở đây hay không, cô chính là khó chịu, thế nào, có bản lĩnh thì tiếp tục!

“Được rồi!” Tống Quốc Trạch xoa gân xanh lộ rõ trên trán, nhìn Mặc Khuynh Thành nãy giờ ở một bên không nói gì: “Mặc đồng học, em tới nói.”

Mặc Khuynh Thành vuốt nếp nhăn rất nhỏ ở góc áo, nở nụ cười thoải mái: “Thầy, tình huống cụ thể em cũng không biết, chỉ có điều em có một biện pháp có thể biết quá trình của sự việc.”

“Biện pháp gì?”

“Camera.”

“Không được!”

Mặc Khuynh Thành hiểu rõ, không đánh đã khai rồi hả?

“Tư Tư, cậu không cần lo lắng, bây giờ chúng ta chỉ là cho thầy xem một chút, dù sao đã lên lớp lâu như vậy, chậm trễ chương trình học cũng không tốt.”

Văn Tư Tư hoảng loạn, cô ta hoàn toàn không biết nơi đó sẽ có camera.

Vốn là cô thấy Dịch Hưng đi tới, mới nghĩ ra kế này, cố ý đụng vào Lê An An, thầm nghĩ cho cô ta chút giáo huấn, để cho cô ta biết, người của Văn Tư Tư cô, cho dù cô ta không cần, cũng không tới phiên người khác can thiệp!

Cô ta cũng nghĩ qua nếu gặp phải thầy chủ nhiệm, mình chỉ cần làm bộ khiêm nhường nhận lỗi về mình, không nhường cho mọi người một ấn tượng tốt, còn có thể để cho Mặc Khuynh Thành biết bộ mặt thật của Lê An An, khiến cô trở lại bên mình, khôi phục tất cả như ban đầu.

Nhưng, đến lúc này, vậy mà Mặc Khuynh Thành còn có thể nghĩ đến camera!

Là thật sự không để ý chuyện Lê An An đã làm, hay là tâm tư của cô quá thâm trầm, ngay cả mình cũng không phát hiện được?

Cô ta tình nguyện là cái thứ nhất, nếu không Mặc Khuynh Thành như vậy thật là đáng sợ.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vợ Yêu Phúc Hắc Dễ Thương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Thích chiếm tiện nghi của gia không?

Tổng Quốc Trạch cảm thấy biện pháp này rất tốt, bèn gọi điện thoại: "Lão Lý, ông mang camera số hai ở cửa cầu thang tầng ba tới đây cho tôi."

Văn Tư Tư túm chặt Dịch Hưng, Dịch Hưng không rõ chân tướng, cho rằng cô ta đang sợ hãi. "Tư Tư, cậu đừng sợ, trong chuyện này chúng ta vốn không sai, làm lớn chuyện cũng là bọn họ mất mặt."

Đáng chết, thành sự bất túc*! (*Trích từ câu "thành sự bất túc, bại sự có thừa", ý là không có chuyện gì thành công.)

"Dịch Hưng, hay là thôi đi, mọi người đều là bạn học, nếu làm lớn chuyện, về sau gặp mặt trong lớp sẽ xấu hổ."

Văn Tư Tư khéo hiểu lòng người càng làm cho Dịch Hưng thương tiếc. "Tư Tư, là Lê An An bắt nạt trước, nếu cậu lo lắng, cứ chuyển đến lớp của tớ."

Đều nói lâu ngày sinh tình, huống hồ bản thân còn là anh hùng cứu mỹ nhân, nghĩ tới cảnh mình và Văn Tư Tư thành một đôi, trái tim lập tức cảm thấy lâng lâng.

Văn Tư Tư không ngờ Dịch Hưng sẽ nói như vậy, nhìn hắn vừa thấy mình đã phản chấn, còn muốn mình chuyển lớp học cùng, đúng là quý treo cổ đánh phần cải hoa —— chết mà còn không biết xấu hổ! (1612: Hiểu đơn giản là chết rồi thì thành ma, thành ma thì không còn cần phải cải hoa đánh phần nữa - trích baidu ca ca.)

"Reng...."

"Cái gì?!" Tổng Quốc Trạch nhận điện thoại, sắc mặt lập tức trở nên rất khó coi.

Cúp điện thoại, ánh mắt ông có chút phức tạp nhìn mấy người đối diện.

"Thầy giáo, làm sao vậy?" Lê An An không nhịn được hỏi.

"Camera không có."

"Cái gì?"

"Thật sao?!"

Văn Tư Tư cảm giác hạnh phúc tới quá bất ngờ, lại phát hiện ánh mắt của Tổng Quốc Trạch bèn vội vàng thu lại, tỏ vẻ nghi hoặc. "Thật à, sao camera lại không có được?"

Tổng Quốc Trạch không nói gì, nhìn chằm chằm Văn Tư Tư, nhìn tới mức cô ta sồn gai ốc.

"Không có gì, có thể là bảo vệ quên bật camera." Tổng Quốc Trạch cúi đầu nhấp một ngụm trà, không muốn nhiều lời.

"Vậy việc này làm sao bây giờ, thả Lê An An? Không được!" Dịch Hưng ra vẻ kiên quyết muốn cho Văn Tư Tư công đạo.

"Bạn học Văn, em thấy nên làm gì bây giờ?" Tổng Quốc Trạch không nhìn Dịch Hưng.

Văn Tư Tư ra vẻ suy nghĩ, sau đó trịnh trọng nói: "Thưa thầy, vốn cũng chỉ là việc nhỏ, bạn học Lê nói lời xin lỗi là được, không cần phải làm lớn như vậy, bây giờ không có camera, việc này liền dừng lại ở đây thôi."

"Tư Tư, làm sao có thể dừng lại ở đây! Minh..."

"Dịch Hưng." Văn Tư Tư ôn nhu hô một tiếng, nhìn hấn, trong mắt rung rung đau khổ như cầu xin.

"Được."

"Bạn học Văn cũng nói không so đo, vậy việc này liền dừng lại ở đây, sau này không được tái phạm "

"Dạ."

Rời khỏi văn phòng, Lê An An trực tiếp "Hừ" một tiếng, kéo Mặc Khuynh Thành đi về phía sân thể dục.

"An An, cậu cần đi bệnh viện." Mặc Khuynh Thành cương quyết kéo Lê An An lại.

"Khuynh Thành, mình không cần đi bệnh viện."

"An An, cậu nghe mình, đến bệnh viện trước, những chuyện khác nói sau." Mặc Khuynh Thành không biết vì sao trong camera lại không có gì, nói Văn Tư Tư có vận khí tốt? Cô tuyệt đối không tin, nhưng mà lúc này, quan trọng nhất vẫn là Lê An An, còn rốt cuộc ai là người ở sau lưng giúp Văn Tư Tư, một ngày nào đó cô sẽ tra được.

"Khuynh Thành, mình thật sự không có việc gì, chỉ là mình không cam lòng, một ngày nào đó, mình muốn đánh lại đám Dịch Hưng kia!" Lê An An hung tợn giờ nắm tay, khua đi khua lại, giống như Dịch Hưng đang ở trước mặt.

"Mình hiểu, cho dù cậu không nói, mình cũng sẽ không để cậu bị bắt nạt."

"Khuynh Thành, cậu thật tốt." Lê An An kích động nhào vào lòng Mặc Khuynh Thành, hôm nay vui vẻ nhất chính là trong lòng Mặc Khuynh Thành, cô quan trọng hơn Văn Tư Tư!

"Hì."

"Cho cậu lộn xộn, đừng tới miệng vết thương." Mặc Khuynh Thành còn ngại không đủ, đưa tay chọc chỗ bị bầm tím trên mặt Lê An An.

"A a a a, đau chết mình rồi, Khuynh Thành không có việc gì làm, muốn mưu sát chồng sao!" Lê An An khoa trương bung mặt, kêu to.

Chồng? Mặc Khuynh Thành đỏ mặt hời, sau đó khẽ nhếch lông mày, trong mắt lộ ra tà khí. "Nàng dâu nhỏ, nàng nói gia là cái gì?"

Lê An An mạnh mẽ nuốt nước miếng, có chút thẹn thùng cúi đầu. "Tướng công, tướng công thật hư."

Nói xong, còn khẽ đắp vào ngực Mặc Khuynh Thành.

Mặc Khuynh Thành ôm eo Lê An An, gãi gãi cằm cô ấy. "Bảo bối, thích chiếm tiện nghi của gia không?"

"Ừm." Lê An An lộ vẻ si mê, trong mắt ngượng ngùng.

"Vậy ngoan ngoãn đi bệnh viện cho mình."

Buông hai tay ra, Mặc Khuynh Thành phui quần áo không có tro bụi. "Đi thôi."

Lê An An sững sờ tại chỗ, chỗ dưới cằm được vuốt ve còn nhắc nhở cô, tất cả những thứ này đều là sự thật, cô bị lừa!

**

Bệnh viện nhân dân đứng đầu đế đô.

"Ai u, cậu nhẹ chút!" Mặc Khuynh Thành bắt đầu nhìn Lê An An, còn chưa có chạm vào đã kêu như vậy, chốc nữa phải làm sao?

"Câm miệng."

Lê An An lập tức khép miệng lại, hai mắt vốn đã to lại càng mở lớn, nước mắt lưng tròng, lại không rơi xuống.

"Đề cháu làm." Mặc Khuynh Thành không biết rốt cuộc hôm nay đã than bao nhiêu lần, bắt đầu lấy bông băng, thậm chí còn i-ốt, cẩn thận lau miệng vết thương của Lê An An.

Ba mươi phút sau, Mặc Khuynh Thành ném bông băng xuống, tùy ý lau mồ hôi trên mặt, trong lòng than thở, việc này còn mệt hơn cả đối phó với Văn Tư Tư.

"Vết thương của cô bé đều là ở ngoài da, sau khi trở về dùng dầu hoa hồng xoa, sau vài ngày là tốt rồi." Xem bệnh cho Lê An An là một vị bác sĩ có mái tóc hoa râm.

"Nhưng về sau cũng không nên đánh nhau, có chuyện gì, phải nên dùng trí, đánh nhau là hành vi của lưu manh."

"Bác sĩ, chúng cháu đã biết." Mặc Khuynh Thành cảm thấy bác sĩ này nói không sai, dùng trí mới là bản lĩnh.

Rời khỏi bệnh viện, Lê An An lại như bình thường, kéo tay Mặc Khuynh Thành. "Khuynh Thành, mình mang cậu tới một chỗ, tuyệt đối là chỗ tốt!

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vợ Yêu Phúc Hắc Dễ Thương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Thích hợp để trộm cắp

Edit: Sokute_112k + Ái Tình Vạn Kiếp

Beta: Từ Liên Hoa 1612

Mặc Khuynh Thành nhìn võ quán trước mặt: "Đây là nơi thú vị mà cậu muốn dẫn mình đến sao?"

"Đúng vậy, không phải hôm nay mình bị đánh hội đồng sao, nhất định phải học thêm chút võ để đánh trả."

Mặc Khuynh Thành bất đắc dĩ bị Lê An An kéo vào võ quán.

"Sur ty, chị tới rồi."

Cứ tưởng rằng Lê An An chỉ tùy tiện tìm một võ quán thôi, ai ngờ những người trong này đều quen biết cô ấy, còn gọi cô ấy là sur ty, xem ra cô ấy từng học võ ở đây.

"Mấy cậu cứ tự nhiên, tôi đi tìm tiểu Cảnh tử."

Lê An An tùy ý phát phát tay, đi về phía người đang dạy võ đứng trước.

"Tiểu Cảnh Tử, lần này nhất định cậu phải giúp tôi."

Lê An An buông tay Mặc Khuynh Thành ra, về mặt uy khuất nhìn người con trai đang mặc võ phục.

"Quả lè, sao cậu lại nhớ tới thăm tôi?" Trong nháy mắt Cảnh Vân quay đầu lại nhìn Lê An An, tươi cười trên mặt lập tức tắt ngúm, mày kiếm nhíu lại: "Có chuyện gì vậy?"

"Tiểu Cảnh Tử, cậu đừng hỏi nhiều như vậy, nói mau, cậu có giúp tôi không?" Lê An An không muốn để Cảnh Vân biết chuyện mình bị đánh hội đồng, rất mất mặt!

"Giúp." Cảnh Vân thừa biết tính tình của sư muội mình, lại hỏi nữa nói không chừng sẽ xù lông lên.

"Vậy mới đúng chứ." Lê An An hăng hái đánh vào vai cậu, ra vẻ anh trai tốt: "Đúng rồi tiểu Cảnh Tử, đây là bạn tốt của tôi, Mặc Khuynh Thành."

Cảnh Vân nhìn người bên cạnh Lê An An, trong mắt hiện lên vẻ kinh diễm, sau đó khôi phục sự bình tĩnh: "Xin chào, tôi là sư huynh của Lê An An, Cảnh Vân."

"Xin chào, Cảnh sư huynh." Mặc Khuynh Thành không bỏ qua ánh sáng trong mắt Cảnh Vân, chỉ đơn giản là sự kinh diễm, khiến cô này sinh chút thiện cảm.

"Khuynh Thành, cậu không cần khách khí với cậu ta như thế." Lê An An lập tức không đồng ý, gọi là Cảnh sư huynh? Trước giờ bản thân cô còn chưa gọi cậu ta là sư huynh lần nào.

"Quả lè thôi, người ta gọi cái này là lễ phép, ai như cậu, cả ngày làm như một trang hán tử, lần đầu gặp mặt cũng không thèm gọi tôi là sư huynh."

Nói thì nói vậy, nhưng Mặc Khuynh Thành thấy rõ sự cung chiều nơi đáy mắt cậu.

"Gọi sư huynh cái gì? Không phải chỉ nhập môn sớm hơn tôi thôi sao, rõ ràng là cùng tuổi, muốn tôi gọi? Kiếp sau đi!"

"Ha, lâu ngày không gặp, làm chuyện xảy ra đây, cũng không biết vừa rồi là ai nhờ tôi giúp đỡ? Xem ra là tôi nghe lầm rồi."

Cảnh Vân ngoáy ngoáy lỗ tai, nghi hoặc nhìn về phía không trung, làm cho Lê An An vò đầu bứt tai.

"Cảnh Vân!"

Nguy rồi, tức giận rồi!

“Quả lè, tôi sai rồi.” Cảnh Vân hơi cúi xuống lấy lòng, hai tay nắm lại, đặt trước ngực.

"Hừ." Lê An An kiêu ngạo quay đầu.

"Sư muội tốt của tôi, tôi sai rồi, cậu đừng giận tôi nha."

"A, ai là sư muội của cậu?"

"Là cậu, tôi chỉ có một sư muội là cậu."

"Khuynh Thành, cậu có biết cậu ta đang nói ai không?" Không phải là giả ngu sao? Chẳng lẽ cô không biết?

"Không biết." Mặc Khuynh Thành nhìn về phía Lê An An, tỏ vẻ vừa rồi xảy ra cái gì cô đều không biết.

"Bạn học Mặc, cậu không thể như vậy, cậu không thấy tôi đã đủ đáng thương lắm rồi sao!" Cảnh Vân không nghĩ tới nhìn Mặc Khuynh Thành dịu dàng vậy mà cũng trợn mắt nói dối!

"Này, An An, cậu có nghe được ai đang nói chuyện không?"

"Không có, vừa rồi có người nói chuyện à?" Lê An An đặc biệt vui vẻ vì Mặc Khuynh Thành cũng thông đồng làm vậy, nhất là Cảnh Vân đang ghen ghét.

"Đại tỷ, tôi sai rồi, ngài đại nhân đại lượng, tha thứ cho kẻ ngu ngốc này đi." Cảnh Vân khoa trương khóc to, còn lấy tay áo dụi khóe mắt không có một giọt nước mắt nào.

"Phụt."

"Cười chết mình rồi, ai ui, đau bụng quá." Lê An An tựa vào người Mặc Khuynh Thành, không chút che giấu mà cất tiếng cười to.

"Được lắm, cái con nhóc chết tiết kia, xem tôi trừng trị cậu như thế nào!"

"Cậu tới đây đi, không bắt được tôi đâu!" Lê An An trốn sau lưng Mặc Khuynh Thành làm mặt quỷ.

"Có bản lĩnh thì cậu đừng trốn sau lưng bạn học Mặc!"

"Có bản lĩnh thì đừng đứng ở trước mặt Khuynh Thành!"

...

Thời gian trôi qua, chốc lát đã đến đêm khuya.

Mặc Khuynh Thành từ chối ý định tiễn cô của Lê An An, đi bộ trên đường.

"Bíp bíp."

Mặc Khuynh Thành nhìn theo âm thanh, thấy chiếc Porsche quen thuộc, phản xạ có điều kiện chạy tới.

"Cóc cóc cóc."

Cửa sổ xe được hạ xuống, lộ ra gò má quen thuộc.

"Anh cả, sao anh lại ở đây?"

"Em chưa về nhà." Giọng nói của Mặc Dân có chứa sức quyến rũ đặc biệt.

"Vậy anh gọi điện thoại cho em là được rồi, không cần phải đi tìm." Mặc Khuynh Thành nhanh chóng ngồi xuống ghế lái phụ.

"Di động tắt máy." Mặc Dân vừa thuần thục quay đầu xe vừa nói.

Mặc Khuynh Thành nghe xong mới lấy điện thoại ra, thề lười. "Ngại quá, di động hết pin rồi."

“Ừ.” Chỉ cần em không có việc gì là tốt rồi.

"Đúng rồi, anh cả, chúng ta khoan về nhà được không?" Mặc Khuynh Thành cũng không muốn về bây giờ.

"Cục cưng, em muốn đến nơi nào?"

"Đại ca, anh cảm thấy, ánh trăng đêm nay thế nào?" Mặc Khuynh Thành cũng không nói địa chỉ, hỏi một vấn đề không liên quan.

"Không tệ." Ngay cả một ngôi sao cũng không có.

"Em cũng thấy không tệ, thích hợp để trộm cắp!" Mặc Khuynh Thành nghịch ngợm nói ra lời không nghịch ngợm tí nào.

"Bảo bối muốn đi trộm cắp?"

"Việc này cần anh cả hỗ trợ."

Mặc Dận hơi nghiêng đầu, nhìn đôi mắt đen sáng ngời của Mặc Khuynh Thành, trầm ngâm một lát, sáng tỏ ngời thẳng dậy.

"Được."

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vợ Yêu Phúc Hắc Dễ Thương* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Trần trụi giá họa

Edit: Từ Liên Hoa 1612 + Thùy Linh (EXOL)

Beta: Từ Liên Hoa 1612

Tiểu khu Bích Hồ, mặc dù không nằm trong mười khu biệt thự đắt nhất để đô nhưng lại có phong cảnh tuyệt đẹp, giá cả phù hợp.

Lúc này Mặc Khuynh Thành và Mặc Dận đang đứng ở góc tiểu khu.

"Anh cả, đây là chỗ nào?" Mặc Khuynh Thành nghi hoặc nhìn tiểu khu này, không hiểu vì sao anh cả lại đưa cô đến đây.

"Đi theo anh sẽ biết." Mặc Dận ôm Mặc Khuynh Thành, ước lượng độ cao của bờ tường, tránh né camera, lên vào tiểu khu.

Xuyên qua mấy tòa biệt thự, hai người dừng trước một biệt thự có chút tráng lệ. "Đến rồi."

"Đây là đâu?"

"Nhà của Dịch Hưng."

Mặc Khuynh Thành căng thẳng. "Anh, anh biết rồi sao?"

"Về sau xảy ra chuyện gì nhớ nói với anh." Anh không hy vọng em phải chịu ủy khuất gì, Mặc Dận xoa đầu Mặc Khuynh Thành, trong lòng bổ sung thêm một câu.

"Anh rất bận mà, hơn nữa cũng không phải chuyện quan trọng gì, tự em có thể xử lý được." Mặc Khuynh Thành khẽ lắc cánh tay Mặc Dận.

"Em nói xử lý, chính là để anh đưa em đến nhà cậu ta?" Mặc Dận không vui.

"Chỉ là vợ tới dạy dỗ tên đó thôi mà!" Mặc Khuynh Thành nhìn Mặc Dận vẫn bày ra vẻ mặt thối thối, chỉ có thể làm nũng: "Anh ~"

Âm cuối kéo dài khiến Mặc Dận như bị điện giật, run một cái.

"Lần sau muốn cái gì, nói thẳng." Chỉ cần em vui vẻ là tốt rồi.

"Vâng! Anh thật tốt." Mặc Khuynh Thành nhẹ nhàng thở ra, vui vẻ hôn lên má Mặc Dận.

"Tốt lắm, chúng ta mau vào thôi." Mặc Dận cuống quýt nghiêng mặt, sợ Mặc Khuynh Thành phát hiện bản thân không thích hợp.

"Được."

Vừa định hỏi xem đi vào thế nào, chỉ thấy Mặc Dận móc một chùm chìa khóa ra khỏi túi, mở cửa.

Mặc Khuynh Thành lau hắc tuyến trên mặt, được rồi, chuẩn bị rất đầy đủ.

Mặc Dận bật đèn lên, tùy ý ngồi trên sofa.

"Anh, sao lại không có ai?"

"Dịch Hưng đi công tác, Từ Đình đi họp mặt, Dịch Hưng ở quán bar."

"Vậy chúng ta mau tới quán bar." Mặc Khuynh Thành thốt ra.

"Chúng ta lên lầu."

Mặc Dận kéo Mặc Khuynh Thành đi thẳng đến thư phòng, bật đèn, thuận tiện tiêu sái đến bên bàn học, ngồi xỏm xuống, bần rợn.

"Anh, làm sao anh biết kết sắt nhà bọn họ nằm ở đâu?" Mặc Khuynh Thành đi đến phía sau, giật mình hỏi.

"Cục cưng, hôm nay anh muốn nói cho em biết, mọi việc đều phải có chuẩn bị, điều tra rõ lịch trình của bọn họ, thăm dò vị trí, loại trừ tất cả các khả năng bị phát hiện mới có thể lấy được thứ mình muốn, hiểu không?" Mặc Dận mở kết sắt, đứng lên, nhìn chằm chằm Mặc Khuynh Thành.

"Anh cả, em hiểu mà." Mặc Khuynh Thành cũng biết nếu không gặp được Mặc Dận, một mình đến giáo huấn Dịch Hưng là có chút khó khăn, một lần nữa cô biết được nếu không có thực lực, cho dù gia thế tốt cũng không có ích lợi gì.

"Cục cưng, em có mọi người, nhưng mọi người không thể thời thời khắc khắc ở bên cạnh em, nếu có thể..." Mặc Dận đột nhiên dừng lại, không nói thêm nữa.

Mặc Khuynh Thành rất nghi hoặc, nhưng vẫn dùng sức gật gật đầu. "Anh, em biết mọi người đều cưng chiều em, giống như anh nói, ít nhất em phải có năng lực tự bảo vệ mình."

Mặc Dận thấy Mặc Khuynh Thành có hiểu biết, ánh mắt thâm thúy, anh thật hi vọng có thể luôn luôn buộc cục cưng ở bên mình, khiến cô ý lại, để cô không bị tổn thương, nhưng mà thực tế lại không cho phép, anh cần thời gian để mạnh mẽ hơn, đủ mạnh mẽ để không ai có thể bắt nạt cục cưng, cho nên, trong thời gian anh không ở đây, cô phải chăm sóc mình thật tốt.

"Được rồi, chúng ta lấy mấy thứ này rồi đi nhanh một chút, đã đến lúc bọn họ trở về."

Mặc Dận cúi đầu, lấy đi vàng thoi và văn kiện trong tủ sắt, lại kéo Mặc Khuynh Thành vợ vết ở phòng khác.

Xác định đã vợ vết xong tất cả, Mặc Khuynh Thành còn để Mặc Dận bắt chước chữ của Dịch Hưng viết một tờ giấy rồi bỏ vào trong tủ sắt.

Chờ sau khi đám người Dịch Hưng về, hai người Mặc Dận đã sớm về tới nhà.

**

Ngày hôm sau.

"Khuynh Thành, Khuynh Thành, cậu biết không, trong nhà Dịch Hưng bị trộm!" Sau khi Mặc Khuynh Thành vào lớp học, Lê An An như tên trộm nói nhỏ bên tai cô.

"Ồ." Mặc Khuynh Thành bình thản lên tiếng.

"Tớ nói với cậu... Đây! Tại sao cậu lại bình tĩnh như vậy chứ?" Lê An An không thấy bộ dáng đã dự đoán từ trước, có chút nổi giận.

"Tại sao lại không bình tĩnh, cậu ta cũng chưa chết." Hơn nữa còn là do mình trộm.

"Cậu nói có đạo lý, nhưng mà cậu không biết, Dịch Hưng bị ba hấn đánh!"

"Đánh?" Mặc Khuynh Thành nhớ tới chuyện để Mặc Dận làm trước khi đi về vào tối hôm qua, ha ha ha, xứng đáng!

"Đúng vậy đúng vậy! Có người nói thực ra Dịch Hưng đánh bạc, thiếu nợ ở bên ngoài, sau đó cầm hết tiền trong nhà để trả nợ."

Lê An An nói đặc biệt sinh động, giống như là cô tận mắt thấy việc này, nếu không phải mình đã biết chân tướng, còn sẽ tưởng là thật.

"Cậu đừng nhìn hấn ta cầm tiền sẽ không có chuyện gì, càng kì lạ là, hấn ta còn để lại tờ giấy ở bên trong tủ sắt, sau khi ba hấn ta nhìn thấy, trực tiếp đánh cho hấn tàn phế một nửa!"

"Cậu nghe ai nói chuyện này thế?" Mặc Khuynh Thành không nghĩ tới hiệu quả sẽ tốt như vậy, tàn phế một nửa sao? Không chết là tốt rồi.

"Bên trong trường học đều lan truyền đến điên rồi! Ai, lúc đầu tớ còn muốn chờ đến khi thân thù tốt hơn sẽ đi đánh toàn bộ những người đó một trận, nhất là Dịch Hưng, không nghĩ tới hôm nay hấn ta phải vào bệnh viện, thật sự là báo ứng nha, a di đà phật."

"Tiểu An An, nếu cậu thu lại bộ dạng vui sướng khi người gặp họa kia, lời này càng có sức thuyết phục."

"Vị nữ thí chủ này, bản tăng chỉ là cảm thán thể gian này biến hóa thất thường, Phật Tổ từng nói, chưa thành chính quả, trước thành thiện duyên, nói ra thật là xấu hổ, Dịch thí chủ được bản tăng khuyên bảo bằng mọi cách lại vẫn khư khư cố chấp, tùy ý làm bậy, đây chính là nhân quả tuần hoàn!"

Lê An An bày ra vẻ mặt từ bi, nho nhã nói một tràng dài, nói xong còn thở dài, lắc lắc đầu.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vợ Yêu Phúc Hắc Dễ Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Phương pháp nắm giữ đàn ông

Beta: Từ Liên Hoa 1612

Buổi đêm.

"Ai ui, mệt chết đi được." Mặc Giác vừa về tới nhà, lập tức nhào lên ghế sofa.

"Tiểu tử thôi, lễ nghi dạy cho con vớt cho chó ăn rồi hả?" Tờ báo trong tay Mặc Tuyền Thần run lên, nhìn đáng về con thứ hai của mình không có quy củ, giận ghê gớm.

"Tiểu mỹ nữ, chồng mẹ lại khi dễ con!" Mặc Giác rống về phía phòng bếp.

"Mặc Tuyền Thần, tại sao anh lại khi dễ con của em!" Lan Tuyết Mai cảm thía đi ra, vẻ mặt không vui nhìn Mặc Tuyền Thần.

Trong lòng Mặc Tuyền Thần cảm thấy khó chịu, vợ của mình lại bênh vực một người đàn ông khác, là đàn ông đều sẽ khó chịu.

"Vợ, tại sao em có thể bênh vực người đàn ông khác chứ, anh mới là chồng của em!"

Sao Lan Tuyết Mai lại không biết ý nghĩ của Mặc Tuyền Thần: "Mặc Tuyền Thần, anh còn ba hoa!"

"Anh nào có, vốn là như vậy mà, em nhìn bộ dáng lười nhác của con trai em đi, nếu bố của anh nhìn thấy, khẳng định sẽ đánh cho một gậy."

Mặc Tuyền Thần nói lời này không khoa trương chút nào, đều nói nhi tử cùng dưỡng, nữ nhi phú dưỡng (nuôi con trai phải nuôi kiểu nhà nghèo, nuôi con gái phải nuôi kiểu quý tộc), năm đó lúc bản thân Mặc Ngật còn rất nhỏ đã bị ném vào quân doanh, mọi thứ ở nhà đều dựa theo quy củ, càng miễn bàn về tiền sinh hoạt sau khi trưởng thành đều là tự bản thân làm công kiếm được.

"Con em ở nhà mình lười nhác một chút có cái gì không tốt, đã bao giờ nó đi ra ngoài làm gia đình mất mặt chưa? Anh đây là nhìn con em không vừa mắt!"

Mặc Tuyền Thần hết đường chối cãi, sự thật là như thế, ông chính là không vừa mắt.

"Tiểu mỹ nữ, mẹ tốt nhất, cho mẹ một nụ hôn!" Mặc Giác đi đến bên cạnh Lan Tuyết Mai, dùng sức chụt một cái, sau đó còn khiêu khích liếc mắt nhìn Mặc Tuyền Thần.

Mặc Tuyền Thần tức giận đến mức trực tiếp quăng tờ báo trong tay, tiến lên lột Mặc Giác xuống, ôm chặt Lan Tuyết Mai: "Mặc Giác, nghỉ đồng lần này rút đến quân doanh cho ông!"

Da Mặc Giác căng ra, đau khổ mong đợi nhìn Lan Tuyết Mai: "Tiểu mỹ nữ, con không muốn đi quân doanh."

Lan Tuyết Mai bắt đầu nhìn Mặc Giác đấu võ mồm thua, bắt đầu nói: "Bảo bối, việc này mẹ không giúp con được, hãy nén bi thương."

Về mặt Mặc Giác ghen ghét, điều này làm cho Mặc Dận và Mặc Khuynh Thành vừa mới tiến vào cửa cảm thấy cực kỳ buồn cười.

"Anh cả, em gái." Mặc Giác lập tức thu hồi ghen ghét trên mặt, nghiêm chỉnh đứng ở đó.

"Mặc Giác, anh lại làm thiêu thân lao đầu vào lửa." Mặc Khuynh Thành bỏ đao không lưu tình chút nào.

"Anh cả." Mặc Giác che ngực, hi vọng tìm kiếm an ủi ở Mặc Dận.

"Xứng đáng."

Mặc Giác nghe được lời này, trực tiếp ngã xuống đất, lớn tiếng khóc kêu: "Các người đều khi dễ tôi, tôi thật đáng thương, da thịt tinh tế non mịn, còn bị

ném tới quần doanh cái nơi toàn đàn ông thô ráp, còn không ăn sống nuốt tươi..."

Mặc Giác càng khóc tiếng càng nhỏ, loại tình huống không ai đáp lại này anh đã sớm thành thói quen, sửa sang lại quần áo, đứng lên lại phát hiện không thấy người chung quanh, giận tới mức thở hổn hển: "Các người còn có lòng từ bi không!"

**

Nhà họ Văn.

"Mẹ, Mặc Khuynh Thành thay đổi." Văn Tư Tư thừa dịp ba còn chưa về nhà, nói với Lưu Tinh.

"Cái gì? Sao lại như thế?" Sắc mặt Lưu Tinh trở nên nhợt nhạt.

"Con cũng không biết nữa, từ lúc cô ta ngã từ trên cầu thang xuống liền thay đổi."

"Không lẽ cô ta đã biết con là người đẩy cô ta xuống lầu sao?"

"Không thể nào, nếu là như vậy thì nhất định cô ta sẽ không bỏ qua cho con." Cô ta cũng từng nghĩ đến khả năng này, nhưng lại lập tức phủ định.

"Cũng đúng." Lúc này, Lưu Tinh nghe được tiếng mở cửa, vội vàng nói: "Việc này nói sau, ba con đã về rồi."

Văn Xương vừa mới bước vào nhà, Lưu Tinh đã chạy ra đón, dịu dàng nhận túi công văn. "Chồng à, chào mừng về nhà."

"Ba, chào mừng về nhà." Văn Tư Tư cũng nói theo.

"Ừ, ngoan." Văn Xương sờ đầu Văn Tư Tư, ông thật thích đứa con gái riêng này, rất hiểu chuyện, ngoan ngoãn, bản thân không cần phải lo lắng.

"Tư Tư, con ở với ba con một lúc, còn vài món ăn nữa là có thể ăn cơm."

"Mẹ cứ đi đi, đã có con ở đây với ba rồi."

Văn Xương nhìn Lưu Tinh đi vào phòng bếp, thuận miệng hỏi: "Tư Tư, gần đây ở trường học có xảy ra chuyện gì không?"

Trong lòng Văn Tư Tư cảm thấy căng thẳng nhưng mặt vẫn tươi cười: "Ba à, con vẫn tốt, chỉ là hôm nay ở trường có một bạn phải nhập viện."

Văn Xương vừa nghe, khoé miệng cong lên, từ ái nói: "Tư Tư, ở trường con phải hòa đồng với các bạn, có thể kết bạn thì kết bạn, không thể kết bạn thì ngoài mặt cứ hòa thuận với bọn họ là được, hiểu không?"

Sao Văn Tư Tư lại không hiểu ý của Văn Xương, vội vàng nói: "Ba ơi, con biết rồi, ba không cần lo lắng, con sẽ không làm ba phải mất mặt."

Sau khi ăn xong, Văn Xương với Lưu Tinh thân thiết một lúc, vốn dĩ ông ta muốn ở lại nhưng bị Lưu Tinh từ chối.

"Mẹ, vì sao mẹ không giữ ba ở lại?" Văn Tư Tư không hiểu vì sao mẹ lại để ba đi, rõ ràng là mẹ muốn ba ở lại.

"Tư Tư, con không hiểu đâu, thật ra trong mắt ba con chỉ có quyền lực, ông ta thay đàn bà như thay quần áo, chơi đùa đàn bà bên ngoài nhiều không đếm được, vậy con có nghĩ vì sao mẹ vừa có thể sinh con ra lại vừa có thể ở bên ông ta một thời gian dài như vậy không?"

"Là vì mẹ hiểu lòng người sao?" Văn Tư Tư không chắc chắn nói.

"Không đâu, cái người trong nhà ba con tuy là thiên kim tiểu thư, nhưng bà ta rất kiêu ngạo, trong mắt không chấp nhận được bất kì hạt cát nào, còn không biết tình thú, biết rõ bên ngoài ông ta có nhiều đàn bà như vậy nhưng lại sĩ diện nên không nói. Mà mẹ biết ba con không thể qua đêm ở ngoài, nếu mẹ để ông ta ở lại, vậy thì mẹ với người đàn bà kia có khác gì nhau."

Nét mặt Văn Tư Tư tỏa sáng, sùng bái nhìn mẹ mình.

Lưu Tinh mỉm cười ấn cái trán của cô: "Tư Tư, con phải hiểu được căng chùng vừa phải* thì mới có thể nắm giữ được nam nhân." (*Gần giống câu "co được thì giãn được".)

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vợ Yêu Phúc Hắc Dễ Thương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Càng trắng hơn bạch liên hoa

Edit: Từ Liên Hoa 1612

"Khuyh Thành, chúng ta cùng đi ăn cơm đi."

Mặc Khuyh Thành cau mày nhìn Văn Tư Tư trước mặt, không biết cô ta muốn làm gì.

"Văn Tư Tư, Khuyh Thành muốn đi ăn cơm với tôi." Lê An An càng nhìn càng khó chịu, hôm qua mới làm ầm lên, giờ lại làm như chẳng có gì xảy ra.

"Chúng ta cùng nhau đi đi, nhiều người càng vui, có phải không Khuyh Thành?" Văn Tư Tư tiến lên ôm lấy cánh tay Mặc Khuyh Thành, ao ước nhìn cô.

"Được."

"Khuyh Thành!"

Mặc Khuyh Thành dùng ánh mắt ra hiệu, chặn ngang lời Lê An An, cười nói: "Đi thôi."

Trong căng tin chật kín người, nhao nhao ồn ào.

Mặc Khuyh Thành để Lê An An tìm chỗ, xếp hàng lấy cơm cùng Văn Tư Tư.

"Khuyh Thành, hôm nay có thịt kho tàu cậu thích nhất đấy!" Văn Tư Tư nhìn trong mâm chỉ còn vài miếng thịt kho tàu, vẻ mặt buồn rầu. "Nhưng chỉ còn một ít, tối lượt chúng ta không biết có còn không."

Người xếp hàng phía trước nghe được, vội vàng nói: "Nếu hai mỹ nữ muốn ăn, các cậu lên trước mình đi."

"Như vậy không tốt đâu." Văn Tư Tư do dự.

"Không có việc gì không có việc gì, dù sao cũng chỉ chờ thêm mấy phút."

"Vâng cảm ơn cậu." Văn Tư Tư thẹn thùng nói cảm ơn. "Khuyh Thành, chúng ta có thể ăn thịt kho tàu."

"Tất cả đều là công lao của Tư Tư." Mặc Khuyh Thành cũng cười ôn nhu, giống như đã trở về trước kia.

Sau khi lấy cơm rồi về chỗ ngồi, Văn Tư Tư cố ý ngồi đối diện Mặc Khuyh Thành.

"Khuyh Thành, cậu ăn thịt kho tàu này."

"Khuyh Thành, cậu phải ăn nhiều rau một chút."

"Khuyh Thành..."

...

Lê An An phát hiện cho dù mình là kẻ tham ăn, bữa cơm này cũng ăn không vô nữa, đây là sao, bạch liên hoa biến thành áo bông nhỏ à?

"An An, cậu ăn no chưa? Chẳng lẽ mình chọn món không hợp khẩu vị cậu ư? Nếu không mình đi lấy phần khác cho cậu." Văn Tư Tư nhìn đồ ăn không vui đi nhiều, thân thiết đề nghị.

"Không cần, tôi không muốn ăn."

Lê An An chọc chọc đồ ăn, đồ ăn rất hợp khẩu vị, tiếc rằng người không hợp khẩu vị.

Văn Tư Tư có chút bi thương, nhìn thấy Mặc Khuyh Thành cũng buông đũa, lập tức đẩy chén canh về phía trước. "Khuyh Thành, mau uống chút canh."

"Tư Tư, cậu làm sao vậy?"

So sức chịu đựng, cô có rất nhiều, vốn là muốn nhìn xem Văn Tư Tư có chiêu trò gì, kết quả là ân cần chỉ kém nước quỳ xuống hầu hạ.

Văn Tư Tư thu lại nụ cười, trong úy khuất mang theo chút chua xót. "Khuyh Thành, mình không biết gần đây chúng ta làm sao, từ khi cậu tỉnh lại, không thích Tô Thụy thì thôi, còn không muốn gặp mình, mình không nghĩ ra mình đã làm sai chuyện gì."

"Không phải mình không cần cậu, cậu cũng biết, lần đó ngã rất nghiêm trọng, người nhà đều lo lắng cho mình, muốn mình tĩnh dưỡng một tuần, ngày thường đến trường học đều bị quy định thời gian về nhà, sau khi tan học mình phải về nhà ngay lập tức. Đều do mình không đúng, cách nhau mấy chỗ ngồi, không để ý cảm nhận của cậu, để cậu có ý nghĩ này. Tư Tư, cậu có thể tha thứ cho mình không?" Mặc Khuyh Thành vừa nói xong, nước mắt lập tức tràn mi.

Văn Tư Tư trở tay không kịp, cô ta không nghĩ tới Mặc Khuynh Thành sẽ xin mình tha thứ, ngược hết rồi.

"Khuynh Thành, sao cậu lại khóc, nhất định Tư Tư sẽ không trách cậu, cậu đối xử tốt với cậu ta thế nào cả lớp đều biết, đừng không Tư Tư?"

Lê An An thấy Mặc Khuynh Thành khóc cũng phát hoảng, không biết Văn tư Tư có âm mưu gì, sau đó lại suy nghĩ, lập tức đoán được ý của cô, nhanh nhẹn phối hợp.

"Khuynh Thành, mình, mình..."

Lúc này, một chiếc khăn tay được đưa tới trước mặt mặc Khuynh Thành, Lê An An ngẩng đầu, đây chẳng phải Tô Thụy sao!

"Anh Thụy..." Văn Tư Tư không biết làm sao đứng như trời trồng.

"Không có việc gì, Tư Tư." Trong mắt Tô Thụy mang theo chút phức tạp, lại vẫn an ủi cô ta.

Mặc Khuynh Thành nhận khăn tay nhưng không dùng. "Tô... Bạn học Tô, anh tới rồi."

"Ừ." Tạm dừng lại, lại nói: "Đừng khóc, cô và Tư Tư là bạn thân, chút hiểu lầm nhỏ nhỏ này nói rõ là được."

"Ừm, Tư Tư, mình, mình đi mua nước khoáng, cậu về lớp học trước đi." Nói xong, cô kéo Lê An An đi về phía quầy bán đồ ăn vặt.

Vừa đi ra cổng tin, Lê An An thấy Mặc Khuynh Thành không còn khóc nữa.

"Khuynh Thành, nước mắt của cậu muốn chảy là chảy, không muốn là ngừng, quả thực ngang bằng diễn viên rồi!"

"Tất nhiên, đối phó với bạch liên hoa, càng trắng hơn bạch liên hoa càng bạch thì chơi mới vui." Ném khăn tay xuống, cô nở nụ cười xấu xa.

"Mình cũng phát hiện mà, cậu không thấy vẻ mặt Văn Tư tư đâu, bức tức nóng nảy!"

"Không chỉ có như vậy, cô ta muốn phá hỏng của thanh danh của mình, để cho toàn bộ biết mình là người lòng dạ hẹp hòi, ai ngờ lại bị mình phản kích, biến cô ta thành một kẻ lòng dạ hẹp hòi."

"Nhưng mình thấy vẫn chưa được đâu, nam sinh trong trường thích loại nhu nhược như cô ta, cực kỳ muốn bảo vệ." Lê An An nói đến đây, trong giọng nói tràn ngập chán ghét. "Sao lúc ấy cậu kết bạn với con bé đó được hả?"

"Mất mủ." Mặc Khuynh Thành bất đắc dĩ nhún nhún vai.

"Khụ, may mà hai con mắt của cậu tốt, nếu không thì làm sao có kết bạn với mình." Lê An An ngạo kiều nâng ngực, ra vẻ ta chính là người bạn tốt nhất thiên hạ.

"Đúng đúng đúng, đời này may mắn lớn nhất của mình chính là gặp cậu." Mặc Khuynh Thành nửa đùa nói.

"Nể tình những lời này, đồ uống đồ ăn vặt hôm nay mình mời!"

Nhìn Lê An An đang vội vàng chạy đến quầy bán quà vặt, Mặc Khuynh Thành dịu dàng cup mắt.

Cô thật sự rất may mắn, sống lại lần nữa, có thể gặp cô ấy.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vợ Yêu Phúc Hắc Dễ Thương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13: Báo danh

"Mặc Khuynh Thành, thầy giáo nói ai cũng phải tham gia đại hội thể dục thể thao, cậu chọn một môn đi." Lớp phó thể dục Hạng Giai đặt phiếu báo danh lên bàn Mặc Khuynh Thành.

"Hạng Giai, lớp lý nhiều người như vậy, tại sao cứ phải tìm Khuynh Thành!" Lê An An vỗ bàn nhảy dựng lên, kiểu gì cô cũng thấy mấy người này muốn gây chuyện.

"Lê An An, lớp lý vốn không nhiều con gái, nhiều mục như vậy, làm sao mà đủ."

Hạng Giai tùy ý giải thích, lại nhìn Mặc Khuynh Thành. "Sao vậy, Mặc đại tiểu thư của chúng ta không dám sao?"

"Để phiếu báo danh ở đây, bạn học Hạng có thể về chỗ rồi." Mặc Khuynh Thành lạnh nhạt nói.

"Hừ."

"Khuynh Thành, cậu xem, rõ ràng Hạng Giai muốn gây chuyện với cậu." Lê An An cầm phiếu báo danh, trên đó chỉ còn chạy một nghìn mét và môn đẩy tạ.

"Mình biết." Mặc Khuynh Thành vẫn bình tĩnh.

"Cậu biết mà còn đồng ý hả?!"

"Quan trọng là phải tham dự."

"Rõ ràng con bé kia muốn cậu xấu mặt!" Lê An An đề cao giọng, làm cho bạn học ngồi xung quanh đều nhìn sang.

Mặc Khuynh Thành lấy lại phiếu báo danh, ghi tên mình ở mục chạy một nghìn mét, lại viết tên Lê An An ở mục đẩy tạ.

"Được rồi, đưa cho Hạng Giai đi này."

Về mặt Lê An An lúc ấy chỉ có thể dùng chữ đen sì để hình dung, cô ấy nghĩ mình là nữ hán tử hả? Môn đẩy tạ? Đó là cái quỷ gì vậy!

Nhưng cô vẫn trả phiếu báo danh cho Hạng Giai, im lặng trở lại chỗ ngồi, ra về "Không giải thích, mình sẽ không đề ý cậu".

Mặc Khuynh Thành rất bất đắc dĩ, chỉ đành buông sách, nói: "An An, quan hệ giữa Hạng Giai và Văn Tư Tư không tệ."

Lê An An không ngồi yên được nữa. "Ý của cậu là Văn Tư Tư có ý làm thế sao?"

"Mình không chắc, nhưng mình nghĩ nhất định chuyện này có liên quan tới cô ta."

"Cậu đã đoán được, vậy tại sao còn muốn báo danh hả?"

Lê An An không rõ, mấy ngày trước Văn Tư Tư còn tỏ vẻ thân thiết, sao mới qua vài ngày đã để lộ đuôi hồ li rồi?

"Cậu không báo danh, chẳng lẽ Hạng Giai sẽ không lén lút tự viết tên chúng ta sao? Đến lúc đó nếu hỏi đến, cô ta chết cũng không thừa nhận, chúng ta cũng đâu thể làm gì."

Đúng vậy, thay vì bị động, còn không bằng bản thân tự giác, ít nhất sẽ không trở tay không kịp.

Lê An An suy nghĩ cẩn thận, không biết nên cảm thấy tức giận hay là may mắn, tò mò hỏi: "Khuynh Thành, sao cậu nghĩ được như vậy?"

Mặc Khuynh Thành hơi giật mình, suy nghĩ bay xa.

Sao lại nghĩ được như vậy?

Nói rằng kiếp trước mình đã nhìn thấu bọn họ à?

Hay là nói, bản thân có khuôn mặt trẻ con nhưng tâm trí đã già?

Mặc Khuynh Thành không muốn trả lời vấn đề này.

Chuyện của kiếp trước, giống như Trang Chu mộng điệp*, trôi qua theo thời gian. (*Trang Chu mơ thấy mình hóa thành bướm, đến khi tỉnh lại thì không rõ là Trang Chu hóa bướm hay bướm hóa Trang Chu)

"Khuynh Thành, cậu lại ngẩn người!"

Lê An An xoa tay trước mặt Mặc Khuynh Thành.

"An An, chắc cậu không quá tệ môn đẩy tạ chứ?" Mặc Khuynh Thành tùy ý dòi đi đề tài.

"A! Mặc Khuynh Thành, mình không muốn tham gia môn đẩy tạ, đồ thối tha!"

**

Hành lang ở sân thể dục bám đầy dây mây, che khuất tầm mắt của mọi người.

"Anh Thụy, anh tìm em có chuyện gì không?" Văn Tư Tư nhìn thiếu niên mặc áo sơ mi trắng, khuôn mặt đỏ ửng, mang theo vẻ thẹn thùng.

"Tư Tư, vì sao lần trước em lại hăm hại Lê An An?" Tròng mắt đen thâm thúy của Tô Thụy tràn ngập thất vọng.

Văn Tư Tư ngó ra, cô ta không ngờ Tô Thụy lại biết chuyện này, chẳng lẽ đoạn băng trong camera là do hấn xóa?

"Anh Thụy, anh nghe em giải thích." Văn Tư Tư cười khổ, vẻ mặt đau thương. "Anh Thụy, chị, không phải, Khuynh Thành và em vẫn luôn thân thiết, lúc ở trường bọn em đều như hình với bóng, nhưng từ khi cô ấy trở lại trường học, cô ấy không để ý tới em nữa, chỉ toàn ở cùng Lê An An, em, em....."

"Cho nên em cố ý đụng vào cô ta sao?"

Tô Thụy nhìn Văn Tư Tư hai mắt đỏ hoe, lý trí nói rằng không nên tin tưởng, nhưng cô ấy thuần khiết như vậy, thuần khiết tới mức mình không nỡ để thế tục vấy bẩn cô ấy.....

"Anh Thụy, em biết là em sai, em không nên ghen tị với cô ấy, nhưng em thật sự không ngờ chuyện sẽ biến thành như vậy, Dịch Hưng muốn thay em giáo huấn Lê An An, em muốn ngăn cản, nhưng em lại là tay trái gà không chặt, không ngăn được, còn để Khuynh Thành nhìn thấy, lại làm phiền tới tận chỗ thầy chủ nhiệm, cuối cùng còn để anh thu dọn tàn cục."

"Anh Thụy, đều do em, đều do em không tốt, em không nên ghen tị, Khuynh Thành không chơi với em, nhất định là do em không tốt, nhất định là do em đã làm chuyện gì khiến cô ấy chán ghét, anh Thụy, em như vậy, đáng ghét, thật sự đáng ghét, em thật chán ghét mình như vậy, hu hu hu, sao em lại biến thành dạng này..."

Tô Thụy đau lòng kéo Văn Tư Tư vào lòng, ôm chặt.

"Tư Tư, em không sai, đều là lỗi của Mặc Khuynh Thành, em không phải như vậy, anh biết mà, đừng khóc, anh đau lòng."

"Anh Thụy, hức hức..."

Văn Tư Tư nghe Tô Thụy nói vậy, càng khóc dữ hơn.

Tô Thụy vỗ nhẹ lưng cô ta, khóe mắt hơi nhúm, cực kỳ thương tiếc.

"Tư Tư, đừng khóc, lúc trước Mặc Khuynh Thành đã giải thích, hổng hồ chuyện này chủ nhiệm cũng quyết định rồi, cũng coi như đã qua."

Thoáng tạm dừng, lại nói: "Lần sau có chuyện gì thì nói với anh, anh giúp em giải quyết, được chưa?"

Văn Tư Tư nhẹ nhàng gật gật đầu. "Anh Thụy, anh đối với em thật tốt."

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vợ Yêu Phúc Hắc Dễ Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Cái gọi là thô tục

Edit: Từ Liên Hoa 1612

Ánh nắng tươi sáng, bầu trời trong xanh, điểm xuyết mấy chòm mây trắng như bông, gió thổi đến, rung rung mấy cái lá cây, làm cho mọi người đang mệt nhọc cảm thấy mát mẻ.

"A, một chết lão nương!" Hai má Lê An An đỏ bừng, trên trán phủ kín mồ hôi, vô lực lặn ra sân thể dục, bên cạnh còn có quả tạ.

Hơi hơi quay đầu, nhìn người đang chạy, không khỏi vui sướng khi người gặp họa.

May mắn lúc đó Khuynh Thành ghi tên cô vào môn đẩy tạ mà không là một nghìn mét, bây giờ nhìn xem, nhiều nhất mình cũng chỉ đau tay, còn kia là không ngừng chạy.

Rốt cục chạy xong một nghìn mét, Mặc Khuynh Thành chạy chậm đến cạnh Lê An An, ngồi xuống.

"Khuynh Thành, cảm giác chạy một nghìn mét có sướng không?"

Mặc Khuynh Thành nghe ra ý bốn cọt, uống nước, không trả lời.

Lê An An cũng không để ý, tiếp tục làm nhảm: "Khuynh Thành, cậu nói sao trường học lại biến thái như vậy, không phải chỉ là một buổi đại hội thể dục thể thao sao, đâu cần bắt người ta đứng giữa trưa đến huấn luyện thể này, thời gian nghỉ ngơi của mình....."

Lúc này Mặc Khuynh Thành cũng đỡ mệt một chút, cười khổ, nhiều năm không vận động, chạy một vòng đã suýt không thở được, nói gì tới một nghìn mét.

"Nghe nói lần này có lãnh đạo đến xem, cho nên trường học rất coi trọng đại hội thể dục thể thao lần này." Mặc Khuynh Thành lạnh nhạt nói.

Lê An An đang nằm lập tức ngồi dậy, cười lạnh một tiếng. "Mình chỉ biết mấy đứa kia không có lòng tốt, muốn chúng ta tham gia đại hội thể dục thể thao, lại mang về thành tích kém, làm chúng ta xấu mặt trước mặt lãnh đạo, khẳng định trường học sẽ trách tội chúng ta."

"Có lẽ không cần chờ tới lúc ấy." Mặc Khuynh Thành đột nhiên nói.

Lê An An nhìn theo ánh mắt của cô, thấy Văn Tư Tư và Tô Thụy đi tới.

"Khuynh Thành, An An, mọi người có mệt không, mình và anh Thụy mang nước tới cho mọi người này." Văn Tư Tư lắc lắc hộp nhựa trong tay, lấy ra một lọ đưa cho Mặc Khuynh Thành.

"Cảm ơn." Mặc Khuynh Thành nhận, nhưng không uống.

Văn Tư Tư cũng không thèm để ý, ngồi xuống cạnh cô.

"Khuynh Thành, mình nghe nói chạy một ngàn mét rất mệt, bình thường cậu chạy một vòng đã mệt, nghĩ gì mà lại chọn cái này?"

"Còn không phải là do lớp phó vĩ đại của chúng ta à, nói cái gì mà ai cũng phải tham gia, ai ngờ giấy báo danh chỉ còn lại chạy một ngàn mét với môn đẩy tạ không ai chọn, cũng không biết là cố ý hay là cố tình."

"Lê An An, tỏ vẻ âm dương quái khí làm gì!" Đường Đan trực tiếp dùng chai nước khoáng trong tay ném Lê An An.

Bắp thịt của Lê An An đau xót, cũng không thèm trông nom gì, ném ngược chai nước khoáng lại, ném vào cả Mặc Khuynh Thành.

"Thảo ni mã*, mày là cái thá gì, làm chó ngoan của họ Hạng kia tới nghiện rồi hả, cần loạn khắp nơi? Tưởng là đang cưỡi ngựa thì tao không dám đánh mày hả?" (*Thảo ni mã = Fuck you.)

Nói xong, Lê An An nắm tay vùng tới.

"A!"

Văn Tư Tư sợ tới mức hét âm lên, Tô Thụy vội vàng che mắt Văn Tư Tư, không để cô ta nhìn thấy.

"Lê An An, cậu dám ngang nhiên đánh người!"

Hạng Giai thấy Đường Đan bị đánh, tức giận không thôi, chắn trước mặt Lê An An, hóa thân thành sứ giả chính nghĩa.

"Úi chà! Hạng Giai, đừng cho là tôi không biết cô có ý gì, thực sự coi mình là hóa thân của chính nghĩa sao? Sao lúc tôi bị bắt nạt cô không xuất hiện, lúc Đường Đan bị bắt nạt mới xuất hiện? Thực ra cũng chỉ là cái rắm, nói ra là ra!"

"Lê An An, cậu, sao cậu lại thô tục như vậy!" Hạng Giai bị nói cho mặt đỏ tai hồng, rõ ràng là bị chọc tức.

"A, cô không thô tục, cô cao thượng, bọn tôi đều là quê mùa, cho nên phiền cô rút ra xa chút, đỡ phải bẩn mắt cô, đừng ở đây nói chúng tôi không đúng." Lê An An châm chọc cười, trợn mắt đi tới cạnh Mặc Khuynh Thành.

Hạng Giai thấy vậy, cười lạnh nói: "Lê An An, cũng đừng tính Mặc Khuynh Thành vào 'bọn tôi', người ta đường đường là đại tiểu thư Mặc gia, cậu hạ thấp mình là được rồi, dù sao cũng là người ngoài."

"Hạng Giai, cái kiểu châm ngòi ly gián cũ rích đó, cho rằng bà đây là đồ ngốc sao, hơn nữa cho dù bà đây quê mùa vẫn tốt hơn cô, nhìn quần áo trên người xem, chặc chặc chặc, mẫu từ năm ngoái rồi, ai ôi, nói thôi cũng thấy xấu hổ."

Ánh mắt của Lê An An như tia laser, khiến Hạng Giai cảm thấy không chịu nổi.

Phải, nhà cô ta chỉ là gia đình thường thường bậc trung, không mua nổi những thứ hàng hiệu, nhưng ít ra mặc vào cũng không có gì xấu, không ngờ Lê An An vừa liếc mắt đã biết đây không phải đồ mới.

Nhưng mà.... "Lê An An, quần áo của tôi không phải đồ mới, của cậu cũng không phải hàng hiệu đúng không?"

Chỉ thấy Lê An An mặc đơn giản, sơ mi màu trắng, quần bò, dưới chân là giày thể thao bình thường.

"Hạng Giai, cậu đừng nói như vậy, dù trong nhà An An không giàu có, cũng không phải chuyện gì đáng xấu hổ." Văn Tư Tư trốn sau lưng Tô Thụy nhin không được nói một câu.

"Tư Tư, cậu cũng đừng làm người tốt, người như Lê An An không nên tới năm nhất chúng ta, đây không phải là hạ thấp tiêu chuẩn của chúng ta sao!" Đường Đan xoa mông da nóng rát, ngoài miệng không lưu tình chút nào công kích Lê An An.

"Tiêu chuẩn? Thì ra năm nhất còn có quy định như vậy à?" Mặc Khuynh Thành ngẩng đầu, mờ mịt nhìn mọi người.

"Khuynh Thành, cậu không biết rồi, đây đều là do mấy người này, luôn thích phân chia cấp bậc với người khác, nhưng mà bọn họ lại không biết, người thật sự có gia thế luôn khinh thường làm như vậy."

Lê An An nói thể giống như và vào mặt mấy người kia.

Nhưng cô không nói sai, người thuộc tầng lớp trên luôn luôn cao ngạo, không muốn qua lại với người ở tầng thấp, nhưng cũng không muốn để suy nghĩ ấy bị lộ ra ngoài sáng.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vợ Yêu Phúc Hắc Dễ Thương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Bữa tối của hai người, ‘Tu cách’ ra đời

Edit: Từ Liên Hoa 1612

Trận cãi vã trên sân thể dục kết thúc sau khi Mặc Khuynh Thành và Lê An An rời đi mà không giải quyết được gì.

Buổi chiều có chút khác, Lê An An tìm được cơ hội là lại cao giọng châm chọc, Hạng Giai nghe được thì nổi trận lôi đình, lại càng bất lực.

Duy nhất không thay đổi chính là Văn Tư Tư vẫn giống như thường ngày, sau giờ học lại chạy tới chỗ Mặc Khuynh Thành, cho dù Lê An An trào phúng thế nào, cô ta cũng chỉ tỏ ra ủy khuất chứ không đi, làm cho Lê An An cảm giác như đánh vào bông.

Sau khi tan học, Mặc Khuynh Thành từ chối Lê An An mời đi vũ quán, trực tiếp trở về nhà.

Lúc này Mặc gia có vẻ quanh quẩn. Bọn họ không mời người giúp việc, chỉ có một quản gia là bác Trương. Lan Tuyết Mai ra nước ngoài biểu diễn, tối nay Mặc Tuyên Thân có tiệc, Mặc Giác cũng gọi điện thoại cho cô nói không về nhà ăn cơm, đến Mặc Dân..

"Cục cưng, em về rồi à?"

Chìa khóa trong tay Mặc Khuynh Thành rơi xuống đất.

Hiển nhiên Mặc Dân đoán chắc được thời gian cô về nhà, nhưng ăn mặc thế này là sao?

"Anh cả, đêm nay anh nấu cơm à?" Cô có chút không xác định.

"Ừ, bọn họ đều không ở nhà, hôm nay bác Trương cũng xin phép rồi." Mặc Dân buồn cười muốn vỡ đầu cô, lại phát hiện mình vẫn cầm muối xào, chỉ có thể từ bỏ.

"Sắp có cơm rồi, em ra kia ngồi trước đi."

Mặc Khuynh Thành nhìn Mặc Dân đi vào phòng bếp, không nghe lời anh, đi đến cửa phòng bếp.

Phòng bếp có chút hỗn loạn, chứng tỏ chủ nhân phòng bếp lúc này là một người mới tới không thể mới hơn, lúc này anh đang nhìn chằm chằm miếng thịt bò trong nồi.

"Nên thêm rượu đỏ nữa."

Mặc Dân quay đầu, nhìn thấy rượu đỏ trong tay Mặc Khuynh Thành, vội vàng nhận lấy, đổ vào nồi.

"Khục."

Mặc Khuynh Thành che miệng lại, cô tuyệt đối không có ý cười ra tiếng, chỉ là đại ca vốn cao lớn, đột nhiên biến thành người đàn ông đang nấu nướng trong bếp, sau khi bị mình phát hiện, lỗ tai còn đỏ rực lên, quả thực là kỳ tích!

Mặc Dân vẫn cúi đầu, theo tiếng cười của Mặc Khuynh Thành, hai tai càng thêm đỏ, chỉ là khóe miệng tươi cười biểu hiện tâm tình của anh.

Trên bàn cơm.

Mặc Khuynh Thành cắt miếng thịt bò có chút cháy sém, dưới ánh mắt của Mặc Dân, đưa vào miệng, khựng lại.

"Không thể ăn sao?" Sắc mặt Mặc Dân có chút u ám.

"Không, anh cà, ăn ngon lắm."

Mặc Khuynh Thành nở nụ cười, trấn an Mặc Dân.

Sau khi ăn xong, hai người ngồi trên ghế sofa xem tv.

"Anh cà, anh giúp em kiểm tra thành phần chất trong này được không?" Mặc Khuynh Thành rút một vật từ trong túi xách ra, chính là chai nước khoáng ban ngày Văn Tư Tư đưa cho.

"Được." Mặc Dân nhận nước khoáng, trong mắt thoáng qua cảm xúc không rõ ràng.

**

Ngày hôm sau là chủ nhật, lúc Mặc Khuynh Thành thức dậy thì thấy bữa sáng đặt trong hộp giữ nhiệt cùng với một tờ giấy.

Thu dọn một lúc, lại yên lặng trở về phòng.

Biệt thự to lớn trống trải, chỉ có một mình mình, đột nhiên Mặc Khuynh Thành không biết mình nên làm gì.

Ngồi trước đàn dương cầm, thuận thực đàn bài “Tình lặng” của Châu Kiệt Luân.

Có lẽ là do tác dụng của tâm lý, có lẽ là do nguyên nhân hoàn cảnh, trong lòng cô chợt thấy thê lương.

Mưa lạnh ngoài cửa sổ hắt vào ướt đầm

Chiếc nhẫn trên ngón tay

Mang tới nước mắt của kỷ niệm

Hoa hồng bên cửa sổ đã héo tàn theo gió đêm

Không khí lạnh ủa tới

Không thấy hơi ấm trong lồng ngực

Giấc mộng của chúng ta chỉ còn lại tàn nhẫn

Khung hình rơi xuống vỡ vụn

Chỉ còn lại mình ta bị thương

Hình ảnh nụ cười ngọt ngào làm ấm mùa đông lạnh lẽo ngày ấy

Lần này đã thật sự mất em

...

Lại mất ngủ lần nữa

Trí nhớ trôi dạt về ngày hôm qua

Nụ cười nhợt nhạt của em khiến anh không kiềm chế được mà yêu say đắm

Anh không có tư cách lại gần

Xoay người tránh khỏi tầm mắt của em

Buông tay, nhìn em nắm tay cậu ta

Chỉ để lại anh tương tư không thấy

Lá rụng cũng cười nhạo anh ngu dốt

Anh không thể lừa dối thêm nữa

Anh không còn tư cách sánh vai cùng em, yêu em

Không thể yêu em thêm nữa

Nhớ nhưng chỉ còn là trò cười

Muốn rời đi

Cậu ta sẽ càng yêu em hơn anh

...

Một bài chỉ toàn những nốt nhạc rời rạc, sau đó nước mắt tí tách rơi xuống.

"Bóp bóp bóp." Trong không gian yên tĩnh, tiếng vỗ tay có chút vang dội.

Mặc Khuynh Thành quay đầu, nhìn anh hai nhà mình đang hai mắt sáng ngời, còn cả...

"Anh hai, anh lại qua đêm ở ngoài." Mặc Khuynh Thành cực kỳ tự nhiên lau nước mắt.

Mặc Giác nhíu mày, đi lên phía trước, oán hận nói: "Đánh đàn thì đánh đàn, nhập tâm như thế làm gì, nước mắt không đáng tiền, thật là, trách không được đều nói nữ nhân làm từ nước."

"Anh hai, vừa rồi anh ghi âm sao?" Mặc Khuynh Thành xác định mình không nhìn lầm.

"Vừa mới nói em nhập tâm, kết quả em còn có thể phát hiện anh ghi âm." Mặc Giác chuyển đề tài. "Nhưng mà, cục cưng, vừa nãy em hát thật là dễ nghe, bài gì vậy?"

"Em thuận miệng hát, anh hai thấy nên lấy tên gì?"

Mặc Khuynh Thành không nói sai, một bài hát, hát ra suy nghĩ trong lòng.

Nghe thế, Mặc Giác cẩn thận nghĩ một chút. "Gọi 'Phối giác'?"

Mặc Khuynh Thành lắc đầu, do dự. "Gọi 'Tư cách' là được."

"Tư cách? Được, vậy gọi 'Tư cách'!"

Mặc Giác nói với Mặc Khuynh Thành muốn về phòng, liền đi vào trong phòng mình, thả người nằm vật lên giường.

Vốn là bối rối đã bị 'Tư cách' của Mặc Khuynh Thành xua sạch, cậu không hiểu vì sao cục cưng lại đau buồn như vậy.

Lúc vừa về nhà, nhìn xung quanh em gái bao phủ không khí thê lương, giống như một giấy sau sẽ biến mất.

Lần đầu tiên trong lòng cậu thấy bối rối, cho đến khi một âm cuối cùng kết thúc, cậu quyết định phá ngang.

"Không được!"

Mặc Giác lấy đi động ra, cậu không thể một mình mình nghe bài hát của cục cưng rồi khó chịu, dù thế nào cũng phải tìm vài người chịu cùng!

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vợ Yêu Phúc Hắc Dễ Thương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Không chiếm được thì gây rối

Edit: Bánh Bao Ú + Trầm Mặc

Beta: từ Liên Hoa 1612

Internet, là một thứ gì đó rất thần kỳ, từ khi nó xuất hiện đến nay, hình ảnh, văn bản, âm nhạc có thể lan rộng nhanh chóng.

"Đây là cái gì?" Mặc Dận kéo Mặc Giác đang ngủ, ném điện thoại di động vào mặt cậu.

"Anh, anh làm sao vậy?"

Mặc Giác vuốt cái trán đang đau, oán thăm, chắc chắn sung rồi!

“Mặc Giác.” Giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng, có chứa sự tức giận khó mà xem nhẹ.

“Anh, anh, em lập tức xem!” Mặc Giác cuống quýt cầm lấy điện thoại, mở màn hình, đập vào mắt chính là ‘Tư cách’ Mặc Khuynh Thành tự đàn tự hát ngày hôm qua.

“Đây là ai làm! Sao lão tử không nghĩ tới là đăng nó lên mạng nhỉ?” Mặc Giác nhìn lượng view đang điên cuồng dâng lên, ảo não.

“Xem ra là em làm.”

“Anh, đừng giận em, ngày hôm qua trở về, cục cưng đang khảy đàn, em thật tuyệt, hơn nữa em ấy còn khóc, anh nói xem tác phẩm tốt như vậy, em có thể không khoe với đám anh em kia sao.” Mặc Giác vội vàng giải thích, sợ giây tiếp theo bị Mặc Dận ném ra.

“Cục cưng khóc?” Mặc Dận nhũn mày, oán bản thân vậy mà không có ở bên cạnh cô.

“Anh, cục cưng khóc thật, lúc ấy em còn cho rằng cục cưng muốn rời bỏ chúng ta.” Dừng lại, “Anh, anh nói xem, có phải cục cưng còn nhớ thương Tô Thụy không?”

“Không có khả năng!” Mặc Dận vô thức tăng âm lượng.

“Anh, em cảm thấy rất có khả năng, từ nhỏ cục cưng đã được nuông chiều, cũng chỉ có chuyện của Tô Thụy mới như giẫm phải phân, ai, con bé nói với chúng ta, không thích người nọ, nhưng có câu, không chiếm được thì luôn ngứa ngáy, em cảm thấy hiện tại cục cưng chính là như vậy!” Mặc Giác ngại chuyện này không đủ lớn, càng nói càng hăng say.

“Mặc Giác, em thật rảnh, có thể đi quân đội chơi một thời gian.”

“Đừng, anh! Em không nói, em câm miệng!”

Mặc Giác làm động tác ngậm miệng, đáng tiếc không có đạt được một điểm đồng tình.

“Cứ quyết định như vậy, xử lý sạch sẽ chuyện này trước, sau đó thu thập đồ rồi rút đi.”

Mặc Giác khóc không ra nước mắt, sao cậu xui xẻo như vậy?

Phòng Mặc Giác không xa phòng của Mặc Khuynh Thành, Mặc Dận mở cửa phòng, thấy Mặc Khuynh Thành ra khỏi cửa, rồi rầm không thôi, thật lâu không có đẩy cửa vào.

Có muốn hỏi cục cưng có bỏ được cận bã không? Không được, nếu nhắc tới, cô lại đau lòng thì làm sao bây giờ? Hoặc là, cô ấy sẽ nói với anh rằng không bỏ xuống được, muốn làm lành?

Không được! Tuyệt đối không được!

Ngay cả khi mặt trời mọc ở hướng đông cũng hoàn toàn không!

“Két.”

“Anh cả, anh sao lại ở đây?” Mặc Khuynh Thành không nghĩ tới có người đứng ở cửa, rõ ràng hoảng sợ.

“Anh, anh vừa mới chuẩn bị tìm em, em liền mở cửa, đúng rồi, em muốn đi đâu?”

Mặc Khuynh Thành nghe Mặc Dận nhắc đến việc này, liền nổi giận: “Còn có thể đi đâu, tìm Mặc Giác! Anh ấy có phải anh em không, không rên một tiếng đã dám đăng lên mạng rồi! Nếu không phải An An vừa mới gọi điện thoại cho em, em còn bị lừa chẳng biết gì đâu!”

“Đề anh xử lý nó.” Mặc Dận nói đến đây, theo bản năng nhìn cô một cái: “Cục cưng, ngày hôm qua em... khóc?”

“Ừm, ngày hôm qua quá tập trung tinh thần, không kìm lòng nổi nên khóc.” Nói đến đây, Mặc Khuynh Thành ngượng ngùng thè lưỡi.

Mặc Dận nhìn cái lưỡi hồng hồng kia, không tự chủ được nuốt nước miếng xuống, ánh mắt mơ hồ bất định: “Cái kia, nguyên nhân là bởi vì Tô Thụy phải không?”

Mặc Khuynh Thành trầm mặc.

Mặc Dận cũng tim lặng, nhịp đập trái tim tăng tốc theo thời gian, hô hấp khó khăn.

“Có một phần nguyên nhân là vậy.” Mặc Khuynh Thành chỉ cười khổ, nói.

“Cách cách!”

Tan nát cõi lòng.

“Ai nha, đời là vậy, nhân sinh ai mà chẳng gặp phải mấy tên tra nam!”

Sao Mặc Dận không nhìn ra cô cố tỏ vẻ thoải mái, đưa tay ôm cô vào ngực: “Cục cụng, em chính là bảo bối của Mặc gia.” Cũng là bảo bối trong lòng anh, duy nhất.

“Đương nhiên! Em đây trời sinh lệ chất, hoa nhường nguyệt thẹn, chim sa cá lặn, anh tuấn tiêu sái... Chính là một tài tử phong lưu, người gặp người yêu!” Mặc Khuynh Thành nói một chuỗi dài ca ngợi bản thân, cuối cùng còn coi điện thoại đi động như cây quạt, phe phẩy trước mặt.

Mặc Dận buồn cười nhìn cô, cũng không tìm lỗi trong lời nói của cô, cô tùy ý tự đùa tự vui.

Lúc này, Mặc Giác vói về mặt không tốt lắm đi ra khỏi phòng: “Anh, chuyện không tốt lắm.”

Cậu không nghĩ tới chuyện này liên lụy đến không ít người, nếu muốn xóa sạch toàn bộ, khả năng gần như là không.

“Sao lại thế này?”

“Em không nghĩ đám Tường Tử lại đăng lên.” Lúc này Mặc Giác cũng có chút phiền chán, chỉ là một bài hát thôi, làm sao có thể truyền nhanh như vậy.

“Quên đi.” Mặc Khuynh Thành mở miệng nói.

“Anh hai cũng nói, chỉ là một bài hát, cũng không có gì đáng ngại, nếu truyền trong phạm vi, cứ kệ nó đi.”

“Còn nữa, thu âm kia không dùng tên thật mà là dùng tên Tứ Niên, cho nên trừ bỏ người trong cuộc, những người khác cũng không biết, truyền thông muốn tra, cũng tra không nổi. Nhưng mà, em gái, em không tính làm ca sĩ sao, em thật sự rất tuyệt!” Mặc Giác thấy cô rất có thiên phú, mà bản thân cũng có công ty trong giới giải trí, không cần lo lắng đụng tới quy tắc ngầm gì.

“Mặc Giác.” Mặc Dận nhẹ nhàng gọi một tiếng.

“Anh, đột nhiên em cảm thấy buồn ngủ quá, em phải đi ngủ nữa, không có việc gì thì đừng làm phiền em!” Mặc Giác cười ha hả muốn qua một kiếp nạn.

“Ngày mai tới trường học xin nghỉ phép, đi quân đội ở lại nửa tháng.” Mặc Dận lại bổ sung thêm: “Mang theo đám Tường Tử đi cùng.”

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vợ Yêu Phúc Hắc Dễ Thương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Đồ Giả mạo dỏm

Edit: Sokute_112k + Tử Liên Hoa 1612

Một sự kiện vừa được đăng lên, lập tức khơi dậy lòng hiếu kỳ của tất cả mọi người.

Trong một tiểu khu đơn sơ nằm ở ngoại thành đế đô, có ba nữ sinh đang tán gẫu.

“Các cậu có biết bài ‘Tư cách’ mà Tứ Niên hát hôm cuối tuần không?”

“Đương nhiên, giờ mình vẫn đang nghe đi nghe lại a, trăm lần không chán!”

“Đúng vậy, lời bài hát đó được cải biên lại nghe thật hay, khiến mình lại nhớ về mối tình đầu.” Lưu Thiển hơi hoảng hốt, rất lâu rồi không còn nhớ tới mối tình đầu, lại bị một bài hát gợi lại.

“Bỏ đi, mối tình đầu của cậu đã là chuyện từ đời tám hoánh nào rồi, không phải cậu nên nghĩ về anh Mục của cậu sao?”

Lưu Thiển cũng lười giải thích, liền mặc kệ hai người bạn thân này, một mình đeo tai nghe vào, lại nghe tiếp bài hát đó, mang cô trở lại thời còn ngây ngô yêu say đắm ấy.

Mặc Khuynh Thành mới vừa đi vào vườn trường đã bị Lê An An ngăn lại.

“An An, cậu muốn đưa mình đi đâu à?” Trực giác của Mặc Khuynh Thành cảm thấy hẳn không phải là chuyện tốt gì.

“Đưa cậu đi xem một tên không biết xấu hổ!” Tất cả nộ khí của Lê An An đều khai hoà, khiến toàn bộ học sinh quanh đó đều tránh cô rất xa.

“Đến rồi!”

Mặc Khuynh Thành nhìn theo tầm mắt của Lê An An về một phía cách đó không xa: “Ồ?”

“Khuynh Thành, chắc cậu biết vì sao mình giận như vậy đi.”

“Không biết.”

Lạ, cô ấy không nói được cái gì hay hơn sao? Nhiều nhất cô cũng chỉ thấy được một đám nữ sinh đang vây quanh Văn Tư Tư, đương nhiên còn cả việc cô ta đang làm ra vẻ nữa.

“Làm sao cậu lại có thể nói là không biết! Bộ dạng hiện tại của cô ta chính là nhờ cậu tạo nên!” Lê An An một bộ dạng chỉ tiếc rèn sắt không thành thép.

“Minh?” Mặc Khuynh Thành mơ hồ không hiểu, cái đó và cô thì có liên quan gì?

“Cậu còn nói! Nếu không phải mình rất quen thuộc với cậu, sẽ không thể nào mới chỉ nghe ‘Tur cách’ một lần đã nhận ra được là cậu hát. Nhưng mình cũng không nghĩ tới, hiện tại ở bạch liên hoa kia lại cướp thanh danh của cậu, được vạn người chú ý!”

“Cô ta có nói bài hát đó do cô ta hát?”

“Không nói.”

“Vậy có nói là ca từ do cô ta viết?”

“... Cũng không có.”

“Lại nói cô ta làm thế nào để người ta cho rằng như thế, cũng chỉ là cho rằng mà thôi.”

Mặc Khuynh Thành không thấy chuyện này có gì to tát, mọi chuyện đã có anh hai xử lý rồi, dù sao thì, người khác cũng không biết được Tư Niên vốn chính là cô, hơn nữa, cô cũng không ngại để Văn Tư Tư nháo nhiều thêm chút nữa, trèo càng cao ngã càng đau thôi.

Lê An An bắt đầu dĩ thời dài, chính chủ còn chưa giận, bản thân cô giận cái rắm.

Mới vào lớp, Đường Đan liền chặn trước mặt, cao giọng nói: “Mấy người biết không, trên mạng đang đồn đại điên cuồng rằng ‘Tur cách’ là do Tư Tư hát.”

“A, Khuynh Thành, sao mình lại nghe được tiếng chó sủa, ‘Tur cách’ là ai hát cơ? Giọng của Văn Tư Tư được như vậy sao?” Lê An An thấy chẳng qua là có người lớn lối kiêu ngạo trước mặt cô, không phải chỉ là kiêu ngạo thôi sao, đã vậy lão nương càng kiêu ngạo hơn!

"Lê An An, cô nói ai là chó!"

"Ai hỏi chính là người đó."

Lê An An đi đến trước mặt Đường Đan, nhìn từ trên cao xuống bằng ánh mắt khinh bỉ.

Đường Đan đứng lên, đáng tiếc vóc người một mét năm mươi, hoàn toàn không thể so sánh được Lê An An một mét sáu tám.

"Lê An An, đều nói miệng chó không mọc ra ngà voi, cũng chỉ có chó mới có thể nói người khác là chó!"

"A, cái miệng nhỏ này nói thật hay, nhưng mà, chó còn có thể nói tiếng người sao?"

"Phi..."

Bốn phía phòng học vang lên tiếng cười dè dặt.

Đường Đan đỏ mặt, hận không thể xé xác Lê An An.

"Lê An An, sao cậu lại nhục mạ bạn học trong lớp thế hả, còn không mau xin lỗi!" Hạng Giai thấy Đường Đan hoàn toàn không phải là đối thủ của Lê An An, ra mặt nói chuyện.

"Khuynh Thành, lớp trưởng lớp chúng ta là ai thế?" Lê An An không quan tâm Hạng Giai, trực tiếp hỏi Mặc Khuynh Thành bên cạnh.

"Tổng Tiểu Bảo."

"Thật là kỳ lạ, lớp trưởng đại nhân đáng yêu của chúng ta cũng không nói gì, Hạng Giai, làm gì mà tích cực bật lộc cộc thế hả?" Nói đến đây, cố ý cúi

xuống. "Không sợ không bật được, bị chụp chết hả?"

"Lê An An!"

"Hạng Giai à, lỗi tại tôi không điếc, cậu nhỏ tiếng chút tôi cũng có thể nghe thấy."

Hạng Giai nén giận. "Lê An An, xây dựng bầu không khí tốt đẹp cho mọi người học tập, mỗi người đều có trách nhiệm, huống hồ người có mắt đều biết đó là lỗi của cậu, vì không lãng phí thời gian học tập của mọi người, cậu mau xin lỗi đi."

Hạng Giai nói rất chính nghĩa lắm liệt, nhất là câu nói người có mắt kia, khiến cán cân trong lòng mọi người nghiêng về phía mình.

"Hạng Giai, cậu nói lời này không sai, nhưng cậu coi mọi người đều là ngu ngốc, điểm nhỏ ấy, người có chút đầu óc đều nhìn ra."

Cho rằng cô không hiểu lời Hạng Giai sao? Buồn cười, chỉ là đầu võ mồm thôi, cô mới khinh thường.

Hạng Giai không biết nên đáp thế nào, nghe tiếng xì xầm bàn tán trong phòng học, cô ta liền cảm giác như có ngàn con kiến bò trên người.

"Có chuyện gì vậy?" Văn Tư Tư nhì tình hình giảng co, tò mò hỏi.

"Tư Tư, mình nói, cậu phải cẩn thận vài người, người ta không thích cậu có tài hoa." Đường Đan thấy Văn Tư Tư đã đến, lập tức cảm thấy tin tưởng đã trở lại.

"Đường Đan, sao cậu nói như vậy, Lê An An chỉ là hoài nghi mà thôi, ai bảo Tư Tư quá mức khiêm tốn."

Hạng Giai ra về thay Lê An An giải thích, kì thực là nói Lê An An không thích Văn Tư Tư.

"Hạng Giai, đường đan, mình tin tưởng An An." Văn Tư Tư nhìn về phía Lê An An. "Mình cùng An An là bạn bè, mình nghĩ nhất định là cô ấy lo lắng cho mình nên mới nói vậy."

"Tư Tư, cậu coi cô ta là bạn, nhưng cô ta đâu coi cậu là bạn." Đường Đan một ra về "Mình muốn tốt cho cậu, cậu phải tin mình".

Văn Tư Tư có chút do dự, có chút sợ hãi Đường Đan nói là thật, chỉ có thể hỏi: "An An, thật là như vậy sao?"

Lê An An không hiểu nhìn cô ta, từ đâu ra tự tin mà cô ta nghĩ mình sẽ làm bạn với cô ta vậy?

"Văn Tư Tư, tôi chỉ là bạn của Mặc Khuynh Thành."

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vợ Yêu Phúc Hắc Dễ Thương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18: Giải thích? Gặp quỷ rồi!

Edit: Thùy Linh (EXOL) + Tử Liên Hoa 1612

Beta: Tử Liên Hoa 1612

Cả người Văn Tư Tư chấn động, nhìn Lê An An bằng ánh mắt khó tin, hai mắt đỏ ửng, nước mắt rơi xuống.

Cô ta cười đắng chát. "An An, thực xin lỗi, là mình suy nghĩ nhiều."

Văn Tư Tư ôn nhu mà cứng cỏi, không tránh khỏi làm người khác hiểu nhầm, lập tức dồn mọi hiểu lầm lên người Lê An An.

"Tư Tư, cậu đừng khóc, An An luôn như vậy, cậu ấy không hề xấu, hơn nữa mọi người đều có quyền được kết bạn." Vì vậy đừng có tỏ vẻ "Lê An An có lỗi với tôi" nữa.

Văn Tư Tư thấy dù thế nào thì trước mặt mình Mặc Khuynh Thành cũng chỉ mỉm cười không nói, tới lúc Lê An An không đối phó được nữa mới mở miệng. Cô ta nghĩ không ra, làm sao Lê An An có thể khiến Mặc Khuynh Thành nhiệt tình như thế. Gia thế sao? Cũng chỉ là một người không biết tới từ đâu, ít ra cô ta cũng là người ở đế đô. Bàn về diện mạo, cô ta thừa nhận Lê An An không tệ, nhưng bản thân cũng không hề kém.

Mặc kệ nghĩ theo cách nào, cô ta đều nghĩ mình tốt hơn Lê An An, vì sao Mặc Khuynh Thành đối tốt với cô ấy, còn mình thì không?

Có lẽ cô ta đã quên, từ trước đến nay Mặc Khuynh Thành đối xử với cô ta tốt thế nào, tốt đến mức cha mẹ cộng lại còn kém hơn.

"Minh hiểu mà, bạn học Lê rất tốt." Cô ta nói xong liền cúi đầu, làm cho người ta không chút nghi ngờ vì Mặc Khuynh Thành mà cô ta mới nói lời này.

"Tôi đương nhiên là tốt, không cần cô nói. Chỉ là tôi rất tò mò, không biết bạn học Lê có thể giải thích giúp tôi không?" Lê An An không thèm quan tâm đến thanh danh của mình, dù sao cũng không thẹn với lòng, hơn nữa cô cũng không sống vì mấy người đó, bây giờ quan trọng nhất vẫn là Mặc Khuynh Thành

"Bạn học Lê có gì muốn hỏi, chỉ cần mình biết thì nhất định sẽ nói." Văn Tư Tư không để ý chuyện vừa rồi.

Lê An An cũng không thèm quan tâm mấy ánh mắt kia, nhướn mày, khoác tay trái lên vai Mặc Khuynh Thành. "Nghe nói bài 'Tư cách' đang hot trên mạng gần đây là bạn học Văn hát đúng không?"

Văn Tư Tư không ngờ Lê An An sẽ bối mồm thảng ra như vậy, không biết phải trả lời thế nào.

Ngay từ đầu cô ta cũng không muốn giả làm người hát 'Tư cách', chỉ hơi thích mà thôi, sau này lúc trò chuyện với bạn học, không biết ai nói giọng hát rất quen, cô ta mới nghĩ tới Mặc Khuynh Thành, nhưng chuyện này cô ta sẽ không nói. Sau đó mỗi khi nói chuyện, cô ta lại cố tình thể hiện rằng bài hát này rất quen, còn hát vài câu ngay tại hiện trường, cho nên mới phải truyền ra bài hát này là cô hát.

"Bạn học Lê, mình thấy bài hát này rất êm tai, không lẽ cậu có ý kiến gì sao?" Văn Tư Tư không trả lời thẳng vào vấn đề, nhưng trả lời như vậy coi như là ngầm thừa nhận rồi.

"Cũng không có ý kiến gì, chỉ là tôi thấy bài hát này rất hay, nhưng giọng của bạn học văn hình như khác người hát bài ấy hơi nhiều đấy." Lê An An cũng không trông mong cô ta sẽ bảo không phải, nếu nói chẳng phải sẽ mất vui sao?

"Thu âm rồi sẽ có điểm khác nhau, không giống nhau nhưng không phải không giống." Trả lời câu hỏi của cô là Hạng Giai.

"Ồ, ra là vậy. Là do tôi hiểu lầm, thật sự xin lỗi bạn học Văn." Con mồi không thể bị giết chết trong một lần, Lê An An vẫn biết đạo lý này.

Văn Tư Tư không ngờ Lê An An dễ dàng từ bỏ ý đồ như vậy, càng không nghĩ tới cô ấy sẽ xin lỗi mình, sợ run, hoảng sợ nói: "Không, không có gì."

**

Từ sau chuyện ngày hôm đó, danh tiếng của Văn Tư Tư ở trường học càng ngày càng lớn, đi đến đâu đều có một đám người đi theo, rất là kiêu ngạo.

Nhưng dù trong trường lan truyền thể nào cũng không có phóng viên tới phỏng vấn, có lẽ là do Mặc Hàn nhúng tay vào.

Nhưng ngày hôm đó rất đặc biệt, ngoài cổng có rất nhiều phóng viên muốn vào trong trường, nếu không phải an ninh của trường học không tệ, có lẽ bên trong đã đầy người.

"Bạn học, em mau vào trong đi." Thầy giáo kiểm tra thẻ học sinh của Mặc Khuynh Thành, sau khi xác nhận, liền trả lại cho cô.

"Cám ơn thầy." Mặc Khuynh Thành không rời đi ngay, một bộ dạng tò mò. "Có chuyện gì xảy ra vậy thầy?" Đương nhiên là cô nói tới đám phóng viên này.

Thầy giáo Đinh cũng biết cô nói tới cái gì, bắt đầu đi nói: "Còn không phải do đạo diễn Từ gây họa sao."

"Đạo diễn Từ?" Sẽ không phải người cô nghĩ tới chứ.

"Là đạo diễn Từ Lập, cậu ta muốn quay bộ phim truyền hình mới, cần một vai diễn, vậy nên sẽ đến tuyển ở trường học chúng ta." Thầy giáo Đinh cẩn thận quan sát Mặc Khuynh Thành, là một người đẹp, đáng tiếc Từ Lập lại muốn tìm con trai.

"Ra là vậy." Sao Mặc Khuynh Thành có thể không biết Từ Lập muốn tìm con trai, chuyện này lúc trước xôn xao khắp nơi, cô vẫn còn nhớ là Tô Thụy được coi trọng, nhưng mà đời này vẫn chưa nói chính xác được.

"Cám ơn thầy."

Thầy giáo Đinh nhìn Mặc Khuynh Thành dạo bước rời khỏi, góc váy theo gió nhẹ đong đưa, trong lòng cảm thán, cô gái này sau khi lớn lên, chắc chắn là khuynh quốc khuynh thành!

Tạm thời không nói đến bên này, Mặc Khuynh Thành vào trong trường, trực tiếp hỏi nơi Từ Lập khảo sát tuyển người rời đi qua.

Nhìn thấy người tập nập ở cầu thang phòng học, Mặc Khuynh Thành cũng đoán được trước, là người ai cũng có máu bắt quái, biết là sẽ không được chọn nhưng cũng muốn đến tham gia náo nhiệt, dù sao đều có khát vọng, biết đâu vào ngày nào đó sẽ thành hiện thực?

Lúc này Mặc Khuynh Thành đứng bên ngoài đám người, nhưng mà nhiều người như vậy thì nên tìm người nào đây?

Không có lối ra thứ hai, cô lại không muốn chen chúc trong đám người, nhưng mà nên tìm ai đây?

"Hi, Khuynh Thành!" Mặc Khuynh Thành quay lại, thấy Lê An An cười hi hi nhìn mình, ừm, cộng thêm một Tổng Tiểu Bảo.

"Sao các cậu lại ở đây?" Mặc Khuynh Thành thân thiện chào hỏi với Tổng Tiểu Bảo, liền hỏi.

"Tôi góp vui! Mình rất thích phim truyền hình của đạo diễn Từ! Nhưng mà, sao cậu cũng tới đây?" Nhớ cậu không phải người hay tới góp vui.

"Mình cũng thích phim truyền hình của đạo diễn Từ."

Lê An An cũng mặc kệ vẻ mặt lạnh nhạt của Mặc Khuynh Thành, trực tiếp ôm lấy cô, kích động nói: "Nếu không thì nói chúng ta đúng là bạn thân đó, ngay cả sở thích cũng giống nhau!"

"Phải phải phải, đại tiểu thư, cậu mau buông tay, thật chặt quá!" Mặc Khuynh Thành lay lay tay cô ấy, vẻ mặt bất đắc dĩ, trước kia cô là khắc tinh của người khác, mất hứng một chút liền nói thẳng ra, bây giờ quay lại, tính tình đã thay đổi, lại gặp được bạn thân biến thành khắc tinh của cô.

"Bạn học Lê, chúng ta mau vào thôi, nhiều người như vậy, cũng không biết có tìm được không." Tổng Tiểu Bảo đứng lúc mở miệng, nhìn đám người tấp nập, trong mắt lộ vẻ thất vọng, nếu biết sớm thì đã tới sớm một chút.

"Không có việc gì, xem lão nương đây." Lê An An tuyệt không để ý vấn đề này, lôi kéo Tổng Tiểu Bảo mở đường, đến chỗ nào, đánh đâu thắng đó không gì cản nổi, rất có bộ dáng bá vương một cõi.

Cũng không lâu lắm, đám người Mặc Khuynh Thành đã đứng đầu, mặc dù học sinh phía sau có câu oán hận cũng không dám phá hoại buổi chọn người của đạo diễn Từ.

Đang phỏng vấn là một bạn học năm ba, nội dung kịch bản bốc phải chính là Ngọc Diện công tử xuất hiện tại thanh lâu, nói trắng ra thì là ngồi hưởng thụ giữa một đám nữ nhân, chỉ cần là nam nhân thì không có vấn đề gì.

Cậu ta ngồi trên ghế, trong tay cầm một cây quạt vẽ hoa đào, nhẹ nhàng vỗ, rất phong lưu.

"Mì nhi, trong Ngọc Kiều Các này, nàng là người hiểu rõ bản công tử nhất, mỗi lần đi ngang qua đều phải vào đây một chuyến để giải nỗi khổ tương tư..."

Người đó nói tình ái dào dạt, đáng tiếc, Mặc Khuynh Thành lắc đầu, nếu Ngọc Diện công tử chỉ là như vậy, sao có thể được tôn là một trong tứ công tử.

"Tốt lắm, chờ thông báo."

Cậu ta thu quạt, nhìn đạo diễn Từ ngồi ở giữa không hề mở miệng, có chút không cam lòng, lại chỉ có thể hậm hực hờn dỗi rồi đi.

"Ngồi tiếp theo."

"Khuynh Thành, là Tô Thụy."

"Ừ." Mặc Khuynh Thành không cần Lê An An nói, cô cũng thấy được.

Đầu tiên Tô Thụy lễ phép chào hỏi với người phê bình, sau đó bắt đầu diễn.

Không thể không nói, Tô Thụy là kẻ có năng lực, nội dung bốc phải là đoạn lần đầu tiên Ngọc Diện công tử gặp mặt nữ chính là quận chúa Phù Dung.

Hoa đào đầy trời, quận chúa Phù Dung vui sướng không thôi, múa theo cánh hoa, điều này làm cho Ngọc Diện công tử nằm ở trên cây không khỏi ngần ngại, bay xuống dưới, đùa giỡn nàng ta.

Hiện trường đương nhiên không có khả năng để làm như vậy, Tô Thụy vẫn là tao nhã xoay tròn vài vòng, cong môi cười: "Tiểu thư, giữa ban ngày, hoa đào phi vũ, cảnh đẹp như thế, có thể gặp nhau chính là duyên phận..."

Tô Thụy biểu diễn khiến mọi người không khỏi gật đầu, tuy còn có chút khiếm khuyết, nhưng so với những người trước đã tốt hơn nhiều.

Từ Lập nhìn Tô Thụy, hỏi người bên cạnh: "Lão Liễu, đây là người cuối cùng sao?"

"Đúng vậy, lão Từ, chẳng lẽ còn không vừa lòng?" Liễu Vĩnh cũng không phải không biết yêu cầu của Từ Lập, nhưng đây đã là trường học cuối cùng, nếu còn không vừa lòng, vậy thật không biết đi đâu tìm.

"Không tệ." Cuối cùng Từ Lập cũng mở miệng, bởi vì Tô Thụy diễn không tệ, chỉ tiếc là vẫn còn kém một chút.

"Cám ơn đạo diễn Từ." Tô Thụy nghe giọng điệu của Từ Lập, trong lòng biết mình thành công rồi.

"Đợi chút."

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vọng Yêu Phúc Hắc Dễ Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Thành công loại bỏ cặn bã

Edit: Yuurei Bana

Mọi người quay đầu lại nhìn nơi phát ra tiếng, chỉ thấy một thiếu nữ tóc dài bay bay đứng trước cửa phòng học, khóe mắt cong cong, đôi mắt sáng ngời, đang nhìn Từ Lập.

Từ Lập hơi tiếc nuối, nhưng mà vẫn nói: “Bạn học này, bạn có vấn đề gì sao?”

“Xin lỗi, tôi có thể thử được không?”

Nghe lời này Lê An An nhìn Mặc Khuynh Thành bằng ánh mắt không thể tin. “Khuynh Thành, người ta cần nam sinh, cậu xem nào nhiệt làm gì?”

“Nhân vật là nam mà thôi, vì sao cứ phải là nam sinh?”

Từ Lập ngồi ghé ghế giám khảo nói: “Bạn học này nói không sai, nhưng mà có rất ít nữ sinh lựa chọn thể vai (tạm thời đóng vai mà mình không thạo), là tôi ngu dốt.”

“Lão Từ à, anh thật sự muốn để cho cô gái này thử sao?” Liễu Vinh đứng một bên nhìn không được hỏi, anh ta cảm thấy Mặc Khuynh Thành này không đáng tin.

“Lão Liễu, dù sao nhiều người thử như vậy, thêm một người cũng không sao, có lẽ, thực sự sẽ có kỳ tích.” Lời này chính Từ Lập cũng không tin, chỉ cảm thấy nếu Mặc Khuynh Thành diễn không tốt, mình cũng phải vì dũng khí của cô mà khen cô vài câu.

Tô Thụy nhìn Mặc Khuynh Thành đi đến sân khấu, nhăn mày lại. “Bạn học Mặc, đây không phải là trò chơi.”

“Bạn học Tô, cậu nói sai rồi, nhân sinh vốn là trò đùa.” Mặc Khuynh Thành nhìn hắn ta đầy thâm ý.

Tô Thụy không hiểu ánh mắt lúc cuối của Mặc Khuynh Thành là gì, chỉ có thể đứng ở một bên, nhìn xem rốt cuộc cô có bản lĩnh gì.

Mặc Khuynh Thành đứng giữa ban giám khảo, nhắm mắt lại, hơi thở toàn thân thay đổi, ngay lập tức ánh mắt Từ Lập sáng lên, thú vị.

Lúc cô mở mắt ra, nhìn về cách đó không xa, trong mắt mang theo một chút đau xót.

Không sai, cô chọn đoạn mà Ngọc Diện công tử nhìn thấy nữ chính và nam chính ở cùng nhau.

Sau đó, cô ngồi xuống, cây quạt trong tay không có mở ra, nhẹ nhàng gió lên, giống như là nâng cầm một cô gái, khóe mắt hơi vênh, mang theo chút tà mị. “Bảo bối, sao nàng có thể bỏ rơi ta, đi cùng với người khác được chứ?”

Sau đó lại giống như ôm cô gái đó vào trong lòng, vuốt ve gương mặt nàng ta, nỉ non. “Vì sao nàng không cần ta...”

Lúc này, tất cả mọi người giống như đang chứng kiến, trong thanh lâu ca múa mừng cảnh thái bình, một vị thiếu niên ôm ấp nữ tử, cả người lại tàn ra buồn rầu.

Chỉ trong chớp mắt, cảm giác như vậy liền biến mất, chỉ thấy Khuynh Thành không ngừng trêu đùa xung quanh, trái ôm phải ấp, rất khoái hoạt.

Mọi người nhìn ở giữa rất lâu, không biết Mặc Khuynh Thành kết thúc khi nào, cô khôi phục lại điềm tĩnh tao nhã, đứng yên lặng ở đó, đợi bọn họ phản ứng lại.

“Được!” Từ Lập kích động vỗ xuống bàn, đứng dậy.

“Lão Liễu, chính là cô ấy, không sai, đây là Ngọc Diện công tử, không sai!”

Liễu Vinh nhìn Từ Lập giống như đứa bé cao hứng, anh ta biết nếu không có Mặc Khuynh Thành chen ngang, Từ Lập sẽ chọn Tô Thụy, anh ta cảm thấy tiếc nuối.

“Lão Từ à, lần này anh đào được báu vật rồi!”

“Ha ha, ha ha, bạn học này, bạn tên là gì, đến đây, chúng ta bàn bạc chuyện tiếp theo.” Từ Lập vội vàng quyết định Mặc Khuynh Thành, trái lại xem nhẹ những người khác.

“Các bạn học, lần chọn vai này đã kết thúc, mời trở về nhà, yên tâm đợi chúng tôi thông báo.” Liễu Vinh nói một câu kết thúc buổi chọn vai, đứng dậy đi

đến bên cạnh Mặc Khuynh Thành và Từ Lập.

“Bạn học, có tiện nói cho tôi biết, bạn tên là gì không?” Liễu Vĩnh nói.

“Chào đạo diễn, tôi tên là Mặc Khuynh Thành.”

“Mặc Khuynh Thành sao? Tên rất hay, Khuynh Thành, khuynh quốc khuynh thành, tôi tin tưởng với giá trị nhan sắc của bạn học Mặc, trưởng thành nhất định sẽ diễn sát tứ phương!” Từ Lập cười lấy lòng, thật vất vả mới tìm được Ngọc Diện công tử, không thể để mất cô ấy.

Mặc Khuynh Thành cười mà không nói, cô không biết câu diễn sát tứ phương còn được dùng như vậy, nhưng mà với tình huống này, vẫn là không nên đắc tội đạo diễn thì tốt hơn.

Mặc Khuynh Thành không nói lời nào, nhưng Liễu Vĩnh không kìm nén được. “Lão Từ, diễn sát tứ phương dùng như vậy được sao?”

“A, là lỗi của tôi, tôi quá kích động.”

“Không có việc gì.” Mặc Khuynh Thành nhìn bộ dáng Từ Lập, trong lòng buồn cười, sớm đã nghe nói Từ Lập rất nghiêm khắc đối với những tác phẩm của mình, có thể nói là phiền toái, mặc kệ là tuyển chọn người, hay là đạo cụ, đều phải đích thân chọn lựa, chỉ là tìm được một người gắng gượng lắm mới là nhân vật nam số ba, liên cao hứng thành như vậy, cô thấy, nhân loại thật sự có rất nhiều mặt.

Lúc này, Lê An An cũng đi tới, có thể là nhìn thấy Từ Lập, bình thường cô ấy luôn tùy tiện, lúc này không được tự nhiên.

“Khuynh Thành, chúc mừng cậu.” Nói là nói với Mặc Khuynh Thành, nhưng ánh mắt đều liếc Từ Lập, có lẽ độ tin cậy là một trăm phần trăm.

“Cảm ơn.” Mặc Khuynh Thành không vạch trần.

“Vị này là bạn của bạn học Mặc phải không, xin chào, tôi là Từ Lập.” Từ Lập cười ha hả vươn tay.

Lê An An được sủng ái vội vàng nắm tay. “Từ...., chào đạo diễn Từ, tôi là bạn thân của Khuynh Thành, Lê An An, tôi rất thích phim truyền hình của đạo diễn Từ, nhất là phim ‘Túy thành’.”

Từ Lập hơi giật mình. “Không nghĩ tới bạn học Lê thích ‘Túy thành’, xem ra là người cùng chung chí hướng, tôi làm nhiều bộ phim truyền hình như vậy, vừa lòng nhất chính là bộ này.”

“Thật sao? Đạo diễn Từ, thật sự không nghĩ tới anh cũng thích bộ này, lúc tôi xem tập một liền khóc, không thể nói rõ cảm giác, sau này mỗi ngày đúng giờ tôi lại ngồi trước TV xem...”

Lê An An nói rất nhiều, Mặc Khuynh Thành quảng cho Liễu Vĩnh một ánh mắt “Thật xin lỗi”.

Bên này tán gẫu rất hăng say, còn ở góc phòng học, lại mưa liên miên.

Tô Thụy u ám nhìn Mặc Khuynh Thành, ánh mắt lóe ra cuồng phong bão vũ. Minh vốn làm Từ Lập đồng ý rồi, còn kém một giấy, cuối cùng cô ta lại chui ra quấy rối! Vốn nghĩ thiên kim đại tiểu thư cái gì cũng không hiểu diễn, cũng chỉ trợ giúp cho mình, không nghĩ tới cô lại được đạo diễn Từ khen ngợi!

Mặc Khuynh Thành cười nghe Từ Lập và Lê An An nói chuyện, không phải là cô không phát hiện ánh mắt của Tô Thụy, cô nghĩ, nếu ánh mắt thật sự có thể giết người, có lẽ mình đã chết, ừm, đương nhiên mình cũng đã vì hân mà chết một lần rồi.

Liễu Vĩnh thật sự nhìn không được, kéo Từ Lập. “Lão Từ à, sau này cậu và bạn học Lê còn nhiều thời gian trao đổi, nếu đánh mất Ngọc Diện công tử, đến lúc đó đừng tìm tôi khóc.”

Từ Lập vỗ đầu. “Nhìn tôi này, thật sự xin lỗi, bạn học Mặc.”

“Đạo diễn Từ, không sao, Khuynh Thành không phải là người nhỏ mọn như vậy, đúng không?”

Mặc Khuynh Thành nhìn Lê An An đang nháy mắt ra hiệu, cười nói: “Đúng vậy, đạo diễn Từ.”

Sau khi Từ Lập chặc chấn nhiều lần, mới yên tâm, lấy tám danh thiếp từ trong túi, đưa cho Mặc Khuynh Thành. “Bạn học Mặc, tôi biết bạn còn chưa thành niên, cho nên chuyện tiếp theo còn cần bàn bạc với người giám hộ của bạn.”

Mặc Khuynh Thành ngăn ra, hồng бет, cô không nghĩ tới còn cần người giám hộ.

“Bạn học Mặc, bạn không cần lo lắng, việc này tôi sẽ nói với người giám hộ của bạn, sẽ không làm ảnh hưởng đến việc học của bạn.” Liễu Vĩnh nhìn ra băn khoăn của cô, giải thích.

Mặc Khuynh Thành không thể cười nổi, thế giới nhỏ bé trong lòng dần dần sụp đổ, làm sao bây giờ, ai tới cứu vớt cô!

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vọng Yêu Phúc Hắc Dễ Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 20: Không có cửa đâu

Edit: Huyết Linh Tuyết Băng

Beta: Tử Liên Hoa 1612

Vườn trà Hề Phụng có lịch sử hơn năm mươi năm, tọa lạc trong hẻm nhỏ ở đề đô, trước cửa có hai cây liễu, gió nhẹ nhàng thổi, cành liễu chậm rãi tung bay, trong viện, giống như tứ hợp viện, hành lang quanh co, xà nhà chạm trổ, treo đèn lồng màu đỏ, giữa thành phố mà nhà cao tầng mọc san sát, vẻ đẹp cổ kính ấy dường như trở thành duy nhất.

Đám người Mặc Khuynh Thành ngồi trong sảnh Thanh Phong, cửa sổ nửa mở, từng bụi trúc nhỏ, guồng nước quay đều, tiếng leng keng rung động, có một một ý vị đặc biệt.

Nhưng mà lúc này Mặc Khuynh Thành không có tâm trạng thưởng thức cảnh đẹp này, cúi đầu, không nhìn Tử Lập và Liễu Vĩnh đối diện, cũng không nhìn Mặc Dận bên cạnh.

"Xin chào, chắc anh là anh của bạn học Mặc đúng không, tôi tên Tử Lập."

"Tôi là Mặc Dận."

Trường hợp này có chút xấu hổ, Mặc Khuynh Thành nghĩ ngẩng đầu thay nói chuyện Tử Lập lại bị Mặc Dận liếc mắt một cái liền rút trở về.

"Mặc Dận, chuyện của Khuynh Thành chắc cậu đã biết, lão Tử ở trong vòng giải trí cũng tương đối nổi tiếng, cậu không cần lo lắng những quy tắc ngầm làm gì, còn lão Tử, đồng thời, chúng ta sẽ không làm chậm việc học của Khuynh Thành, cũng sẽ cố gắng sắp xếp thời gian cho hợp lý..."

Mặc Dận lẳng lặng nghe Liễu Vĩnh nói xong, anh cũng không có biểu cảm gì, làm cho Tử Lập có tính cách nóng nảy vô cùng sốt ruột.

"Mặc Dận, tôi là một người thẳng thắn, nếu cậu có lo lắng gì, có thể trực tiếp nói với tôi, tâm tư của cậu, tôi cũng không thể đoán được, chuyện này tôi và cậu đều hiểu rõ, tôi thật tâm hi vọng Khuynh Thành có thể tới diễn, trong cảm nhận của tôi, diễn xuất của em ấy rất hợp đồng vai Ngọc Diện công tử, muốn tôi từ bỏ là chuyện không thể."

Mặc Khuynh Thành ngẩng đầu nhìn Tử Lập, lại quay đầu nhìn Mặc Dận.

Mặc Dận nói: "Nhưng tôi có điều kiện."

"Điều kiện gì cậu cứ nói, tôi sẽ đáp ứng."

Liễu Vĩnh ngồi im, xem ra chàng trai này làm cho Tử Lập ghen đến nóng nảy, ngay cả lời này Tử Lập cũng nói ra.

"Lúc quay phim, tôi muốn đi cùng."

"Anh!"

"Cục cưng, đây là điều kiện duy nhất anh có thể nhượng bộ."

Mặc Khuynh Thành nhìn ánh mắt nghiêm cẩn của Mặc Dận, lời định nói ra khỏi miệng cũng không thể nói ra, thôi vậy, nhiều người cũng thuận tiện.

"Đương nhiên có thể, vậy cứ quyết định như vậy đi, ha ha, mệnh của Khuynh Thành thật tốt, có một người anh yêu thương mình như vậy." Tử Lập vui vẻ cười ha ha, nếu Mặc Dận chết sống không đồng ý, có lẽ hẳn thật sự có thể ngồi trước cửa nhà bọn.

"Nếu đã như vậy, trong khoảng thời gian này, phải làm phiền đạo diễn Tử và đạo diễn Lục chỉ bảo nhiều hơn."

"Đó là đương nhiên, rất vất vả tôi mới tìm được một người như Khuynh Thành, tôi khẳng định sẽ coi em ấy như bồ tát mà cung phụng!"

"Lão Tử, cậu lại nói hươu nói vượn, nhưng mà Mặc Dận, cậu hãy yên tâm, nhất định chúng tôi sẽ quan tâm Khuynh Thành nhiều hơn."

Mặc Dận cười gật gật đầu, sau đó nhìn về phía Mặc Khuynh Thành: "Chuyện đã giải quyết xong rồi, em về nhà trước đi, chuyện kế tiếp để anh lo là được."

Mặc Khuynh Thành nhìn mọi chuyện đã thống nhất hết, về chuyện khác, anh đã đáp ứng nhất định sẽ làm được, liền đứng dậy chào tạm biệt Tử Lập và Liễu Vĩnh, rời khỏi vườn trà.

**

Ngày thứ hai, Mặc Khuynh Thành nhận được một tin nhắn "thân ái".

"Sau khi tan học, gặp nhau ở sân thể dục trong trường."

Mặc Khuynh Thành nhíu mày, ai vậy? Tìm kiếm số điện thoại, trong mắt hiện lên vẻ trào phúng, quả nhiên chờ không nổi rồi?

Khi tan học, ban đầu Lê An An nghĩ rằng Mặc Khuynh Thành cùng nhau dạo phố: "An An, hôm nay không được, mình có chút việc cần làm, để lần sau đi."

Lê An An bĩu môi. "Được rồi, vậy ngày mai, cậu không thể từ chối!"

"Được." Mặc Khuynh Thành nhìn Lê An An rời đi, mới cảm túi sách quay lưng đi, chậm rãi đi về sân thể dục.

Còn chưa đến nơi, cô liền đứng ở một góc cách đó không xa, dựa người vào tường, hứng thú nhìn về hai người đứng dưới bóng cây phía trước.

"Anh Thụy, sao Khuynh Thành còn chưa đến?" Thân hình mảnh khảnh rõ ràng là Văn Tư Tư.

"Chờ một chút." Lúc này Tô Thụy cũng có chút không rõ, dù sao tan học cũng đã một lúc.

"Hai người đang chờ tôi à?" Mặc Khuynh Thành đợi một lát mới mở miệng nói.

"Khuynh Thành!" Văn Tư Tư vui vẻ chạy đến bên người Mặc Khuynh Thành, nhưng vẫn giữ một khoảng cách nhất định, nhìn có vẻ không quá thân thiết.

"Bạn học Mặc."

"Nói đi, anh tìm tôi có chuyện gì?" Mặc Khuynh Thành nhìn Tô Thụy, trong đầu hiểu rõ ý nghĩ của hắn.

"Mặc đồng học, tôi hi vọng cô có thể nhường vai diễn Ngọc Diện công tử lại cho tôi." Tô Thụy nói thẳng ý nghĩ trong lòng mình ra.

"Tại sao?" Kỳ thực cô muốn hỏi cái giọng điệu ra lệnh này, là ai cho hắn cái quyền này.

"Bạn học Mặc vẫn nên chú tâm vào việc học, không bao lâu nữa sẽ có cuộc thi, tôi nghĩ, bạn học Mặc hiểu bên nào nhẹ bên nào nặng."

Cô phải nhường sao? Không có cửa cho người này đâu!

"Bạn học Tô, tôi nghĩ, chuyện này cha mẹ tôi đã đồng ý nên anh không cần thiết phải quan tâm."

Tô Thụy bị cự tuyệt, trong lòng có chút không vui, lúc này Văn Tư Tư mở miệng nói: "Khuynh Thành, chị nhường cho anh Thụy đi, thành tích học tập của chị vốn không tốt, không giống anhThụy, anh ấy đã là sinh viên năm ba, dù học tập không tốt cũng không sao, hơn nữa..."

"Hơn nữa cái gì?"

Văn Tư Tư cắn môi: "Em cảm thấy anh Thụy diễn xuất tốt hơn, hơn nữa Khuynh Thành là con gái, hiện tại nhìn không ra, nhưng khi mặc quần áo, khẳng định sẽ có điểm không giống."

"Cô nói ánh mắt đạo diễn Từ không tốt?"

"Không, không phải, ánh mắt đạo diễn Từ làm sao có thể không tốt." Văn Tư Tư có chút kích động, vội vàng nói.

"Vậy do tôi không tốt?"

"Làm sao có thể!"

"Một khi đã như vậy, thì tôi tại sao phải nhường." Nói xong, Mặc Khuynh Thành liền xoay người chuẩn bị đi.

"Chờ một chút."

"Tư Tư còn muốn nói gì nữa?"

Cả người Văn Tư Tư khẽ run, hốc mắt ửng đỏ, nhìn Mặc Khuynh Thành, mang theo vẻ cầu xin: "Khuynh Thành, không phải chị thích anh Thụy sao, nếu đã thích anh ấy như vậy, sao không thể nhường cho anh ấy? Không phải bởi vì em chứ? Em không biết, không nên ở cùng với anh Thụy, cho nên chị hãy giận em, Khuynh Thành, chị đừng giận anh Thụy."

"Khuynh Thành, chị chỉ cần nhường vai diễn cho anh Thụy, về sau em..."

"Về sau cô thế nào?" Mặc Khuynh Thành không đổi sắc mặt, trong nội tâm chăm chọc, "về sau em sẽ cách xa anh Thụy một chút?" Chắc, nhất định cô ta sẽ nói như vậy.

"Về sau em sẽ cách xa anh Thụy một chút."

"Tư Tư." Tô Thụy không nghĩ tới Văn Tư Tư sẽ vì mình mà hy sinh tình cảm của bọn họ.

Hắn nhìn về phía Mặc Khuynh Thành, ánh mắt sắc lạnh, cho dù cô đồng ý, hắn cũng không đồng ý!

"Tư Tư, tôi biết cô tính cách lương thiện, nhưng mà, không phải muốn tôi nhường là nhường được, người nhà tôi đều đã biết chuyện này, cũng kí hợp đồng với đạo diễn Từ rồi, tôi không thể làm người thất hứa, rất xin lỗi."

Mặc Khuynh Thành nhìn Văn Tư Tư đang bị thương, liếc nhìn Tô Thụy đầy thâm ý, trong mắt chứa đầy thâm tình làm Tô Thụy sùng sốt, chờ sau khi hắn phản ứng lại, chỉ còn lưu lại cho một bóng lưng vội vã rời đi của Mặc Khuynh Thành.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vợ Yêu Phúc Hắc Dễ Thương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Lại là cô ta

Sau vài ngày, Mặc Khuynh Thành xin phép nghỉ ở nhà, điều này làm cho Tô Thụy cảm thấy cô vì từ chối mình mà khổ sở, cũng khiến Văn Tư Tư mắng sau lưng không ít lần.

Nhà họ Mặc.

Ánh nắng mặt trời ấm áp xuyên qua rèm cửa sổ, chiếu lên thân hình nhỏ bé ở trên giường, gió nhẹ thổi làm rèm cửa sổ lay động phập phồng, lá cây rơi rụng động sản sạt, thỉnh thoảng truyền đến vài tiếng chim hót.

Cánh cửa được mở ra nhẹ nhàng, Mặc Dận mặc chiếc áo len cổ chữ V màu đen bước từng bước tiêu sái đến bên giường, nhẹ nhàng ngồi xuống, không làm phát ra một tiếng động nào.

Anh tham luyến nhìn Mặc Khuynh Thành, không muốn bỏ qua một chút nào cả.

Mặc Khuynh Thành ngủ say nên không biết mình bị người khác quang minh chính đại nhìn coi, có lẽ bởi vì ác mộng nên nhú mày lại, mím môi lại, hai tay ôm chặt bản thân.

Mặc Dận thấy vậy, vội vàng nhẹ lay lay Mặc Khuynh Thành: "Cục cưng, cục cưng, tỉnh tỉnh."

"Tô Thụy, Tô Thụy, tại sao anh có thể đối với tôi như vậy?"

"Cục cưng!" Mặc Dận cảm thấy đau xót khi nghe được lời nói ni non nho nhỏ của cô, nghe thấy cái tên của người mà cô luôn trốn tránh, rốt cuộc cô bị hắn ta làm tổn thương sâu đến mức nào.

"Cục cưng, tỉnh tỉnh, là anh cả đây, cục cưng."

"A!"

Mặc Khuynh Thành kinh hãi bật dậy, mồ hôi từ trên trán rơi xuống, dính vào gò má, hai tay còn nắm chặt tay của Mặc Dận, có thể thấy được sự hoảng sợ trong mắt cô.

"Cục cưng!"

"Anh cả!" Lời nói vừa thốt ra, âm thanh khàn khàn khiến cô ngẩn ra.

"Chỉ là ác mộng thôi. Ngồi dậy đã, anh đi lấy khăn bông." Dứt lời, Mặc Dận đi nhanh về phía toilet, thoáng cái đã trở lại bên Mặc Khuynh Thành.

Cẩn thận lau mồ hôi, bộ dạng mất hồn của Mặc Khuynh Thành khiến anh đau lòng khó có thể hô hấp.

Anh bỏ khăn lông xuống, sau đó rót một chén nước, thử độ ấm của nước rồi mới chậm rãi đưa tới miệng cô.

Mặc Khuynh Thành máy móc uống nước, cho đến khi cảm thấy yết hầu thoải mái hơn mới mở miệng: "Anh à, thực xin lỗi."

Mặc Dận vươn hai tay ôm lấy cô: "Cục cưng, đừng bao giờ nói xin lỗi với anh, đừng bao giờ như vậy..."

"Vâng." Mặc Khuynh Thành nhẹ giọng đáp, lúc đó là do cô ngủ mê sợ run, không cần thiết xin lỗi người ta.

Giống như đã ước định xong, Mặc Khuynh Thành với Mặc Dận cũng không nhắc lại chuyện đã xảy ra trước đó, sau khi ăn xong, Mặc Dận đưa cô đến Lũng Hải để quay phim.

Vừa xuống xe, Mặc Khuynh Thành gặp phải người không muốn gặp.

"Khuynh Thành, chị đến rồi." Văn Tư Tư vẫn mặc áo đầm màu trắng, gió nhẹ lướt qua khiến làn váy hơi bay lên.

"Tư Tư, sao em lại ở đây?"

"Đạo diễn Từ mời em tới hát đệm, nên em đi qua." Văn Tư Tư có chút thẹn thùng nhưng trong mắt lại hiện lên sự khoe khoang, cô ta được đích thân đạo diễn Từ mời đến.

"À." Mặc Khuynh Thành nhớ tới chuyện trước đó, cũng hiểu rõ ý tứ của đạo diễn Từ, nhưng mà nhất định anh ta sẽ thất vọng.

"Cục cựa, chúng ta đi vào thôi." Mặc Dận đỗ xe xong, một tay xách túi, một tay dìu Mặc Khuynh Thành, ngay cả liếc mắt cũng không cho Văn Tư Tư, đi về phía tổ kịch.

"Tư Tư, chị đi vào trước."

Văn Tư Tư nghe thấy trong gió truyền tới một câu, vẻ mặt tươi cười trở nên cương cứng.

Đi vào tổ kịch, Từ Lập lập tức đi ra đón: "Khuynh Thành, Mặc Dận, hai người đến rồi!"

"Chào đạo diễn Từ."

"Đi thay quần áo trước, đáng người hơi nhỏ, chắc sẽ cần đệm lót mấy thứ, nếu khó chịu chỗ nào thì cứ nói."

"Được." Cô cười đáp lại, quay đầu nói với Mặc Dận: "Anh cả, em đi thay đồ nhé."

"Ừm."

Từ Lập nhìn bóng lưng của Mặc Khuynh Thành, có chút lo lắng, "Không biết con bé Khuynh Thành này có chống đỡ được không."

Cảm giác lo lắng này có trước khi thử quay phim, nếu không phải kỹ thuật diễn của cô nhóc này lọt mắt được Ngọc Diện công tử mà anh ta muốn, anh ta cũng sẽ không chọn cô.

"Con bé có thể làm được." Mặc Dận khẳng định.

Từ Lập nhìn Mặc Dận tràn đầy tự tin với Mặc Khuynh Thành, không muốn đá kích anh. Đối với một kẻ muội không, cách tốt nhất là hòa theo, nếu không hậu quả sẽ cực kỳ khủng khiếp.

"Đạo diễn Từ, anh Mặc." Văn Tư Tư chậm rãi bước đến.

"Hai người quen nhau sao? Tôi còn tưởng phải giới thiệu chứ." Từ Lập nghe xưng hô, nghi ngờ hỏi.

"Tôi và Khuynh Thành là bạn tốt, cho nên có quen anh Mặc." Một câu nói của Văn Tư Tư lập tức kéo gần quan hệ giữa mình và Từ Lập.

"Cô với con nhóc Khuynh Thành là bạn tốt, đợi lát nữa tôi phải nói với con nhóc kia, vậy mà không nói với tôi, hại tôi suốt chút nữa đã xấu mặt."

"Đạo diễn Từ, đừng làm thế, tôi không nói cho Khuynh Thành biết tôi đến đây, cốt là muốn cho chị ấy một bất ngờ."

Từ Lập nhìn Văn Tư Tư nghịch ngợm nháy mắt, cười nói: "Được được được, người trẻ tuổi bây giờ thật hiểu động, còn tôi đây già rồi."

"Đạo diễn Từ nào có già." Văn Tư Tư hờn dỗi, sau đó nhìn Mặc Dận, "Anh Mặc, anh đang đợi Khuynh Thành sao?"

Mặc Dận cúi đầu, coi cô ta như không khí.

Không khí vốn sôi nổi bỗng chững tụt xuống mức âm, nếu nhìn kỹ còn có thể thấy khóe miệng Văn Tư Tư hơi co lại, mà Từ Lập lại không rõ vì sao Mặc Dận không trả lời, không phải nói là bạn tốt sao?

"Anh Mặc, em..."

"Anh!" Mặc Khuynh Thành túm hết tóc lên cao, chỉ dùng dải lụa đính bảo thạch buộc lại, trên áo choàng màu xanh nhạt dùng chỉ bạc thêu hoa văn, bên hông đeo một miếng ngọc bội, đơn giản lại không mất đẹp để quý giá.

"Cục cưng." Mặc Dận ngược mắt, nhìn thiếu niên y như tới từ cổ đại, vẻ mặt thoảng đổi, tiến lên một bước, muốn ngăn cản ánh mắt từ bốn phía.

"Mặc Dận, cậu đứng đây làm gì, ra ra ra, để tôi xem quần áo có phù hợp không..."

Từ Lập đầu có biết tâm tư của Mặc Dận, Ngọc Diện công tử đã ở ngay trước mắt mà không thể nhìn, bước lên phía trước, đẩy Mặc Dận ra, để lộ ra Mặc Khuynh Thành.

Sừng sốt vài giây, anh ta kích động giữ chặt hai tay cô. "Là cậu ta, là cậu ta, Ngọc Diện công tử, thật sự tồn tại!"

Mặc Khuynh Thành nhìn Từ Lập kích động quá mức, vừa định nói chuyện đã bị Mặc Dận kéo vào lòng.

"Của tôi." Mặc Dận cảnh giác nhìn Từ Lập, nhất là hai tay, hận không thể trực tiếp tiến lên chặt đứt.

Lúc này Từ Lập mới phản ứng được mình vui mừng quá mức, hai tay không biết nên đặt chỗ nào, lại không giỏi nói chuyện, chỉ có thể cầu cứu nhìn Mặc Khuynh Thành.

"Anh cả, đạo diễn Từ nhìn thấy Ngọc Diện công tử trong tưởng tượng của mình, vui quá nên nhất thời nên hơi quá thôi." Mặc Khuynh Thành mở cây quạt trong tay, nhẹ nhàng vỗ, như là an ủi lửa giận của Mặc Dận.

"Hừ."

Mặc Khuynh Thành có chút dở khóc dở cười, anh cả vốn ôn trọng trở nên ngao kiêu, như vậy thật sự tốt sao?!

Từ Lập nhìn động tác mở quạt của Mặc Khuynh Thành, cái gì cũng không quản. "Khuynh Thành, mở quạt lần nữa cho tôi xem."

Mặc Khuynh Thành nghe vậy, phối hợp khép quạt lại, liếc mắt nhìn Mặc Dận một cái, đi sang cạnh mấy bước, khẽ cảm nâng, vốn đang là khí chất của con gái bỗng biến mất, bước chân lớn hơn bình thường, trong mắt tràn ngập tình yêu khiến người ta hăm sâu vào.

"Xoạch!"

Cây quạt vẽ hoa đào mở ra, phóng khoáng tự nhiên.

Mặc Khuynh Thành, lúc này gọi là Ngọc Diện công tử, bước chân hơi chuyển, đối mặt Mặc Dận, hơi cúi người: "Vị cô nương này, tại hạ có lễ."

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vợ Yêu Phúc Hắc Dễ Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: Đối diện ăn ý, người mới cuồng vọng

Edit: Sokute_112k

Dưới gốc hoa đào, một thiếu niên đứng lặng, sừng sờ ngơ ngác nhìn thiếu nữ đối diện, cánh hoa rơi xuống, gió xuân từ từ lướt qua, thổi bay những sợi tóc, hai tà áo chạm nhau, nhân sinh tương giao.

"Phụt... haha."

Không biết là ai phá vỡ hình ảnh này, chỉ nghe tiếng cười to nhỏ nối tiếp nhau mà vang lên, trong đó Từ Lập cười lớn nhất.

"Ha ha ha, nha đầu, nhìn một mình em thì rất hoàn hảo, nhưng khi có Mặc Dận trong khung cảnh này, tại sao trông cậu ấy so với em lại càng giống đàn ông hơn, ha ha ha, đau bụng quá...." Từ Lập ôm bụng, khoé mắt ngân ngấn nước, tay run run không ngừng chỉ vào Mặc Dận.

Mặc Khuynh Thành khép quạt lại rồi đứng thẳng, lắc đầu nhẹ, tiếc nuối nói: "Ngươi ngốc quá, nói loạn gì thế, sao lại có thể nói câu vô ý như vậy với một thiếu nữ chứ."

"Phụt ha ha ha, thiếu nữ..." Từ Lập cười tới đỏ ửng lên người Liễu Vinh đang đi tới từ phía sau.

Liễu Vinh bắt đầu dĩ dờ lấy ông: "Khuynh Thành diễn nhập tâm như vậy, ngược lại, ông lại cười tới chảy cả nước mắt, cẩn thận Mặc Dận người ta trực tiếp đưa ngọc diện công tử của ông đi mất đó."

Ông cũng không phải là nói đùa, nơi bọn họ gặp Mặc Dận lần đầu tiên, tuy là chưa từng nghe đến, nhưng nhìn tình hình và chiếc xe của họ đỗ bên ngoài, có lẽ đó chính là một nơi gặp gỡ bí mật, không có thân phận nhất định sẽ không được vào.

Tiếng cười của Từ Lập ngay lập tức im bật, cẩn thận nhìn Mặc Dận, tốt lắm, sắc mặt vẫn bình thường.

Lúc này, Mặc Dận hơi động, đi tới trước mặt Mặc Khuynh Thành, giọng nói lạnh lùng trong trẻo xen lẫn những âm thanh khác, trong nháy mắt liền liếc mắt đưa tình: “Công tử, ta và ngươi vốn không quen biết.”

Mặc Khuynh Thành nói: “Cô nương, gặp nhau rồi mới có thể quen biết nhau, ông trời đã an bày cho chúng ta được gặp nhau, đó là duyên phận, số mệnh đã sắp đặt, sao phải chối từ.”

“Nhìn quần áo mà công tử mặc, hẳn không phải dạng lưu manh trên phố, vì sao có cử chỉ phóng đảng như vậy.”

“Cũng không phải, ông cha ta đều nói tuổi trẻ không phong lưu thì đâu còn là thiếu niên, và lại tại hạ thật lòng muốn làm quen với cô nương, vẫn luôn giữ vững khoảng cách một trượng* với cô nương, sao có thể nói là cử chỉ phóng đảng.”

“Công tử lời lẽ giao hoạt, tiểu nữ thật sự nói không lại, chỉ bằng tự mình rời đi, không tiếp tục cản đường công tử.”

“Cô nương xin dừng bước, còn chưa cho biết họ tên, sau này tại hạ biết tìm nàng như thế nào.”

“Đào Vũ Phi.”

“Đình tiền xuân trực hồng anh tận, vũ thái bồi - Tê phi bất song thời tạm khai, đào vũ phi* sao? Ta sẽ nhớ kỹ.”

Lần này thì bốn phía đều không có lấy một tiếng động, nhìn Mặc Dận cùng Mặc Khuynh Thành, bọn họ như phảng phất thấy được cảnh tượng khi ngọc diện công tử lần đầu tiên gặp mặt nữ chính Đào Vũ Phi, trong cảnh đẹp duy mỹ, mang theo một chút nghiêm túc, lại một chút vẻ nhất kiến chung tình.

“Bộp bộp bộp.”

“Mặc Dận, cậu diễn tốt lắm a, có muốn cùng tôi đây để đóng phim không, phía bên chỗ tôi còn có thể đưa một vai diễn nữa vào đó.” Từ Lập nói khiến thần kinh mọi người ở đây đều căng thẳng.

“Không cần đâu.” Mặc Dận thẳng thắn từ chối.

“Mặc đại ca, cơ hội tốt như vậy sao lại không cần, cho em thì tốt quá a?” Văn Tư Tư nửa đùa nửa thật nói một câu.

“Cô là ai?” Mặc Dận nhíu mày, anh quen người này sao?

Văn Tư Tư có chút tủi thân: “Mặc đại ca, anh quên rồi sao, em là bạn của Khuynh Thành a?”

Mặc Dận hoài nghi nhìn về phía Mặc Khuynh Thành, về mặt vô tội kia nói rõ bản thân anh thật sự không biết cô ta.

Mặc Khuynh Thành cố nén cười, kéo kéo tay anh: “Đại ca, cô ta là Văn Tư Tư, là bạn cùng lớp của em.”

Lời giải thích này làm khuôn mặt Văn Tư Tư biến sắc, cũng khiến Từ Lập lộ chút suy nghĩ sâu xa.

Bạn cùng lớp? Nên không phải là bạn thân?

“Ồ.” Mặc Dận gật đầu, không nói tiếp.

“A, đây là cậu bé nhà ai, đáng vẻ tuần tú như vậy?” Lúc này, đi vào trong đám người là một người phụ nữ xinh đẹp, mặc bộ quần áo hiệu Channel kiểu đáng mới nhất.

“Nghị Giai, cô đến rồi!”

“Từ đạo diễn, thật có lỗi quá, trên đường đi bị kẹt xe, ông cũng biết đó, giao thông ở đế đô vốn rất bất tiện.” Thôi Nghi Giai đem lọn tóc trên mặt vén ra sau tai, chỉ một động tác đơn giản lại lộ ra hơi thở mê người.

“Không có gì, cũng không tính là muộn, mọi người đâu còn không mau tới đây.” Từ Lập bình thản nói, nhưng bên trong vẫn có thể nghe ra chút không vui.

Thôi Nghi Giai hơi nhướn mày, từ trước đến giờ Từ đạo diễn vốn chán ghét các chiêu trò đùa giỡn của mấy đại minh tinh, hôm nay nếu trước hết không nói cho ông biết một tiếng, chỉ sợ bản thân cô cũng không thể bình yên mà đứng vững ở nơi này.

“Còn tưởng mình là ai đây? Cô ta cho rằng chỉ diễn một bộ phim truyền hình thôi, là mình đã rất giỏi rồi sao, hừ, nếu không phải...”

“Lão Từ.” Liểu Vĩnh ngắt lời Từ Lập, có một số việc trong lòng mọi người đều hiểu rõ, người đầu tư muốn đưa người vào, nếu không quan trọng thì họ vẫn nhắm mắt một mắt mở một mắt được.

“Hừ.” Từ Lập không nói tiếp, trực tiếp quay đầu bày tỏ sự phẫn nộ của mình.

Thôi Nghi Giai nhìn thấy, cũng không xấu hổ: “Từ đạo diễn, sau đây còn có vài cảnh quay, tôi đi hoá trang trước.”

“Đi đi, đi đi.” Từ Lập phát phát tay, để tổ hoá trang đưa cô ta đi phòng thay đồ riêng.

Văn Tư Tư nhìn bóng lưng Thôi Nghi Giai rời đi, hết sức ghen tị, cô ta cũng muốn sau này có danh tiếng như cô ấy, khiến tất cả mọi người đều không dám coi thường cô ta.

Nếu Mặc Khuynh Thành biết suy nghĩ của cô ta, chắc chắn sẽ nói, cô bé à, cô lại quên uống thuốc rồi!

Qua nửa giờ, đám nhân tài đến muộn kia cũng tới.

“Thật xin lỗi a, để mọi người phải chờ một mình tôi, do trên đường bị kẹt xe.”

Lời xin lỗi đều nói như nhau, nhưng ngay đến cả giọng điệu cũng đều đáng đánh đòn như vậy.

“Thạch Vũ, cậu đã đến trễ bao nhiêu lần rồi, nếu cậu không muốn diễn nữa thì trực tiếp biến đi!” Lửa giận của Từ Lập ghen lâu như vậy rốt cục cũng bùng nổ.

“Từ đạo diễn, thật sự rất xin lỗi, Thạch Vũ của chúng tôi thật là quá nhiều việc bề bộn, rất vất vả mới tới được, mong ông thông cảm nhiều hơn.” Người đại diện của Thạch Vũ là Diệp Mạn Lệ nhanh chóng xin lỗi, nói xong còn nghiêm khắc trừng mắt nhìn Thạch Vũ một cái, thật là, đã không bảo nói thì đừng nói mà.

“Cậu ta vội? Một người mới ra mắt chưa được bao lâu, có thể vội hơn cả ảnh hậu sao?” Không sai, Thôi Nghi Giai là tân ảnh hậu của năm nay, cô ấy còn chưa có chiêu trò đùa giỡn thì người này tính là gì.

Sắc mặt Diệp Mạn Lệ khẽ biến, đây là sự thật: “Từ đạo diễn, chúng tôi sao có thể so sánh cùng ảnh hậu được, chẳng qua là lịch trình hôm nay đều được định sẵn rồi, chúng tôi cũng không có cách nào thay đổi được, chỉ mong Từ đạo diễn ngài khoan dung độ lượng.”

Từ Lập thấy thái độ của cô ta cũng không tệ, cơn giận giảm đi một chút: “Mạn Lệ a, cô cũng không phải là người đại diện mới vào nghề, nghệ sĩ của mình thì phải quản lý cho tốt, đừng có không biết cái gì là trời cao đất rộng, được rồi, đi thay đồ nhanh đi, mọi người sẽ chờ thêm một lát.”

Diệp Mạn Lệ kéo Thạch Vũ, đi nhanh về phía phòng thay đồ chung.

“Từ đạo diễn, thế tôi phải làm gì?” Văn Tư Tư nhìn mọi người đều đi hoá trang rồi, mơ hồ hỏi.

“Cô?” Từ Lập ném một quyển kịch bản cho cô ta: “Xem xong kịch bản, rồi nhìn đi nhìn lại lời thoại, lúc nào thuộc thì đến đây ghi âm.”

“Cái gì?”

“Cái gì cái gì? Còn không đi mau!” Văn Tư Tư đang đầy một bụng lửa giận, lúc này chỉ đang lo không có người nào để phát hoạ, hơn nữa Mặc Khuynh Thành cũng nói rồi, chỉ là bạn cùng lớp, không có quan hệ gì, không cần thiết phải nể mặt.

Tay Văn Tư Tư xiết chặt quyển kịch bản, nhìn những ánh mắt vui sướng khi người khác gặp hoạ xung quanh, chỉ có thể tái mặt chạy đi.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vọng Yêu Phúc Hắc Dễ Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Không bằng sức sinh

Edit: Sokute_112k

“Đạo diễn Từ, đây là có chuyện gì? Một diễn viên hạng A như tôi, chắc hẳn nên có một gian phòng hoá trang riêng, tại sao lại có thể để tôi dùng chung phòng cùng một đám diễn viên như vậy?”

Sau khi Văn Tư Tư rời đi, Thạch Vũ liền chạy vọt ra, lông mày vẽ đậm, lại vì tự anh ta làm loạn liền trở nên xiêu vẹo.

Cơn giận của Từ Lập mới giảm xuống một chút, nhìn thấy Thạch Vũ lao ra, lập tức tăng cao ngút trời.

“Thạch Vũ! Nếu cậu không muốn quay nữa thì lập tức cút đi cho tôi! Cậu thực sự nghĩ là đoàn phim này không có cậu thì sẽ không thể tiếp tục quay nữa sao?”

“Đạo diễn Từ, tôi vào nghề cũng đã được một khoảng thời gian, gần đây cũng có chút danh tiếng, chẳng lẽ muốn một phòng hoá trang riêng cũng khó?” Thạch Vũ gạt tay Diệp Mạn Lệ, ánh mắt tràn đầy kiêu ngạo.

“Cút! Đoàn phim này nghèo, không nuôi nổi người như cậu! Mau cút đi!” Từ Lập lập tức ném thẳng quyển kịch bản trong tay vào mặt Thạch Vũ, trong mắt hừng hực lửa giận.

“Ái.”

“Lão già thôi, sao ông dám đánh tôi!” Sau đó liền quát Diệp Mạn Lệ: “Còn ngây ra đó làm gì, lấy gương cho tôi mau!”

Diệp Mạn Lệ khó chịu nhìn Thạch Vũ, nhưng vẫn lấy gương cho cậu ta.

Thạch Vũ xem đi xem lại mặt mình, trực tiếp quăng bỏ gương: “Từ Lập! Ông đừng tưởng ông là đạo diễn thì giỏi lắm, có tin là tôi sẽ để giám đốc Vương rút vốn đầu tư không!”

Từ Lập bình nứt không sợ hãi, không phải chỉ là rút vốn thôi sao, thực sự nghĩ mình có bản lĩnh lớn như vậy? Ô, anh ta sợ quá.

“Có bản lĩnh thì bảo giám đốc Vương rút vốn luôn đi! Ông đây cũng không phải không thể tìm được nhà đầu tư khác, thật là tự cho mình là một nhân tài sao? Tôi đưa cậu hai chữ, ha ha!”

“Ông!”

“Thạch Vũ!”

Diệp Mạn Lệ hận không thể đập chết cậu ta, rõ ràng là không biết cái gì nên nói, cái gì không nên nói, chỉ sợ người khác không biết bản thân có chỗ dựa, như thế cũng thôi đi, nhưng lúc xông lên làm bida đỡ đạn, đừng mang theo luôn cả tiền đồ của cô!

“Đạo diễn Từ, Thạch Vũ trẻ người nóng vội, ngài đừng chấp nhặt với cậu ấy, giám đốc Vương sao có thể rút vốn lại, ai chẳng biết phim truyền hình của đạo diễn Từ, bộ nào bộ nấy đều là kiệt tác!”

“Mạn Lệ, cô đừng nói tốt cho cậu ta nữa, dù sao cũng chỉ có một câu thôi, mau cút đi! Tôi không muốn sau này quay phim còn phải lãng phí thêm vài cuộn phim nữa.”

“Đạo diễn Từ, chúng ta mỗi người nhường một bước thì hơn, cùng trong chốn phim trường hỗn loạn, và lại cũng khó ăn nói với giám đốc Vương bên kia.”

Ý của Diệp Mạn Lệ chính là khuyên Từ Lập nhẫn nhịn, nếu giám đốc Vương thật sự rút lại vốn, lúc đó hối hận thì đã muộn.

“Đạo diễn Từ, có thể hỏi chút, em có thể đầu tư được hay không?” Mặc Khuynh Thành đứng ở một bên bỗng mở miệng hỏi.

“Khuynh Thành, em đừng tạo thêm phiền phức, một học sinh trung học như em lấy đâu ra tiền để đầu tư.” Từ Lập từ chối thẳng thừng.

Liễu Vinh lại do dự, ông cảm thấy gia cảnh Mặc Khuynh Thành không hề bình thường, không nói đến khí chất, riêng chuyện ở vườn trà ngày đó, có thể nhìn ra sự khác thường, có lẽ...

“Lão Từ, tôi thấy có thể được.”

“Lão Liễu, ông nói vậy.”

“Đúng vậy, đạo diễn Liễu, cô gái này trông không tệ, chẳng lẽ ông thích kiểu này?” Diệp Mạn Lệ không vui khi Mặc Khuynh Thành đột nhiên chen ngang, trong lời nói còn mang chút châm chọc.

“Diệp Mạn Lệ, thích kiểu dáng nào là việc riêng của tôi, tôi luôn luôn công tư phân minh, nhưng còn cô, tiêu chuẩn nghề nghiệp càng ngày càng thấp, thật không biết mấy năm này làm sao lại biến chất thành như vậy.”

Biến chất?!

Ý là nói cô ta như mấy con súc sinh tiến hóa không thành công?!

“Đạo diễn Liễu, tiêu chuẩn nghề nghiệp của tôi ai có mắt cũng đều thấy được, hơn nữa như đạo diễn Từ nói, một học sinh trung học thôi, thực sự coi mình như nữ chính trong tiểu thuyết, gia thế hiển hách, muốn gì cũng được? Em gái nhỏ, mau về nhà tắm rửa sạch sẽ đi.”

“Đạo diễn Từ, chuyện đầu tư để sau thương lượng đi.”

Mặc Dận vừa dứt lời, Liễu Vinh liền nói: “Mặc Dận, lát chúng ta ra hậu trường bàn bạc một chút.”

“Các người không nên quá đáng! Cậu ta chỉ là một đứa trẻ mới lớn, làm sao có thể so sánh với giám đốc Vương!” Thạch Vũ khinh thường nhìn Mặc Dận, vẻ khinh miệt chỉ liếc một cái cũng thấy rõ.

“Thạch Vũ, không nên nói như vậy, có lẽ trong nhà họ có tiền thì sao?” Diệp Mạn Lệ nói thì nói như thế, nhưng trong mắt rõ ràng không nhìn được vẻ ngoài quá mức xuất sắc của Mặc Dận.

“Lão Từ à, ông có nghe thấy tiếng vo ve hay không? Thật ồn ào quá, xem ra đoàn phim này cần phải thêm chút kinh phí nữa, mau mau, nhanh đi mua thêm ít thuốc khử trùng về, nhiều côn trùng quá rồi, cẩn thận tới lúc đó có người vờ nũng nịu kêu ca về chúng ta, sẽ khiến đoàn phim chúng ta phải đắc tội mất.”

“Đạo diễn Liễu, ông nói lời này là không đúng rồi, chúng ta đã hợp tác làm nên bao nhiêu bộ phim truyền hình rồi, ông cũng không phải không biết tôi là người phải chịu khổ nhiều nhất.” Thôi Nghi Giai mặc bộ áo váy hồng nhạt viền bạc, đầu cài một chiếc trâm ngọc hình hoa đào, bên hông đeo một chiếc chuông nhỏ, rung lên những tiếng đing đing đang đang.

“Nghi Giai, từ lúc nào mà cô lại là người phải chịu khổ nhiều nhất rồi? Mọi người nói coi, điều này khiến tôi muốn ngay lập tức đập cho cô một phát.” Lúc này người đang nói là một người mặc áo choàng xám màu xanh, bên hông gài một thanh trường kiếm khảm ngọc thạch.

“A, đây không phải là Tinh đại ảnh đế của chúng ta sao? Đạo diễn Từ à, ông làm thế nào mà đến cả đại nhân vật như vậy cũng mời tới được, ảnh đế ảnh hậu, bộ phim này, quả thực là kiệt tác đỉnh cao rồi.”

“Nghi Giai, có bộ phim nào của đạo diễn Từ không phải là kiệt tác, có minh tinh nào mà không muốn ôm đùi cơ chứ.”

“Tinh Triết, vậy mà có người như thế đó, không ở đâu xa, ngay trước mắt chúng ta thôi, cũng không biết lũ trẻ hiện giờ nghĩ ra sao nữa, có được cơ hội tốt như vậy để vào đoàn phim của đạo diễn Từ mà cứ vô tư đánh mất nó.”

“Nghi Giai, người ta có chỗ dựa, còn chúng ta từ trước tới giờ đều không có chỗ dựa, làm sao tranh giành với cậu ta.”

“Đúng, đúng, đáng thương thay cho chúng ta đều là ảnh đế ảnh hậu, so ra còn kém một người có chỗ dựa, thật là đáng xấu hổ.”

...

Hai người tôi một câu anh một câu, nói tới mức sắc mặt Thạch Vũ cùng Diệp Mạn Lệ trở nên vô cùng đặc sắc.

“Hai người nói ít vài câu đi, tốn nước miếng mà không cần tiền nữa sao, mau đi dọn dẹp, còn phải chuẩn bị quay phim nữa.”

“Được rồi được rồi, tiểu Khuynh Thành, chúng ta mau đi thôi, bằng không đạo diễn Từ lại tức giận nữa.” Thôi Nghi Giai nghịch ngợm nháy mắt.

“Được ạ.” Mặc Khuynh Thành nhìn về phía Mặc Dân: “Chờ em chút nhé.” Sau đó theo Thôi Nghi Giai đi khỏi.

“Bảo vệ đâu, hai người kia đã không còn là người của đoàn phim nữa rồi, mau đuổi họ đi, nếu không các cảnh hậu trường mà bị tiết lộ ra ngoài tôi sẽ tới tìm các cậu tính sổ đấy.” Từ Lập nói xong, nhìn cũng không thèm nhìn Thạch Vũ thêm một giây, liền đi tới địa điểm quay phim.

“Thạch tiên sinh, Diệp tiểu thư, mời.”

“Hừ, hãy đợi đấy!” Thạch Vũ hung hăng trừng mắt nhìn Mặc Dân, liền xoay người rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vỡ Yêu Phúc Hắc Dễ Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24: Không phải anh em ruột, tình tay ba

Về việc Thạch Vũ rời đi, không ai để ý tới nữa.

Đèn flash nhấp nháy liên tục, nhiếp ảnh gia Jefferey không ngừng ấn nút chụp, khoe miệng cong cong chứng tỏ tâm trạng lúc này khá tốt.

Trước máy ảnh, Thôi Nghi Giai tạo đủ mọi dáng đứng, hoặc hai tay chống lên má, hoặc xoay tròn như đang khiêu vũ.

“Đẹp quá, tiểu Khuynh Thành, em nói có đúng không?” Tinh Triết say sưa nhìn Thôi Nghi Giai, huyếch nhẹ Mặc Khuynh Thành hỏi.

“Ừm, đẹp lắm” Mặc Khuynh Thành không chút keo kiệt đáp.

“Không đẹp bằng em.”

“Ai, cậu nhóc này, sao lại nói như vậy?” Tinh Triết bắt đầu nhìn Mặc Dân, đáng tiếc không thể nhìn ra biểu cảm nào trên mặt anh.

Hừ, thật là khó chịu.

“Mấy người ở đây nói gì tới tôi đó?” Thôi Nghi Giai chụp xong phần ảnh của mình liền đi tới, cười cười nheo khuôn mặt nhỏ nhắn của Mặc Khuynh

Thành.

Ôi chào! Sao tự dưng lại có cảm giác lạnh như thế nhỉ?

Thôi Nghi Giai lập tức nhìn sang bên cạnh, đầu sỏ gây ra việc này vậy mà lại là cậu ta.

“Khuyên Thành bảo bối, em xem anh trai của em này, cậu ấy dùng ánh mắt hung dữ ấy để nhìn chị kìa, không phải em là người cậu ấy yêu thương nhất sao, mau mau qua đó giúp người ta bớt giận đi.” Thân hình đầy đặn mềm mại, tựa vào người Mặc Khuyên Thành, giọng nói yêu kiều mang theo chút oán trách, không thể khiến người khác ghét bỏ.

“Người đẹp à, anh trai của em chỉ là kẻ đầu gỗ, không biết thương hoa tiếc ngọc thôi.” Mặc Khuyên Thành nhấc ngón tay nâng cằm Thôi Nghi Giai, khoé mắt tã mĩ, đưa đôi môi đỏ mọng tới gần, nói lời mê hoặc.

“Kèn kẹt.”

Mặc Dận nhân cơ hội kéo Mặc Khuyên Thành vào lòng, về mặt không vui.

“Hi, tôi là Jefferey, xin hỏi vị tiểu thư này tên gọi là gì, có hứng thú muốn làm người mẫu cho tôi không?” Jefferey vẫn đang đeo máy ảnh trên cổ, lộ ra màu da rám nắng, đôi mắt trầm tĩnh loé sáng, không khỏi khiến người ta muốn khám phá tận sâu bên trong đó có những gì.

“Tôi từ chối.” Mặc Dận ôm Mặc Khuyên Thành như đang bảo vệ đứa con của mình, cảnh giác nhìn Jefferey, chỉ sợ thiên hạ trong lòng bị cướp mất.

“Anh.” Mặc Khuyên Thành buồn cười xoa xoa tay anh.

“Này, ham muốn chiếm giữ quá mạnh mẽ sẽ khiến cô gái nhỏ không chịu nổi đâu.” Jefferey không đồng tình nhìn Mặc Dận.

“Jefferey, Mặc Dận cũng chỉ có thể giữ được vài năm, chờ cho tới khi bảo bối Khuyên Thành lớn rồi, cô bé cũng phải lập gia đình thôi.”

“Bọn họ không phải là người yêu của nhau à?” Jefferey kinh ngạc nhìn Mặc Dận và Mặc Khuyên Thành, không thể nào, đây là cách sống chung của hai anh em sao? Chẳng lẽ do bản thân ở lì trong Hoa Hạ quá lâu nên không theo kịp thời thế rồi hả?

“Đương nhiên không phải, không nghe bảo bối Khuyên Thành gọi Mặc Dận là anh cả sao? Hơn nữa cả hai đều cùng theo họ Mặc, nếu là người yêu, chẳng phải sẽ thành loạn luân sao?” Thôi Nghi Giai cười nhìn Mặc Dận, đáy mắt lại hiện lên vẻ trầm tư, cô cũng cảm thấy hai người này không giống anh em, nhất là ánh mắt Mặc Dận nhìn Mặc Khuyên Thành, rõ ràng không phải loại tình cảm anh em bình thường.

“Không phải loạn luân!” Mặc Dận như nhìn thấu suy nghĩ ấy.

“Chúng tôi không phải là anh em ruột.” Mặc Khuyên Thành giải thích kĩ hơn, nhưng trong lòng cũng có chút nghi vấn.

Không phải anh em ruột sao?

“Vậy là hai người có tình yêu loạn luân rồi?” Jefferey nghiêng đầu, một chút cũng không ý thức được lời nói kinh người của mình.

“Phụt...”

“Khụ khụ khụ...”

“Jefferey, cậu nói cái gì vô liêm sỉ như vậy, cái gì gọi là tình yêu loạn luân? Nha đầu Khuyên Thành còn nhỏ, đừng có dạy hư cô bé.” Từ Lập mặt đỏ tai hồng quát.

“Điều này đâu thể gọi là dạy hư? Đầu năm nay còn cấm cả việc nói thật à.” Jefferey tỏ vẻ vô tội nhìn Mặc Khuyên Thành, giống như muốn nói, cô bé thật tội nghiệp.

“Nói nhảm! Đây là lời nói thật sao, anh em người ta thương yêu nhau, tương thân tương ái ảnh hưởng tới cậu à? Cậu mong họ là người yêu của nhau mới thoả mãn à? Còn không mau làm việc đi!”

Jefferey sờ sờ mũi, thần thần số mình số khổ.

“Được rồi, tôi đi chụp ảnh trước, lát nữa tiểu Khuyên Thành qua đó nhé.” Tinh Triết nghịch nghịch vạt áo nói.

“Dạ.”

Tinh Triết cùng Jefferey rời đi, xung quanh bỗng an tĩnh lại.

Mặc Khuyên Thành nhìn Tinh Triết chụp ảnh, Mặc Dận nhìn Mặc Khuyên Thành, mà Thôi Nghi Giai, lại hứng thú nhìn Mặc Dận.

Vóc người cao một mét tám tám, quần áo thoải mái phóng khoáng, vẫn không thể ngăn được khí thế toát ra, hai chân thon dài thẳng tắp, lông mày rậm, mặc dù có chút ngậy ngò, lộ ra khí chất hơn người, môi mỏng khẽ nhếch, đôi mắt thâm thúy nhưng chứa tình cảm, một phút cũng không rời người

trước mắt.

Thôi Nghi Giai than nhẹ, có một người luôn làm bạn từ nhỏ như vậy, cung chiều tới nỗi không dễ cho người kia phải chịu một chút thương tổn, ngay cả đi đóng phim cũng đi theo chăm sóc, nhìn qua cái bao cậu ta đem đến, bên trong còn có hộp giữ nhiệt, chắc là lo cô nhóc Khuynh Thành bị đói.

“Tiểu Khuynh Thành.” Lúc này, giọng nói của Tinh Triết vang lên.

“Đến đây.” Mặc Khuynh Thành chậm rãi đi tới, không buồn quay lại nhìn Mặc Dân một cái.

Thôi Nghi Giai nhìn thấy một màn này, trầm nghĩ, đường tình duyên của cậu ta, e là còn rất xa.

Mặc Khuynh Thành đứng trước máy ảnh của Jefferey, tuy lúc bắt đầu thì không quen nhưng dần dần cũng trở nên thành thạo.

“Đúng, là kiểu này đó, tôi gần cây đào một chút.”

Đoàn phim vì muốn chụp những bức hình đẹp nhất, đặc biệt mang cây đào sẽ dùng khi quay phim tới để làm nền.

Mặc Khuynh Thành khép cây quạt trong tay, một tay khác nắm nhẹ cành hoa, hơi kéo gần về phía mình, trông như một tinh linh giữa những cánh hoa đào.

Sau lại mở cây quạt che đi nửa gương mặt, tạo cho người khác một cảm giác tốt đẹp không thôi.

Qua một hồi, Jefferey vẫn chưa thoả mãn nói: “Tốt lắm.”

Sau đó, Tinh Triết và Thôi Nghi Giai đi tới, chụp riêng đã xong, giờ là ảnh chụp chung.

Ba người đứng ở đó, vì để thể hiện nội dung phim là tình cảm của nữ chính cùng hai người còn nhiều vướng mắc, liền quyết định để Thôi Nghi Giai thân mật với Tinh Triết, Mặc Khuynh Thành đứng nhìn.

Chỉ thấy dưới một gốc đào, hoa đào từ trên không bay xuống, Tinh Triết nhẹ nhàng nhặt cánh hoa trên đỉnh đầu Thôi Nghi Giai, nắm hai tay cô lại, bốn mắt nhìn nhau tràn đầy tình cảm. Mà Mặc Khuynh Thành đứng ở một cây đào khác cách đó không xa, nhìn hai người, chợt loé lên đau thương, lập tức được Jefferey chụp lại.

“Kèn kẹt.”

Sau đó Thôi Nghi Giai đứng ở giữa, Mặc Khuynh Thành và Tinh Triết đứng hai bên, Tinh Triết đối diện Thôi Nghi Giai, còn Mặc Khuynh Thành chỉ có thể nhìn trộm Thôi Nghi Giai.

--- -----Lời ngoài lề----- ---

Mặc Dân: Tinh tay ba cái gì chứ?

Bình Yên: Là tình tay ba giữa em gái cậu và hai người khác đó!

Mặc Dân: Tôi đâu rồi?

Bình Yên: Là anh cả đó?

Mặc Dân: Tôi là nam chính.

Bình Yên: Thế thì sao? Có bản lĩnh thì tới đánh tôi đi! Hừ!

Mặc Dân: Cục cưng, có người bắt nạt anh!

Bình Yên: Cáo trạng với trẻ nhỏ không phải đùa bé ngoan!

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vợ Yêu Phúc Hắc Dễ Thương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25: Buổi tối trước ngày đại hội thể dục thể thao

Edit: Huyết Linh Tuyết Băng

"Khuyhnh Thành, cậu mau nhìn xem!" Giọng của Lê An An trong điện thoại có chút sốt ruột.

"Hả?" Mặc Khuyhnh Thành vừa thức dậy nên vẫn có chút mơ màng.

"Hả cái gì mà hả, mau mở điện thoại ra xem đi, bài đầu tiên!"

Tắt điện thoại, Mặc Khuyhnh Thành đã tỉnh táo hơn, đang chuẩn bị mở trang web thì có điện thoại của Từ Lập gọi đến.

"Xin chào đạo diễn Từ." Mặc Khuyhnh Thành có chút nghi hoặc, chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì?

"Khuyhnh Thành, mau lên mạng đi, ảnh phim bị người ta trộm đăng lên!" Giọng nói của Từ Lập có chút giận, đương nhiên cậu không tin Mặc Khuyhnh Thành tiết lộ ra ngoài, vậy chỉ có thể là trong tổ kịch có ma.

"Đạo diễn Từ, hãy khoan tức giận đã, để em xem, cùng lắm thì đi quay thêm lần nữa, nhưng mà tổ kịch..."

Mặc Khuyhnh Thành muốn nói lại thôi, nhưng sao Từ Lập lại không hiểu: "Em yên tâm, khẳng định việc này việc này chắc chắn tôi sẽ điều tra rõ ràng."

Kết thúc cuộc nói chuyện, Mặc Khuyhnh Thành lập tức lên weibo, đề tài hot nhất được ghim ở vị trí đầu tiên chính là ảnh chụp phim sắp chiếu của đạo diễn Từ Lập.

Vừa mở ra đã thấy, bức ảnh hơi mờ, nơi chụp cách chỗ quay phim một đoạn, vừa nhìn là biết do nhân viên công tác chụp, cô phóng to ảnh lên, bóng người hơi mờ nhạt, nhưng vẫn đoán ra được là Thôi Nghi Giai và Tình Triết, ai có mắt đều nhận ra họ.

Xem qua xem lại một hồi lâu, Mặc Khuyhnh Thành mới đặt đi động xuống, vấn đề không quá nghiêm trọng, ít nhất cũng không tính là tiết lộ cảnh quay của bộ phim, nhưng mà số cảnh quay kia coi như không thể dùng được nữa.

"Ồ?"

Bây giờ Mặc Khuyhnh Thành mới thấy weibo của Từ Lập mới đăng tin: Lão tử mới bắt đầu quay phim, các người đã chịu không nổi muốn tới góp vui, đến đây đến đây, cho các người xem cho đã!

Đồng thời, đăng kèm phía dưới là một tấm hình, rõ ràng là cảnh quay từ chính diện.

"Lại có cô gái như thế, thật trâu chọc lòng người, muốn hái một đóa hoa, xin vui lòng nhận giúp."

"Lại có cô gái như thế, đã hai mươi bốn, nên gả."

"Có được cô gái như thế, còn mong gì hơn."

"Nhưng mà tôi muốn hỏi, người bên cạnh là ai?"

"Ế?!"

"Người chen ngang?!"

"Nhìn không giống, nhưng không biết là ai."

"Tuy không nên nói nhưng tôi cảm thấy cậu ấy còn đẹp trai hơn cả ảnh đế."

"Ai dám nói người đó đẹp trai hơn!? Ai dám!? Tuy người đó thật sự đẹp trai hơn..."

"Nhìn đôi mắt mắt cậu ấy, đột nhiên cảm thấy rất đau lòng, lưỡng tình tương duyệt, để lại một người chôn tình cảm xuống tận đáy lòng."

"Lầu trên, cậu nghĩ nhiều rồi!"

...

Mặc Khuyhnh Thành không xem những bình luận khác, tin weibo mới của Từ Lập đã hấp dẫn ánh mắt của cô.

Xem xong nội dung, cô cảm thán, chính là có một chút sự tiếng của mình tình chỉ là một mình tình có chút danh tiếng, lại cho rằng bản thân vô cùng giỏi giang, hồi lộ nhân viên công tác, tiết lộ ảnh phim. Haiz, chẳng lẽ cậu ta không biết bị Từ Lập để mắt sẽ khiến mình không thể tiếp tục lẫn lộn trong giới giải trí này sao?

Không sai, người làm ra chuyện này chính là Thạch Vũ, đáng tiếc thành sự không có, bại sự có thừa.

**

Chỉ qua một thời gian ngắn, đại hội thể dục thể thao đã đến.

Ngày hôm ấy, thời tiết vô cùng đẹp, gió thổi qua những đám mây, trườn qua tán lá, rồi nhẹ lướt qua những vận động viên đang khởi động làm nóng người.

Mặc Khuynh Thành mặc một bộ quần áo thể thao màu lam nhạt, tuy bộ quần áo rộng rãi nhưng cũng không thể che đi thân thể mềm mại đang trong giai đoạn phát triển, hiện ra thân hình chữ S hoàn mỹ, làm Lê An An vô cùng ghen tị.

"Khuynh Thành, vì sao cậu mặc cái gì cũng đẹp còn tớ mặc gì cũng xấu!" Lời này nói có chút hơi quá.

"Cậu xấu khi nào?" Mặc Khuynh Thành dè dặt xuống, nói.

"Chỗ nào cũng xấu, gương mặt thì tròn xoe, thân hình lùn tịt, cả người giống như cái bánh."

"Phì."

Mặc Khuynh Thành không nhịn được mà bật cười, bả vai hơi run, đôi má hồng hào, đôi mắt sáng ngời, tràn ngập ý cười.

"Mặc Khuynh Thành, cậu cười cái gì!" Lê An An vờ tức giận nói.

"Cười vì cậu đáng yêu." Mặc Khuynh Thành bóp bóp hai má của Lê An An, a, thật sự rất mềm.

"Cậu mới đáng yêu, cả nhà cậu mới đáng yêu!"

Xù lông rồi?

"Ừ, thì cậu là người của tớ mà."

"..." Lê An An chỉ vào Mặc Khuynh Thành, tức giận không nói thành lời.

"Khuynh Thành, An An, các cậu đang làm gì vậy?"

Văn Tư Tư đi cùng với Tô Thụy từ xa đi đến.

Chắc, tại sao đi đến đâu cũng gặp bọn họ, quả thực rất xui xẻo!

"Cô không có mắt à, không nhìn thấy chúng tôi đang làm nóng người sao?" Lê An An liếc mắt xem thường, nói.

Văn Tư Tư có chút ủy khuất, vẫn cố nở nụ cười cứng ngắc: "Là mình đến không đúng lúc rồi, Khuynh Thành, thật sự rất xin lỗi, mình..."

"Ngừng! Đẹp bộ mặt ngây thơ vô tội của cô đi, nhìn muốn ói, ai nhìn lại tưởng tôi bắt nạt cô!"

"Lê An An, cô thôi đi! Tư Tư chỉ là quan tâm các cô thôi, cô làm gì phải ép người như vậy!" Tô Thụy không thích nhìn điệu bộ của Lê An An, liền quay lưng kéo Văn Tư Tư đi.

"A, hộ hoa sứ giả* nha, Khuynh Thành, hình như mình nhớ Văn Tư Tư còn có một hộ hoa sứ giả nữa, tên là gì ấy nhỉ?"

*hộ hoa sứ giả: người bảo vệ cho phụ nữ

"Dịch Hưng."

"Đừng rồi! Dịch Hưng, cậu ta anh hùng cứu mỹ nhân, đáng tiếc, tâm người đẹp kia chưa bao giờ đặt trên người cậu ta, cũng không để ý cậu ta phải nằm viện, đau khổ chờ đợi nhỉ?"

Văn Tư Tư vừa nghe, liền bước về phía trước một bước, tức giận nói: "Lê An An, Văn Tư Tư tôi chưa bao giờ có lỗi với cô, vì sao cô cứ nhắm vào tôi? Tôi và bạn học Dịch chỉ là bạn học bình thường, hướng chỉ tôi và các bạn học khác đều cùng tới chào hỏi, vì sao lại còn nói tôi như vậy."

Lần này không giống những lần khác, đứng ra tự giải thích cho bản thân, không chỉ có không làm mất hình tượng bạch liên hoa, còn khiến mọi người tăng ấn tượng tốt với cô ta.

"Thì ra là như thế?" Ánh mắt của Lê An An có chút khác thường, khóe miệng nở nụ cười tươi, làm cho Văn Tư Tư khẩn trương đứng không yên.

"Đúng vậy."

"Thì ra trong mắt Tư Tư tôi chỉ là một người bạn học bình thường." Giọng nói của Dịch Hưng vang lên, có thể là do đã kích quá lớn, nên tiếng nói hơi khàn khàn.

Văn Tư Tư giật mình quay đầu lại, không cười nổi: "Dịch, bạn học Dịch, sao cậu lại đến trường?"

Dịch Hưng đang chống gậy liền dừng lại một chút rồi nói: "Tôi muốn tới nhìn Tư Tư một lát." Lại nở nụ cười chua xót: "Dù gì tôi cũng là một vận động viên, không may lại xảy ra chuyện, thật đáng tiếc, nên đành phải đến đây xem."

"Thì ra là vậy, bạn học Dịch phải chú ý an toàn, đừng để bị ngã."

Rõ ràng là lời nói có ý quan tâm, Dịch Hưng lại nghe thành châm chọc, ngay cả hẹn gặp lại cũng không nói, quay người rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vợ Yêu Phúc Hắc Dễ Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Cô bé quàng khăn đỏ hay là con heo nhỏ

Edit: Sher

Dù thời tiết có sáng sủa đẹp để thế nào cũng đều không át nổi hơi thở của Văn Tư Tư.

Lạnh lẽo, u ám, như cuồng phong khàn giọng gào thét.

"An An, chúng ta đi thôi." Mặc Khuynh Thành nói.

Lê An An bấu môi, liếc mắt nhìn Văn Tư Tư một cái, bỏ đi theo Mặc Khuynh Thành.

Sân thể dần dần thưa người, chỉ còn lại Văn Tư Tư và Tô Thụy đứng ở đó.

"Anh Thụy..." Không biết qua bao lâu, Văn Tư Tư mới tìm lại được giọng nói của mình.

"Đi thôi." Bao nhiêu lời muốn nói, đưa tới bên miệng cũng chỉ còn lại hai chữ.

**

"Khuynh Thành, sao vừa rồi cậu lại kéo tôi đi sớm thế chứ, cậu không nhìn khuôn mặt tái mét của Văn Tư Tư kìa!" Lê An An oán trách nhìn Mặc Khuynh Thành, nghĩ đến bộ dáng vừa rồi của Văn Tư Tư, cô thật muốn dùng đi động chụp lại nữa.

"An An, nếu lúc đó cậu lấy đi động ra chụp, Văn Tư Tư có thể lập tức ngồi sụp xuống khóc lóc, sau đó uất ức nói rằng cậu độc ác, cô ta giỏi nhất là giả làm bạch liên hoa, khiến cho tất cả mọi người đều phải chú ý đến cô ta."

"Mình sẽ vạch trần cô ta lần nữa, mình không tin tất cả đều bị mù!"

Mặc Khuynh Thành cười không nói, nếu thật sự đơn giản thế, lúc trước bản thân cô cũng sẽ không chết như vậy.

"Không nói chuyện này nữa, môn thi chạy một nghìn mét là cuối cùng, còn đây tạ thì sao?"

"Môn đẩy tạ ở ngay trước, dù sao thì mình cũng chỉ tùy tiện ném thôi." Lê An An thờ ơ nói.

"Bạn học Mặc, bạn học Lê."

"Đường Đan?"

"Lớp đã chuẩn bị đồ uống cho vận động viên trong nhóm, đây là của hai cậu." Đường Đan đưa nước chanh trong tay cho hai người.

"Cám ơn." Mặc Khuynh Thành nhìn nhìn nước chanh, cười nói.

"Đừng khách sáo, nước chanh này là của Hạng Giai mua riêng, các cậu nhất định phải uống đấy!" Đường Đan nhấn mạnh.

"Được."

Nhìn Đường Đan rời đi rồi, Lê An An mới nói: "Đồ uống này chắc không có vấn đề chứ?"

"Cậu cũng không ngốc lắm."

Mặc Khuynh Thành nhìn đồ uống, nụ cười bên khóe môi càng lúc càng rạng rỡ, lần trước là nước khoáng, lần này là nước chanh, xem ra mấy người đó đã hạ quyết tâm không để cô được yên.

"Ngọa tào, quả nhiên có trái! Không được, chúng ta mau đi tìm bọn họ tính sổ!" Lê An An xắn tay áo, bộ dáng sẵn sàng ẩu đả.

"An An, cậu đừng xúc động, nhớ kỹ chuyện này, sau này sẽ trả lại."

"Hừ, đây đã là lần thứ hai rồi, đừng nghĩ là mình không biết lần trước nước khoáng cũng có vấn đề."

Mặc Khuynh Thành có chút kinh ngạc nhìn cô ấy.

Lê An An bị cô nhìn như vậy thì hơi giận: "Mặc Khuynh Thành, cậu thực sự xem mình là con heo ngu ngốc đấy à!"

"Không, tuyệt đối không! Cậu là đại trí giả ngu*, làm sao có thể ngu ngốc được chứ." Mặc Khuynh Thành nhìn cô ấy nổi đóa, chỉ thiếu nước thề thốt để bày tỏ sự chân thật của mình.

*đại trí giả ngu: bên ngoài trông có vẻ đần độn nhưng lại là người có tài

"Được rồi, nhìn người tha thiết chân thành như vậy, trăm đây liền tha thứ." Lê An An hếch lông mày, cầm giờ lên, bộ dáng barbie ngạo kiều, khiến Mặc Khuynh Thành nhìn không được lại bắt đầu...

"Mặc Khuynh Thành, cậu làm gì đó! Còn chưa tới buổi tối mà, không được ăn đậu hũ của tớ!" Lê An An trốn tránh, hai tay bưng ôm má, không cho Mặc Khuynh Thành nhìn.

"An An, tớ không muốn ăn đậu hũ của cậu, thật đấy, tớ chỉ muốn ăn thịt cậu thôi."

"Đừng tới đây! Cậu là con sói háo sắc!"

"Vậy cậu là cô bé quàng khăn đỏ à?"

"Đi chết đi cô bé quàng khăn đỏ!"

"Không phải cô bé quàng khăn đỏ thì cậu chính là con heo nhỏ!"

"Mặc Khuynh Thành, cậu muốn bị đánh có phải không hả!"

"Có bản lĩnh thì cậu đánh đi!"

"Dám xem thường mình? Xem cừu âm bạch cốt trào đấy!"

"A ha ha ha..."

Mười giờ sáng, trên sân thể dục tập nập người, tiếng hò reo cổ vũ vang rền, trên khán đài, phát thanh viên đang kích động bốn phía, vài người khác cầm bản thảo đọc kỹ.

Bởi vì sắp tới môn đẩy tạ của Lê An An cho nên Mặc Khuynh Thành đi đến sân chờ của sân vận động.

Những người ném trước đều là nam sinh, không phải mét tám thì là mét chín, Mặc Khuynh Thành có chút lo lắng Lê An An háo thắng sẽ khiến bản thân bị thương.

Chỉ thấy Lê An An một thân đồ thể dục, mái tóc đuôi ngựa sau đầu khẽ lay động, không nhìn ánh mắt của các nam sinh xung quanh, cầm lấy tạ, bày ra tư thế đứng tiêu chuẩn nhất ném ra ngoài.

"Ừnh."

"Rầm."

Trong đám người yên tĩnh mơ hồ có thể nghe thấy tiếng nuốt nước miếng.

"Phi ha ha ha ha..."

Mặt Lê An An đỏ lên, ánh mắt có chút né tránh, lần đầu xuất hiện tình huống như vậy, hiển nhiên có chút không biết làm sao.

"Lê An An, không mét." Giáo viên thể dục cũng cố nén cười, nói ra của thành tích của cô.

"Khuynh Thành..."

Mặc Khuynh Thành trực tiếp ôm lấy cô ấy, nhìn quả tạ không bay được kia, trong mắt hiện lên một chút ý cười. "Không có việc gì, nhất thời sai sót mà thôi."

"Ừ."

Sau đó, Mặc Khuynh Thành cùng Lê An An trực tiếp ra cổng, đi dạo phố.

**

"Mặc Khuynh Thành đâu?" Ba giờ chiều, trận thi đấu chạy một nghìn mét sắp bắt đầu, Hạng Giai lại không tìm thấy bóng dáng Mặc Khuynh Thành.

"Đến rồi kia!" Có bạn học mắt tốt nhìn thấy Mặc Khuynh Thành đang chậm rãi đi tới, nói.

"Mặc Khuynh Thành, sao bây giờ cậu mới đến!"

"Sao vậy? Trận đấu bắt đầu rồi à?" Cô nghe được tiếng radio mới đến mà.

"Không có, mọi người sợ cậu ngủ quên, không tới tham gia trận đấu." Văn Tư Tư vờ tốt bụng giải thích.

"Làm sao có thể? Khuynh Thành có khi nào ngủ quên chứ, lần nào cũng đúng giờ!" Sao Lê An An có thể nghe không ra Văn Tư Tư đang nói móc Mặc Khuynh Thành.

"Tốt lắm tốt lắm, trận đấu sắp bắt đầu rồi, bạn học Mặc, cậu mau đi đi."

"Được."

Cùng tổ với Mặc Khuynh Thành còn có Hà Hân cùng lớp, nhưng cách cô hai đường băng.

"Chuẩn bị, bắt đầu!"

Tiếng súng vang lên, Mặc Khuynh Thành cứ chạy theo tốc độ của mình, bởi vì cô ở đường băng thứ nhất, cho nên chỉ cần chạy đúng đường băng là được.

Một vòng, hai vòng, Mặc Khuynh Thành đều giữ nguyên tốc độ, mà các vận động viên vượt qua cô ở phía trước, tốc độ đều đã chậm dần.

Một vòng, hai vòng rồi ba vòng...

Tới nửa vòng cuối cùng, Mặc Khuynh Thành nghiêm nhiên đứng thứ ba.

Phía trước một là Hà Hân, một là Triệu Lộ học năm thứ ba.

Nhưng mà vào lúc Mặc Khuynh Thành sắp vượt qua Hà Hân, một chuyện ngoài ý muốn xảy ra.

"Á!"

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vợ Yêu Phúc Hắc Dễ Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27: Chân quá ngắn chỉ có thể giẫm lên

Edit: Thùy Linh (EXOL)

"Khuynh Thành!"

Nếu Lê An An không biết Mặc Khuynh Thành không sao, cô chắc chắn sẽ chạy tới.

Chỉ thấy trên đường chạy, vốn vị trí thứ hai, thứ ba là Hà Hân và Mặc Khuynh Thành, bỗng cùng lúc ngã xuống đất, chẳng qua người ở phía dưới là Hà Hân.

"Bạn học Hà, cậu không sao chứ?" Mặc Khuynh Thành ngã trên người cô ta, về mặt quan tâm.

"Không, không sao." Mặc Khuynh Thành không nặng, điều duy nhất khiến cô ả thấy không ổn là chính mình muốn ngáng chân cô ta, lại trực tiếp bị đè ở dưới.

"Không sao là tốt rồi."

Mặc Khuynh Thành chống hai tay muốn đứng dậy, ai ngờ vừa chống người liền bị ngã xuống.

"A!"

"Hà Hân!"

"Mặc Khuynh Thành, cô làm gì vậy!?"

Mặc Khuynh Thành bị Hạng Giai hung hăng đẩy sang một bên, khuỷu tay va mào xuống đất, cọ xát ra vết máu.

"Hạng Giai, cô làm gì vậy!?" Lê An An thấy vết thương ở trên tay Mặc Khuynh Thành, đau lòng một hồi, hung hăng trừng mắt nhìn Hạng Giai.

"Tôi làm gì ư? Nếu không phải tại cô ta, Hà Hân sẽ không bị thương! Thực lực của Hà Hân mọi người đều biết rõ, hoàn toàn có thể giành được hạng nhất!"

"Hạng Giai à, tại sao tôi không phát hiện cô còn có khả năng này nhỉ, chỉ hươu bảo ngựa, hơn một ngàn người ở đây, chẳng lẽ mắt đều để trên đầu rồi hay sao? Khoảng cách giữa Hà Hân và người thứ nhất kém bao nhiêu mét đấy, nhìn bộ dáng lúc đó của cô ta, chỉ biết hăng hái xông lên, sức bền không đủ, Khuynh Thành nhà tôi thì không như vậy, từ lúc bắt đầu đã dùng tốc độ chạy đều đều, sau đó chạy nước rút cũng rất nhẹ nhàng, hơn nữa..." Lê An An tạm ngừng lại, đứng lên, nhìn xuống Hà Hân, trong mắt hiện rõ sự coi thường.

"Khuynh Thành chưa từng tới gần cô ta, là cô ta luôn chạy tới gần Khuynh Thành!"

"Minh....Minh không làm thế!" Hà Hân khản trương, bắt chập vết thương trên chân. "Bạn học Lê, mình và bạn học Mặc không thù không oán, làm sao có thể cố ý tới gần ngăn chân cậu ấy!"

"Tôi có nói cô cố ý ngăn chân cậu ấy sao?" Lê An An khẽ nhún mày, vẻ mặt "Còn chưa đánh mà đã khai rồi."

Hà Hân vốn đã có tật giật mình, vừa bị Lê An An nói như thế, lập tức trở nên hoảng hốt.

"Lê An An, cô đừng luôn cho rằng người khác có lỗi, cũng đừng nhìn lầm, người bị thương là Hà Hân, không phải Mặc Khuynh Thành!" Hạng Giai nắm tay Hà Hân, âm thầm dùng sức.

"Bạn học Lê, chân của bạn học Hà cũng bị thương, nếu cậu ấy cố ý muốn hại Khuynh Thành, thì cũng sẽ không kéo bản thân ra làm đệm lưng." Văn Tư Tư đứng ra làm người hoà giải.

"Văn Tư Tư, Hà Hân có suy nghĩ muốn hãm hại, nhưng mà cô ta phải có bản lĩnh mới được, không có bản lĩnh, thì giống như bây giờ, tự làm tự chịu!"

"Lê An An!"

"Tôi nghe còn rất tốt, Hạng Giai, tôi nói này, cô vừa nói không lại tôi liền rống loạn lên đã thành thói quen, có thể sửa đi không, cô không cần cố hòng nhưng tôi vẫn cần lỗi tại đây!" Lê An An vừa nói vừa lui về sau, còn cẩn thận che tai cho Mặc Khuynh Thành.

"Hạng Giai, đều do tớ không tốt, nếu không phải tớ không chú ý mà chạy về phía bạn học Mặc, bạn học Mặc cũng sẽ không có cơ hội tiếp cận tớ." Hà Hân nói xong liền khóc tiếp, đương nhiên, không phải là ủy khuất mà là vì chân rất đau.

"Xem tôi có xước nát miệng của cô hay không."

Cũng không biết có phải là vật hợp theo loài, người phân theo nhóm hay không, Hà Hân học được phong cách bạch liên hoa của Văn Tư Tư, khiến Lê An An càng nhìn càng thấy ghê tởm.

"An An, đừng đánh nhau." Mặc Khuynh Thành ngăn cô lại, lại động tới miệng vết thương trên tay: "A....."

Lê An An vội vàng thu lại nắm đấm còn chưa đánh ra, nhìn xuống khuỷu tay của Mặc Khuynh Thành: "Khuynh Thành, sao rồi, có muốn đi bệnh viện không?"

"Chỉ là chút vết thương nhỏ thôi mà, cũng tại tớ, lúc bạn học Hà tới gần tớ, có thể là chân quá dài, đuổi đến phía trước tớ, là tớ không chú ý, giẫm lên một bước."

Bộ dáng Mặc Khuynh Thành áy náy khiến đám người Hạng Giai hận không thể đánh cô, có kiểu xin lỗi như vậy sao? Chân có dài thế nào cũng không thể trực tiếp bước tới trước chứ, như vậy không phải là nói thành Hà Hân cố ý ngăn chân cô sao!

"Thì ra là như vậy, thật xin lỗi, tôi nhìn thấy Khuynh Thành bị thương nên quá kích động, không biết sự thật là như này, bạn học Hà, vết thương trên chân sao rồi, có cần tới mình gọi xe cứu thương đến không? Haiz, đều tại chân của Khuynh Thành quá ngắn, nếu không thì cũng sẽ không giẫm lên." Lê An An không chút khách khí bỏ thêm một đao, thường thức màu sắc sặc sỡ trên mặt bọn họ, trong lòng xán lạn giống như có hoa nở.

"Không cần, chúng tôi đưa Hà Hân tới phòng y tế trong trường xem qua là được." Hạng Giai cảm giác mặt mũi cả đời đều mất hết trong lúc này, chưa bao giờ lúng túng như thế!

"Bạn học Hạng, không cần khách sáo như vậy, mọi người đều là bạn học." Trong giọng nói nhẹ nhàng của Mặc Khuynh Thành có ý không thể từ chối.

Lê An An trực tiếp bước tới, mạnh mẽ kéo Hà Hân tới chỗ mình. "Các cậu còn có việc bận, không cần khách khí với người rảnh rỗi như tôi, để tôi đưa đi."

"Bạn học Lê, không cần phiền đến cậu, mình để Đường Đan đưa đi là được rồi. Bạn học Mặc không phải cũng bị thương sao?" Hà Hân không hề muốn Lê An An đưa mình đi, khoảng cách xa như vậy, không biết lúc đến nơi thì cô ta sẽ biến thành cái dạng gì.

"Haiz, chuyện này không thể tranh giành."

"Bạn học Lê, Hà Hân đã có mình rồi."

"Không được."

"A, đừng kéo!"

"A!"

Lê An An nhìn tất cả mọi người ngã xuống, khó nén ý cười, lại nói: "Đường Đan, cậu đưa thì đưa, không nên do dự, mình buông tay cậu cũng không đỡ lấy cho tốt, aiz."

Văn Tư Tư bị đè ở dưới cùng nghe thấy lời này của Lê An An, tức giận tới mức phun ra một ngụm máu, hôn mê bất tỉnh.

"Hộc máu rồi à?" Lê An An than thở, ồ, thì ra đầu võ mồm còn thích hơn cả đánh nhau.

"Tư Tư, cậu làm sao vậy?" Hạng Giai nằm ở trên Văn Tư Tư, cảm giác sau gáy ẩm ướt, liền vội vàng hỏi, vừa tức giận vừa nói với Hà Hân và Đường Đan: "Các cậu còn không mau đứng lên!"

"À, ừ."

Sau khi mọi người đứng lên liền nhìn thấy Văn Tư Tư nằm trên mặt đất hôn mê bất tỉnh, khóe miệng còn dính máu, vẻ mặt hoảng sợ nhìn về phía Lê An An, đây là, nói hộc máu?

"Các cậu còn tiếp tục sùng sờ, sẽ không cứu được Tư Tư nữa đâu." Mặc Khuynh Thành "tốt bụng" nhắc nhở.

Ba mươi phút sau, Mặc Khuynh Thành và Lê An An tiễn bọn họ đi, nhìn xe cứu thương đi xa, hai người nhìn nhau, nở nụ cười.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vợ Yêu Phúc Hắc Dễ Thương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Bật chế độ trêu chọc em gái

Edit: Yuurei Bana

Hôm nay trời không được đẹp, bầu trời âm u, thỉnh thoảng xuất hiện mấy tia chớp cắt qua chân trời, cuồng phong gào thét, muốn thổi ngã những tòa nhà phía trước, hạt mưa to tròn rơi xuống ướt mặt đất, cũng ướt luôn cả không khí.

Lớp năm nhất đã sớm vào học, không vì thời tiết xấu mà nghỉ.

Trong vườn trường vang vọng tiếng bạn học đọc sách, tiếng giáo viên đi kiểm tra từng tầng, nhưng mà cạnh cửa sổ của một lớp 11 có một người đang chống cằm, chau mày lại.

“Haizz.” Lê An An thở dài lần thứ n.

Từ sau đại hội thể dục thể thao, đám người Văn Tư Tư xin nghỉ về nhà dưỡng bệnh, còn Mặc Khuynh Thành cũng bởi vì phim truyền hình của Từ Lập mà xin phép rời trường học, chỉ còn lại một mình cô, thật sự rất nhàm chán!

**

Khách sạn H nằm ở phía đông của đế đô, là tên thành cổ văn hóa, cũng là nơi quan trọng để đạo diễn quay phim.

“Đạo cụ không phải để ở chỗ đây, mau lấy ra!”

“Diễn viên quần chúng đâu rồi, thay quần áo xong chưa?”

“Chén rượu đâu, đồ ăn đâu, đồ trên bàn bị mấy người ăn rồi sao! Còn không nhanh đặt lên!”

“Đèn số một cho sáng hơn nữa, đèn số năm sang trái một chút!”

“Trường ký (người ghi chép ở trường quay) đâu, hiệu ứng âm thanh xong chưa?”

“Chuẩn bị, cảnh thứ 13, lần đầu, action!”

Phổ Trường An có một kỹ viện trong ngõ hẻm, cứ vào buổi tối, đèn đuốc sáng trưng, đám đông bắt đầu khởi động, tiểu lâu hai tầng, trong lầu ngoài lầu đều chật ních toàn người là người.

Cửa Xuân Phong lầu.

“Ôi, đây không phải là Ngọc công tử sao, hôm nay ngọn gió nào thổi người tới đây thế?”

“Ma ma, hôm nay gió thu nổi lên, vừa vặn thổi ta tới đây.”

“Cái miệng nhỏ nhắn của ngài sao lại ngọt như vậy, mau vào đi, các cô nương đều rất nhớ ngài đấy!”

“Phấn Diệp, Vũ Cúc, Ngọc công tử đến, các con mau ra đây!”

“Ngọc công tử, rốt cuộc thì ngài cũng đến rồi, Diệp Nhi nhớ ngài muốn chết.” Phấn Diệp, người cũng như tên, xiêm y màu hồng nhạt bao lấy thân thể mềm mại, bên ngoài khoác một tầng lụa mỏng, bước đi nhẹ nhàng, góc áo khẽ bay lên, giống như con bướm đang bay.

“Ngọc công tử, ngài là quý nhân hay quên, sao có thể nhớ nhân vật nhỏ bé như chúng ta được chứ.” Vũ Cúc mặc xiêm y màu vàng, chậm rãi từ trên cầu thang bước xuống, hai tay nắm chặt vào nhau tiết lộ tâm trạng kích động của nàng ta.

“Haizz, vẫn là Diệp Nhi nhớ bản công tử, trái tim đáng thương của ta, bị tiểu Cúc giẫm lên, Diệp Nhi, mau tới kiểm tra trái tim của bản công tử.” Ngọc Diện công tử bày ra bộ dáng bị tổn thương nặng nề, kéo tay Phấn Diệp chạm lên ngực mình.

“A! Công tử, sao Diệp Nhi cảm thấy tim của ngài không còn đập nữa vậy?” Phấn Diệp hoảng sợ.

“Cái gì?!” Vũ Cúc sợ hãi chạy xuống dưới, đưa tay đặt lên ngực Ngọc Diện công tử, nhịp tim đập mãnh liệt truyền đến lòng bàn tay.

“Ngọc công tử!”

Ngọc Diện công tử nắm tay Vũ Cúc, thuận thế ôm lấy thắt lưng của nàng ta. “Tiểu Cúc, vẫn là nàng tốt với tâm của bản công tử, nàng xem, nàng vừa tới, nó lại đập thình thịch luôn, ừm, nhảy rất vui về nha...”

Âm cuối kéo dài, làm người nghe được cả người run lên, quả thực chính là yêu nghiệt!

“Ngọc công tử, ngài không thích Diệp Nhi.” Phấn Diệp mềm mại ngã lên người Ngọc Diện công tử, tay ngọc nhẹ nhàng chạm vào ngực hắn.

“Sao bản công tử lại không thích Diệp Nhi được chứ?”

“Hừ, vừa rồi tâm công tử không chọn Diệp Nhi, chắc chắn là ghét Diệp Nhi rồi.”

“Đó là bởi vì Diệp Nhi quá sợ hãi, dọa đến nó.”

“Xem cái miệng của công tử này, ai cũng không có tội, được rồi, chúng ta vẫn nên đi lên lầu, ở trong này làm hầu tử (con khỉ) cho người khác xem à?”

“Nghe lời tiểu Cúc nhà ta, đi, theo bản công tử trở về phòng.”

Đội ba người chậm rãi biến mất ở bậc thang, mọi người ở đại sảnh mới tán gẫu náo nhiệt trở lại, nội dung trong đó chủ yếu đều là hâm mộ Ngọc Diện công tử được tề nhân chi phúc (Chi cuộc sống giàu sang, phú quý, nhiều con cháu).

“Cát!”

Mặc Khuynh Thành đi từ trên lầu xuống, khí thế phong lưu lười nhác biến mất, tự nhiên như vậy làm cho Từ Lập cảm thán, mình thật sự tìm được hạt giống tốt.

Lúc cô đến gần, Mặc Dận lấy nước ấm đã sớm chuẩn bị xong, đưa tới bên miệng cô.

Mặc Khuynh Thành tự nhiên nín chặt tay anh uống nước.

“A Triết à, hai người này như vậy không thấy không thoải mái sao?” Thôi Nghi Giai hận không thể thấy một lần phá hỏng một lần, có cần như vậy không, có cần phải ân ái như vậy không, cũng không phải là người yêu, có nhất định phải ngược con chó độc thân không? Ngại con chó là cô ăn thức ăn chưa

đủ nhiều sao?

“Nghĩ Giai, tình cảm anh em nhà người ta tốt đẹp, em ghen tị cái gì, có cần anh Tình đút em uống nước không?”

“Anh Tình, vậy anh nhanh chút cho người ta uống nước đi, người ta muốn ngồi trên đùi anh uống.”

Tình Triết suýt chút nữa là đứng không vững. Tội nan tiêu thụ mỹ nhân ân (khó hưởng thụ nhất là yêu thương của mỹ nhân), cô nhân nói không hề sai.

Nhưng mà tình hình bên này hoàn toàn không ảnh hưởng đến bên kia, Mặc Dận nhìn Mặc Khuynh Thành uống hết từng ngụm từng ngụm, quần áo trên người còn chưa thay ra, ánh mắt chậm rãi chuyển qua ngực cô, đủ loại khó chịu, hận không thể trực tiếp kéo xuống!

“Anh ơi, xong rồi.” Mặc Khuynh Thành uống xong chén nước, rốt cuộc cũng cảm nhận được mình đã sống.

Mặc Dận để chén xuống, lại lấy khăn tay từ trong túi ra, nghiêm túc lau chùi môi cô.

“Anh Tình, em đói bụng.”

“Đây đây.”

“Anh Tình, em khát.”

“Nào, há miệng.”

“Anh Tình, em mệt.”

“Ngồi đi.”

“Anh Tình...”

Đầu Mặc Khuynh Thành đầy vạch đen nhìn hai người tự vui đùa, mình có bộ dạng này sao?

“Cục cưng, có cần phải thay quần áo không, rất nóng.” Mặc Dận mặc kệ hai người kia làm gì, anh chỉ chú ý đến bộ quần áo kia, ừm, quần áo bị chạm qua.

“Không nóng ạ.” Mặc Khuynh Thành nghi ngờ nhìn mình một lát, không có lộn xộn, vì sao anh cả lại nhìn mình như vậy?

“Khuynh Thành, có thể thay quần áo rồi, buổi chiều không còn phần diễn của cô nữa.” Từ Lập nói trái với lương tâm, không còn cách nào, ai bảo Mặc Dận là đại kim chủ chứ.

“Được, anh cả, anh đợi em một lát.”

Sau khi Mặc Khuynh Thành rời đi, Thôi Nghi Giai và Tình Triết không nào loạn nữa.

Hu hu hu, vừa rồi ánh mắt Mặc Dận thật là khủng khiếp!

Bé rất sợ!

Bé phải về nhà!

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiếu Vợ Yêu Phúc Hắc Dễ Thương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Nhạc đệm dành riêng cho Ngọc Diện công tử

Edit: Từ Liên Hoa 1612

Mặc Khuynh Thành thay quần áo xong vẫn chưa đi, ban đầu đã muốn ăn cơm trưa cùng mọi người, xúc tiến tình cảm, đến lúc đóng phim sẽ tự nhiên hơn, ai ngờ kế hoạch lại biến hóa khó lường.

"Cậu nói cái gì?!"

"Lão Từ, cậu bình tĩnh một chút, bây giờ quan trọng nhất là nhanh chóng tìm một người khác tới, Văn Tư Tư thật sự là không được." Liễu Vĩnh an ừ từ Lập, nhớ lại chuyện vốn đang rất tốt, tự nhiên nhạc đệm lại có lỗi, quả thực là đủ để sứt ruột.

"Lão Liễu, làm sao mà bình tĩnh nổi hả, vừa mới quay phim đã có sai lầm kiểu này, không phải nói cô ta là người hát ‘Tur cách’ sao, tôi từng nghe bài hát đó, rất tốt mà."

"Bài hát đó không tệ, nhưng lão Từ à, để tôi nói thẳng, tôi cảm thấy bài hát đó không phải do cô ta hát. Văn Tư Tư hát không kém chút nào, nhưng lại hoàn toàn không có tình cảm như trong bài hát ban đầu, tôi đa cũng chỉ có thể xem như là giọng tốt thôi chứ không có giai điệu."

Về mặt của Từ Lập đã không thể dùng chữ đen để hình dung nữa, sao cậu lại không nghe ra ý tứ trong lời lão Liễu chứ. "Để tôi đi xem."

"Chúng ta cũng đi xem nào." Dáng vẻ của Thôi Nghi Giai chính là muốn xem náo nhiệt.

"Cô đừng đi thì hơn, đừng quên buổi chiều cô còn có cảnh diễn, Khuynh Thành thì không còn nhiều rồi."

Thôi Nghi Giai tiếc nuối than nhẹ, chỉ có thể nhìn về phía Mặc Khuynh Thành bằng ánh mắt mong đợi.

"Được rồi, để em đi." Mặc Khuynh Thành gật đầu đồng ý, dù sao cô cũng định nhào vô giúp vui.

Trước phòng thu âm, cửa chính mở rộng, mơ hồ truyền ra tiếng của Từ Lập.

"Văn Tư Tư, cô hát lại một lần cho tôi nghe."

Khuôn mặt Văn Tư Tư đỏ lên, cô ta cảm thấy mình hát không tệ, nhưng Liễu Vĩnh lại tỏ vẻ thất vọng, đi ra ngoài một lúc còn kéo Từ Lập đến đây, để cô ta hát lại một lần.

"Vâng." Bây giờ, cô ta còn có thể nói không sao?

Văn Tư Tư chỉ có thể cầm bản phổ nhạc, bắt đầu hát.

Chuyện cũ thôn thức giống như một thứ rượu mạnh

Có thể khiến hai chữ tưởng niệm được rót đầy

Nhưng không thể nào đổi năng về từ trong hồi ức

Để lại ta ở trong gió xem hoa đào rụng rơi

...

"Không cần hát tiếp nữa!"

Văn Tư Tư thấy mình hát không sai, đột nhiên bị Từ Lập dọa một trận. "Đạo diễn Từ, có chuyện gì vậy?"

"Bài ‘Tur cách’ kia, có phải cô hát không?"

Hai mắt Từ Lập nhìn Văn Tư Tư chăm chăm, không bỏ qua bất kỳ biểu cảm nào.

"Đạo diễn Từ, sao ngài lại hỏi như vậy?"

Nhìn ánh mắt chột lóe của Văn Tư Tư, còn có cái gì mà Từ lập không hiểu nữa, thật sự là thương tại hà biên, tẩu na hữu bất thấp hải (cho dù cẩn thận nhưng ở sông sẽ ướt giày), lẩn lộn lâu như vậy, bị một tiểu bối lừa, nói ra còn khiến người khác cười đến rụng răng!

"Văn Tư Tư, cô đi về trước đi."

Từ Lập thật sự không muốn nhìn mặt cô ta, một khác cũng không muốn!

Nguy rồi!

"Đạo diễn Từ, nếu tôi hát không tốt chỗ nào, ngài cứ nói, tôi có thể sửa."

Dù lúc này Văn Tư Tư có nhu mì rung rung cỡ nào cũng không thể khiến Từ Lập mềm lòng. Cô ta thăm hện, cái gì mà ‘Tur cách’ ban đầu, hát cũng như vậy, chẳng lẽ cô ta hát còn không bằng sao?! Nhưng lời này không thể nói ra, nếu không thì ngay cả một chút cơ hội cũng không có.

"Đạo diễn Từ, có thể là do tôi không hiểu rõ bài hát này, khi về nhà nhất định tôi sẽ tập luyện, ngài hãy cho tôi một cơ hội nữa."

"Tur Tư à, cô vẫn nên trở về chờ thông báo thì hơn, lão Từ còn đang nổi nóng." Liễu Vĩnh an ủi.

Văn Tư Tư nở một nụ cười rất khó coi. Nói ra lời đó, ai mà tin?

"Vâng, đạo diễn Liễu, tôi đi về trước đây." Dù thế nào, cô ta cũng không thể biểu hiện ra một chút bất mãn.

Chỉ có thể nhấc túi xách, bước nhanh ra khỏi cửa phòng.

"Khuyh, Khuyh Thành, cậu ở đây từ lúc nào?" Văn Tư Tư bối rối nhìn Mặc Khuyh Thành, trong lòng cực kỳ không muốn cô nhìn thấy bộ dạng này của mình.

"Mới đến một lúc thôi."

"Khuyh Thành, sao em lại tới đây?" Liễu Vĩnh chuẩn bị đưa Văn Tư Tư ra ngoài, hiển nhiên cũng không ngờ Mặc Khuyh Thành sẽ tới, ngỡ người ra.

"Thấy đạo diễn Từ vội vàng bỏ đi, em lo có chuyện xảy ra nên mới tới."

"Nhóc Khuyh Thành đến đây hả? Mau cho con bé vào!" Giọng nói hùng hậu của Từ Lập truyền ra từ phòng thu âm.

"Em mau vào đi, tôi tiễn Văn tiểu thư." Liễu Vĩnh nắm tay kéo vào, để Mặc Khuyh Thành nhanh chóng đi vào trong.

"Khuyh Thành, vậy mình đi trước nhé." Văn Tư Tư bày ra nụ cười rạn nứt, chào tạm biệt Mặc Khuyh Thành.

"Đạo diễn Từ." Mặc Khuyh Thành nhìn quanh bốn phía, một cái bàn làm việc đặt ở giữa, càng vào trong, bàn mixer vốn nên sạch sẽ lại rải rác rất nhiều bản phổ nhạc, mà Từ Lập đang ngồi trước bàn mixer, cúi đầu túm chặt tóc trên đầu.

Cô đi lên phía trước, cầm lấy một bản, xem tên bài hát trên đó, nhíu mày, trong mắt thoáng qua vẻ gì đó.

"À a a..."

Nhìn nhìn, Mặc Khuyh Thành vô thức ngậm lên, cho dù không có hát ra câu chữ cũng có thể làm cho người ta liên tưởng đến dưới tàng cây hoa đào, thiếu niên kia cầu mà không được.

"Khuyh Thành!"

Từ Lập đột nhiên chớp lấy hai vai Mặc Khuyh Thành, ánh mắt sáng rực. "Khuyh Thành, khúc nhạc đêm này, em hát xem sao?"

"Được."

"Tôi thấy em giỏi hơn Văn Tư Tư kia nhiều, chỉ ngâm nga thôi đã có thể làm cho tôi cảm thấy trong lòng đau khổ. Bài nhạc đêm này, không phải em không được, tôi nói cho em biết, nếu em không hát, tôi liền, a, cái gì? Em đồng ý rồi?!"

"Vâng." Mặc Khuyh Thành nói một lần nữa.

Cô không vì Văn Tư Tư, mà là vì khúc nhạc đêm này được viết riêng cho Ngọc Diện công tử, thân là người nắm vai, cô biết lòng của hắn, tình của hắn, yên lặng chờ đợi của hắn.

"Được được được! Thật tốt quá! Khuyh Thành, em mau học thuộc đi, ba mươi phút có đủ không, không đủ thì một giờ cũng xong được!"

Từ Lập tỏ vẻ "tất cả đều có thể bàn bạc", từ sau khi gặp được Mặc Khuyh Thành, bao nhiêu khó khăn đều có thể dễ dàng giải quyết, quả nhiên cô chính là phúc tinh của cậu!

"Nửa giờ là đủ rồi." Mặc Khuyh Thành vốn muốn nói mười lăm phút là được rồi, nhưng lại nghĩ muốn nhiều thời gian một chút, như vậy có thể để cho cô hiểu ca từ của bài hát này một cách trọn vẹn.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, Mặc Dận không nói gì, Từ Lập không lên tiếng, ngay cả Liễu Vĩnh đi tiễn Văn Tư Tư trở về cũng bị anh che miệng không cho nói chuyện.

Khoảng hai mươi phút sau, Mặc Khuyh Thành mới ngẩng đầu, cười nói: "Được rồi."

Chậm rãi đi vào phòng, đeo tai nghe, nhìn Từ Lập gật đầu, cô nhắm hai mắt lại.

Đầu tiên vọng vào tai là tiếng sáo trúc, sau đó là tiếng đàn nhị vang lên, một loạt các nhạc cụ khác nối tiếp, trong êm dịu mang theo thê lương, trong thê lương có cả nhung nhớ, trong nhung nhớ lại mang theo cô chấp...

Một cánh hoa đào rơi xuống bụi trần

Để chuyện cũ của ai trầm phong (trầm: che giấu; phong: niêm phong)

Loang lổ dấu vết nứt gãy

Nói hết yêu hận của ai

Đầu cành hoa đào rụng rở đằm bông

Đóa đóa bay xuống thêm xa cách

Lưu lại nụ cười khờ dại chúng ta đã từng

...

Một điệu múa, một cái nhấc tay làm khuynh thành

Vì nàng mà thật tâm

Năm tháng in vết thành kính

Mà ai có thể trả lời khi ta khẽ hỏi

Chuyện cũ thồn thức giống như một thứ rượu mạnh

Có thể khiến hai chữ tưởng niệm được rót đầy

Nhưng không thể nào đổi nàng về từ trong hồi ức

Để lại ta ở trong gió xem hoa đào rụng rơi

...

Để lại một mình ta cô đơn

Canh giữ một chút hứa hẹn, một chút si mê

...

Dư âm còn văng vẳng bên tai, thật lâu không ngừng, dừng lại ở trước mắt, vẫn là rừng hoa đào cũ ngày ấy, một nữ tử đang nhẹ nhàng nhảy múa dưới chạc cây Ngọc Diện công tử năm.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vợ Yêu Phúc Hắc Dễ Thương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Song ca

Edit: Sokute_112k

Mãi tới khi Mặc Khuynh Thành trở về khách sạn, Mặc Dận cũng không mở miệng nói lời nào.

“Nghỉ ngơi cho tốt.” Mặc Dận xoa đầu Mặc Khuynh Thành, sau đó mới xoay người đi về phòng mình.

“Dạ.”

Mặc Dận tiến vào phòng, tiện tay ném áo khoác xuống giường, đi tới trước cửa sổ, nhìn cảnh ngựa xe như nước ở bên ngoài, thỉnh thoảng còn nghe được tiếng loa của vị đạo diễn nào đó, nhưng tất cả những thứ này đều không thể đè nén được cảm xúc trong thâm tâm anh lúc này.

Còn có thể nhớ được rất rõ, buổi sáng Mặc Khuynh Thành phải quay phim, chiều nay Mặc Khuynh Thành lại thu âm bài hát, dường như chỉ đưa tay lên là có thể nắm lấy.

Nội dung kịch bản, anh cũng đã xem qua, Ngọc Diện công tử yêu Nghệ Quân, cũng như tình yêu của anh đối với cục cưng, chẳng qua là, hẳn ta có thể thăng thần bộc lộ tất cả tình cảm của mình, còn anh, chỉ có thể yên lặng giấu kín.

Thấy được một Ngọc Diện công tử phong lưu đa tình, lại nghe khúc nhạc đậm cho nhân vật này, cho dù không nhìn thấy phản ứng của Từ Lập, anh vẫn có thể chắc chắn, tất cả các biểu hiện của cục cưng, đều là ngoài sức tưởng tượng.

**

“Nhóc con Khuynh Thành! Em chỉ hát một lần đã đạt rồi!” Sau khi Mặc Khuynh Thành hát xong, Từ Lập lập tức phản kích đứng dậy.

Nhưng Mặc Khuynh Thành vẫn có chút không vừa lòng, nhíu mày: “Vẫn có một vài chỗ không ổn lắm.”

“Thật sự là cũng khá tốt rồi, cảm xúc nên có đều có, lần sau chỉ cần xử lý cẩn thận thêm một chút liền hoàn hảo.”

“Lão Liễu, anh nói cái gì vậy! Cô bé Khuynh Thành hát rất tốt, chỉ mất hơn hai mươi phút đã xử lý được bài này.” Về mặt Từ Lập không đồng ý nhìn Liễu Vĩnh.

Liễu Vĩnh dờ khóc dờ cười, nhưng vẫn kiên trì giữ ý kiến của mình: “Lão Từ, Khuynh Thành hát rất hay, nhưng tôi nói cũng không sai, tuy rằng người phụ trách âm thanh sẽ xử lý hậu kỳ thật tốt, nhưng với suy nghĩ của cậu, Khuynh Thành còn có thể hát tốt hơn nữa.”

“Đạo diễn Liễu nói không sai, em hát bài này theo cảm nhận riêng của em về Ngọc Diện công tử, nhưng em nghĩ nó không thể lương tới vậy, anh ta không phải là một cô gái, sẽ không ngồi oán trời trách đất, mà ngược lại, bản thân anh ta vốn là một công tử phong lưu, người đời thường nói, người phong lưu nhất thực chất lại là kẻ si tình nhất, cho nên tình yêu của anh ta, sẽ là tình yêu duy nhất trong cả cuộc đời, thậm chí anh ta có thể làm tất cả mọi thứ vì Nghệ Quân. Vì thế, trong ca khúc này, ngoài việc bớt đi một chút thể lương, thì em cảm thấy, hẳn là phải thêm chút cam tâm tình nguyện, đến chết cũng không thay đổi.”

“Không sai, Khuynh Thành phân tích rất đúng, cảm xúc chỉ thay đổi đi một chút là được rồi.” Liễu Vĩnh nói được một nửa, đột nhiên nhìn Mặc Dận: “Hay là Mặc Dận cậu tới song ca cùng Khuynh Thành luôn đi?”

“Ý kiến này không tệ! Song ca nam nữ, như vậy cô bé Khuynh Thành không phải lo sẽ nhầm lẫn cảm xúc nữa, chỉ không biết...”

“Được.” Mặc Dận không hề do dự chút nào, chỉ cần có thể ở bên cạnh giúp cục cựa, bảo anh làm gì cũng được.

“Được rồi Mặc Dận, cậu mau xem qua bài hát đi, để lát nữa chúng ta thu âm lại.” Từ Lập nhét lời bài hát vào tay Mặc Dận, thúc giục, trong lòng vạn phần mong chờ thành phẩm sắp tới.

Mặc Khuynh Thành nhìn ba người kia cứ thế quyết định, cũng không thêm hỏi qua ý kiến của mình, lại nhìn anh cả đang nghiêm túc xem lời bài hát, và cả Từ Lập đang vừa kích động lại vừa sợ sẽ phát ra tiếng làm phiền tới anh, còn Liễu Vĩnh kia thì đang vênh vênh tự đắc, tự mình tìm một cái ghế dựa rồi ngồi xuống, bắt đầu uống trà, vậy thì, bây giờ cô nên làm gì đây?

Cuối cùng chỉ đành phải lấy di động ra, kể tất cả mọi chuyện cho Lê An An nghe.

“Được rồi.” Giọng nói của Mặc Dận vang lên, Mặc Khuynh Thành đang nói chuyện say sưa với Lê An An liền vội vàng tạm biệt cô ấy một tiếng, sau đó cất di động đi.

“Có thể rồi ư?” Từ Lập không thể tin nhìn đồng hồ, chỉ có mười lăm phút, còn nhanh hơn Mặc Khuynh Thành năm phút đồng hồ.

“Ừm.” Vì lúc trước đã xem kịch bản, lại nghe bài hát một vài lần, sau đó còn nghe qua phân tích, nếu lại lãng phí thêm nhiều thời gian nữa, anh cũng không cần phải ở bên cạnh giúp đỡ Khuynh Thành nữa rồi.

“Vậy hai người mau vào phòng thu thôi.” Tuy Từ Lập vẫn còn hơi nghi ngờ nhưng vẫn quyết định thử một lần, dù sao cũng còn rất nhiều thời gian, cùng lắm thì thu âm lại lần nữa.

Mặc Dận kéo tay Mặc Khuynh Thành vào phòng thu âm, tự tay đeo tai nghe cho cô, chỉnh lại ngay ngắn giá đựng lời bài hát, xác định có thể nhìn được rồi, mới đeo tai nghe cho mình.

Vẫn là đoạn nhạc dạo đầu giống nhau, nhưng người cất tiếng hát trước là Mặc Dận, tiếng hát thuật lại từng chút yêu thương, lại bao hàm một chút tiếc nuối, sau đó là tiếng hát của Mặc Khuynh Thành vang lên, êm ái linh hoạt, hai bên phối hợp ăn ý, cho đến cao trào, một nam tính mạnh mẽ, một nữ tính mềm mại, không có chút cảm giác xa cách nào.

Từ Lập không phải hưng phấn bình thường, vốn ban đầu cậu ta còn cảm thấy đề nghị của lão Liễu hơi khó chấp nhận, Mặc Khuynh Thành thì thôi không nói tới, tuy rằng chỉ là một học sinh trung học, nhưng kỹ thuật diễn xuất và giọng hát của cô đã khiến cậu ta hoàn toàn khuất phục, mà Mặc Dận chỉ là nhà đầu tư sau này của họ, đương nhiên, trong đó chắc chắn có một phần nguyên nhân là nhờ Mặc Khuynh Thành, nhưng tầm quan trọng của nhạc đệm phim không thua gì so với diễn viên, bây giờ nhìn thấy, cậu ta chỉ có thể nói, không hổ là anh em, người nào người nấy đều là yêu nghiệt.

Thẩm thoát đã đến hết bài, giọng nam ngừng lại, chỉ còn duy nhất giọng nữ vang lên, tiếng hát nhẹ nhàng mềm mại, lại mang theo cảm xúc của Ngọc Diện công tử, dần dần tan biến vào ký ức về rừng hoa đào.

“Bộp bộp bộp!”

Không có cách nào có thể kìm nén cảm xúc của toàn thân, Từ Lập lại càng không thể tìm được từ nào để miêu tả tâm trạng của mình lúc này, vừa hưng phấn vừa rung động lại vừa thỏa mãn.

“Chính là như vậy! Hoàn hảo, cực kỳ hoàn hảo.” Liễu Vĩnh cũng gạt bỏ mọi hình tượng ôn hoà trước đây, để lộ cảm xúc, anh ta nghĩ, bộ phim này, nhất định có thể trở thành sáng tạo xuất sắc nhất trong sự nghiệp của mình và Từ Lập.

Mặc Dận nhẹ nhàng tháo tai nghe của Mặc Khuynh Thành, thấy ánh mắt cô vẫn còn hoảng hốt, bàn tay dịu dàng xoa nhẹ đầu cô. “Hoàn hồn nào.”

“Anh cả?” Mặc Khuynh Thành nhìn Mặc Dận, không biết phải làm thế nào, vì sao cô lại thấy tim mình đập nhanh như thế, bản thân cô đang bị gì vậy?

“Được rồi, đạo diễn Từ rất hài lòng, đã đem bản thu âm đi tìm người phụ trách âm thanh rồi, chúng ta về khách sạn trước.

“Dạ.”

Nhớ được đến đó, Mặc Dận vẫn cảm thấy thật khó có thể nhìn được.

“Sắp không kim nén được nữa rồi...” Mặc Dận ní non, tay phải không tự chủ mà đặt lên ngực, cảm nhận được trái tim đang vì Mặc Khuynh Thành mà đập mạnh, trong mắt tràn đầy tình cảm.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vợ Yêu Phúc Hắc Dễ Thương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31: Chuyện thường ngày ở đoàn phim

Edit: Sokute_112k

Tháng tư là lúc hoa đào nở rộ, chỗ ngoại ô thành Trường An có một ngôi chùa nằm cạnh núi, hoa đào đang nở đầy. Dưới chân núi, những người bán hàng rong xếp thành một hàng, người xe đi lại nườm nượp, chậm rãi bước lên núi, tiếng ồn ào náo nhiệt kia liền nhỏ dần, chỉ còn một thiên đường duy nhất, nằm phía sau núi.

Có một con đường mòn nhỏ thông ra sau núi, cỏ dại mọc rất nhiều, có lẽ rất ít người đến nơi này, cho nên bỏ qua ngôi chùa bên trong đó, cũng là nơi phong cảnh đẹp dễ nhất.

“Hahaha.....”

Một tiếng cười khoan khoái đánh thức Ngọc Diện công tử đang ngủ say trên cây đào.

Hắn mở hai mắt, chống tay lên đỡ đầu, nằm nghiêng sang một bên, từng cánh hoa đào rơi xuống, yêu mến chạm vào người hắn.

Cây quạt trong tay nhẹ nhàng phe phẩy, mày nhíu lại, đôi mắt không ngừng nhìn quanh, dường như đang tìm “hung thủ” quấy rầy mộng đẹp của hắn.

Dù tán cây có rậm rạp cũng không thể ngăn được ánh mắt hắn liên tục tìm kiếm.

A, thấy rồi.

Đây cảnh cây sang một bên, trong mắt liền hiện lên vẻ kinh diễm.

Chỉ thấy một thiếu nữ mặc váy áo màu tím nhạt, tiếng cười như chuông bạc xuyên thấu cả hoa đào, truyền vào tai hắn.

Hiển nhiên thiếu nữ này không biết trong rừng hoa đào này còn có người khác, trong mắt nàng chỉ có hình ảnh hoa đào rơi đầy sau núi, hương hoa ngập tràn quanh mũi, nhưng cũng không nồng đậm đến thế, chỉ vương vấn xung quanh nàng, bám theo từng điệu múa của nàng.

Ừm, nàng muốn nhảy múa.

Nghĩ như vậy, đôi chân cũng lập tức xoay tròn, tay áo dài rộng quét qua không khí như từng cơn sóng, tóc đen như mực, trâm cài trên búi tóc đóng đưa qua lại, hai tay mảnh khảnh xếp thành hình hoa sen, sau đó lại xếp thành một hình khác, đẹp không sao tả xiết.

Ngọc Diện công tử liền ngồi dậy để có thể nhìn rõ được khuôn mặt của thiếu nữ.

Lông mày lá liễu cong cong, một đôi mắt sáng lay động lòng người, trong mắt đầy ý cười, chiếc mũi cao thanh tú, đọng lại một vài giọt mồ hôi, đôi môi đỏ mọng khéo léo hơi cong lên, tiếng cười cất lên khoan khoái, biểu hiện nào cũng cho thấy nàng đang rất vui vẻ.

“Haha...”

Ngọc Diện công tử thấy nàng vui vẻ như vậy, cũng không tự chủ cười theo.

“Ai đó?” Nghe Quân lập tức dừng lại, nhìn quanh, chẳng lẽ có người ở đây sao? Nguy rồi, bộ dạng bây giờ của nàng mà để người quen nhìn thấy thì cha nàng sẽ biết mất.

Ngọc Diện công tử bay từ trên cây đào xuống, áo trắng phấp phới, nhẹ nhàng bám vào cây quạt trên tay cùng cánh hoa đào, che đi nửa khuôn mặt, tuy vậy vẫn có thể nhận ra đây là một yêu nghiệt tuyệt sắc.

“Người là ai?” Về mặt Nghe Quân đề phòng, trong lòng lại ảo não, vừa rồi tại sao nàng lại không phát hiện có người ở trong này chứ.

Ngọc Diện công tử phẩy quạt: “Vị cô nương này, nàng đừng đề phòng ta như đề phòng cướp vậy, phải biết là nàng là người quá rầy mòng đẹp của ta đây.”

Nghe Quân nhớ vừa nãy hắt từ trên cây bay xuống, chẳng lẽ hắt vẫn luôn ở trên đó? Bộ dạng khi nãy của mình chắc hẳn đã bị hắt nhìn thấy.

Ngọc Diện công tử tò mò nhìn Nghe Quân tự dung đồ mặt, ngắm nghĩ một chút, chợt hiểu ra, chắc hẳn thiếu nữ trước mặt là một tiểu thư kinh thành khuê các chăng?

“Công tử, ngại quá, quá rầy giấc ngủ của người rồi, vậy ta đi trước.” Trong lòng Nghe Quân thầm cầu nguyện, tốt nhất là đừng nhận ra nàng, nghĩ như vậy, nàng càng bước nhanh về phía chính điện của ngôi chùa.

“Chờ một chút!”

Nghe Quân dừng lại, người cứng đờ: “Công tử, còn chuyện gì sao?”

“Gặp được nhau tức là có duyên, không biết tại hạ có may mắn được trở thành bằng hữu của cô nương không?”

“Chỉ là bèo nước gặp nhau, nếu muốn làm bằng hữu, sau này có duyên ắt sẽ thành.”

“Cô nương, nói thì nói như vậy, nhưng tại hạ đối với nàng là nhất kiến chung tình*.”

*Nhất kiến chung tình: vừa gặp đã yêu.

Nghe Quân kinh ngạc nhìn hắt, nàng còn chưa tới tuổi cập kê, dù không giống mấy người bạn tốt, cả ngày chỉ ngồi mơ tưởng được gặp một chàng trai anh tuấn đầy khí chất, hơn nữa lại nhất kiến chung tình với mình, nhưng tới lúc gặp được rồi, lại thấy hơi giật mình.

“Công tử, trò đùa này hơi quá rồi.”

“Cô nương đừng nghĩ nhiều, ta chỉ muốn trở thành bằng hữu của nàng, nếu cảm thấy như vậy không phù hợp, ít nhất hãy cho ta được biết quý danh của nàng.”

“Chẳng phải công tử nên tự giới thiệu trước khi hỏi ta sao?” Nghe Quân nghịch ngợm nháy mắt, nàng cho rằng hắt sẽ không nói.

Ngọc Diện công tử bật cười, nhìn đôi mắt đen láy sáng ngời của Nghe Quân, nửa đùa giỡn nửa nghiêm túc nói: “Ngọc Thần.”

“Cát.”

“Nhóc con Khuynh Thành!” Thôi Nghi Giai vốn đang nghịch ngợm lập tức nhào về phía Khuynh Thành.

Đáng tiếc, cô ấy chỉ ôm được không khí.

Cảnh tượng này ngày nào cũng xảy ra ở đoàn phim, mọi người nhìn mãi cũng thành quen.

“Tôi nói này Nghi Giai, sao cô vẫn chưa từ bỏ ý định thế, ngày nào cũng làm vậy, ai không biết còn nghĩ là Mặc Dận cướp người yêu của cô.” Tinh Triết cười rất vui vẻ.

“Tinh Tiết, anh đừng có ngồi một bên cười sung sướng khi người khác gặp họa, nếu cô bé Khuynh Thành là người yêu của tôi thì tốt rồi, đáng tiếc...” Thôi Nghi Giai thờ dài, sau đó lại hưng phấn: “Cho dù không phải, sống chết gì lão nương cũng phải ôm được con nhóc Khuynh Thành này!”

Mặc Khuynh Thành bắt đầu nhìn Thôi Nghi Giai lại như con gián đập hoài không chết, à, còn cả một Mặc Dận luôn giữ cô như giữ con, từ khi nào cô lại trở thành chiếc bánh ngọt đầy hương thơm như vậy?

“Mấy người nha, sao lại cứ nhiệt tình ép buộc Khuynh Thành vậy, không nhìn thấy vẻ mặt không đồng ý của con bé sao?” Từ Lập gạt mọi người ra, đương nhiên, cậu ta không có gan làm chuyện đó với Mặc Dận.

“Đạo diễn Từ, trước đây chưa từng thấy anh thiên vị như vậy, lần này sao lại thiên vị rồi, hừ.”

“Nghi Giai, ai bảo chúng ta già rồi, ai, không có khí chất trời cho như Khuynh Thành, cũng không có tài năng bẩm sinh như con bé, thật là trường giang sóng sau xô sóng trước, sóng trước chết trên bờ cát.”

Từ Lập nhìn thấy Tinh Triết như vậy, dù biết chỉ là nói đùa, nhưng vẫn tức giận đập một cái lên đầu anh ta: “Tên nhóc nhà cậu nói cứ như mình là Đậu Nga, sao, có bản lĩnh thì so tốc, so ngực với nhóc Khuynh Thành, lập tức KO luôn!”

Mọi người vẫn đang vênh tai nghe lén, nghe được câu “lập tức KO” mắt hết nam tính của Từ Lập thì nhìn cậu ta bằng ánh mắt không thể tin được. Đạo diễn Từ à, trước khi nói liệu anh có từng nghĩ tới điều này có thể hay không? Vì sao không nói Khuynh Thành so rầu với họ? Đương nhiên, là cái khác cũng được!

“Đạo diễn Từ nói hay quá, đáng tiếc là lão nương đây tóc dài, ngực cũng lớn, đáng tiếc, về ngoài quá mức xinh đẹp, người bình thường không thể điều khiển.” Thôi Nghi Giai vừa nói vừa xoa xoa mặt mình, tỏ vẻ mặt mình đẹp đến trời cũng đỏ ky.

“Oẹ...”

Tình Triết nôn khan, anh ta thề, anh ta tuyệt đối không quen cô gái này! Tuyệt đối!

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vợ Yêu Phúc Hắc Dễ Thương* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 32: Âm mưu quỷ kế

Edit: Sokute_112k

Việc quay phim tiến triển rất tốt, có vui vẻ sôi nổi, có những trò đùa quái đản, đương nhiên, cũng không thiếu cảnh người tranh kẻ đoạt diễn ra ngày ngày kia.

Chỉ đáng thương cho Lê An An ở trường học, ngoài việc không có gì thú vị, còn có một con ruồi không ngừng bu bám lấy cô ấy, ừm, bản thân cô không phải cái thùng rác.

“Văn Tư Tư, rốt cuộc cô muốn cái gì?” Lê An An thật sự không thể kiên nhẫn được nữa, không phải cô ta nói sẽ đi thu âm nhạc đệm phim sao, tại sao lại về nhanh như vậy.

“Bạn học Lê, Khuynh Thành phải đóng phim, một mình cậu rất cô đơn, nên mình nghĩ phải ở bên cạnh cậu nhiều hơn.” Văn Tư Tư “tốt bụng” giải thích.

Lê An An nhìn cô ta, cẩn thận chưa từng có, sau đó trong mắt đầy vẻ cảm động, lời nói ra lại khiến mặt Văn Tư Tư trắng bệch: “Bạn học Văn, cảm ơn cậu đã tự cho ý tốt của mình là đúng, nhưng một mình tôi rất ổn, và lại mỗi ngày Khuynh Thành đều gọi điện về nên tôi không cảm thấy cô đơn chút nào.”

“Bạn học Lê, tuy ngày nào Khuynh Thành cũng gọi cho cậu, nhưng một mình cậu ở trường cũng rất nhàm chán mà, có phải cậu không thích ở cùng mình không?” Văn Tư Tư nhìn Lê An An, giống như chỉ cần nghe cô ấy từ chối một lần nữa thì sẽ lập tức rơi nước mắt.

“Trường học? Không phải là nơi để học tập sao?” Hàm ý là, ở trường cũng không rảnh, tốt nhất là cô ta sinh ra từ đâu thì quay trở về nơi đó đi thôi.

Nhưng dường như Văn Tư Tư nghe không hiểu: “Đương nhiên đến trường để học tập là chính, nhưng lúc nào mình cũng thấy bạn học Lê lên lớp chỉ nghịch đi động, lúc tan học thì về một mình, giờ Thể dục cũng chỉ chơi một mình, nếu bạn học Lê không thích việc chỉ có hai bọn mình chơi cùng nhau, chúng ta có thể đi tìm mấy người Hạng Giai vui đùa.”

Ngoạ tào (= ĐM), đạo hạnh tăng lên rồi!

Văn Tư Tư hỏi: “Bạn học Lê, cậu thấy thế nào?”

Không được tốt lắm đâu nha!

“Ồ, bạn học Lê không nói gì, vậy coi như cậu đồng ý rồi nhé, hai chúng ta mau đi thôi, vừa lúc tiết sau là tiết Thể dục, mình nghĩ mấy người Hạng Giai chắc chắn sẽ rất chào đón cậu.”

Lê An An nhìn Văn Tư Tư cứ thế kéo mình đi đến sân Thể dục, Mặc Khuynh Thành, mau tới cứu bảo bối của cậu này! Bạch liên hoa trắng cấp rồi, da mặt quá dày, mình không đối phó được!

Về phần Văn Tư Tư, cô ta không thêm quan tâm trong lòng Lê An An nghĩ gì, hiện giờ cô ta chỉ có một mục đích, làm cho Lê An An trở thành bạn của mình, tránh xa Mặc Khuynh Thành, ai bảo cô dám cướp việc thu âm nhạc đệm của cô ta, không chỉ có vậy, cô ta còn phát hiện đạo này anh Thụy không hề tới tìm mình, chắc chắn nguyên nhân là vì Mặc Khuynh Thành!

Dựa vào cái gì, dựa vào cái gì mà cô lại có được một gia đình êm ấm hạnh phúc, một anh trai thương yêu cô như tính mạng, mà bản thân cô ta lại chỉ là một đứa con riêng, không thể nói cho ai biết về cha mình, từ nhỏ luôn bị nói là dã chủng! Mẹ cô ta nói, đàn ông thích phụ nữ nhu nhược, nên cô ta luôn cố gắng học tập, đương nhiên, cô ta cũng phải nhận được tất cả mọi thứ.

Ngày đầu tiên vào lớp mười liền gặp được Mặc Khuynh Thành, cô ta nhận thấy, đây là con cá lớn, sau nửa tiếng lại càng hiểu rõ tính cách của cô, ngày

thơ quá mức, nói trắng ra, chính là cực kỳ ngu ngốc, làm quen rồi biến cô thành kiểu người như cô ta muốn, đồng thời khiến tất cả mọi người đều ghét cô, nếu mọi thứ diễn ra suôn sẻ như thế thì cả đàn ông, cả hào quang sẽ là của cô ta.

Nhưng không hiểu sao Mặc Khuynh Thành luôn luôn nghe lời lại đột nhiên thay đổi, không còn tùy hứng, mang theo hào quang sáng chói, Mặc Khuynh Thành dựa vào cái gì mà dám cướp hết những thứ vốn thuộc về cô ta chứ!

Cô ta nhất định không thể để việc này xảy ra nữa, con đường của cô ta vẫn khá thuận lợi, đại hội thể dục thể thao lần trước Mặc Khuynh Thành không mắc bẫy, chắc có lẽ đã nghỉ ngơi mình, nhưng không sao, cho dù có hỏi cô ta, cứ đổ hết tội lên người Hạng Giai là được rồi.

Hơn nữa, cô ta tin nguyên nhân Lê An An luôn ghét bỏ mình là vì Mặc Khuynh Thành châm ngòi, chỉ cần cô ta thừa dịp Khuynh Thành không tới trường đi mua chuộc lòng người, đoạt lại mọi thứ vốn có, Mặc Khuynh Thành sẽ chỉ còn một mình, lúc đó người cúi đầu trước chắc chắn là cô.

Không thể không nói, Văn Tư Tư quá coi trọng bản thân, không nghĩ Mặc Khuynh Thành đã thay đổi, cũng không nghĩ lại nguyên nhân do đâu, chỉ nghĩ phải đoạt lại những thứ vốn không thuộc về mình, thật sự cô ta vẫn coi Mặc Khuynh Thành là con ngốc ngày trước sao?

**

Thành phố B, dù không sầm uất như ở đế đô, nhưng cũng là một thành phố lớn, mà nhà họ Tô còn là một gia tộc lớn ở thành phố này.

Trong phòng đọc sách của nhà họ Tô, gia chủ nhà họ Tô - Tô Lệ và con trai ông ta - Tô Ngao đều có vẻ mặt âm u.

“Tiểu Thụy, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Tô Ngao nhìn con trai mình.

“Ba, Mặc Khuynh Thành thay đổi rồi, kế hoạch của chúng ta có thể sẽ gặp vấn đề.”

“Không phải đang tốt đẹp sao? Lúc trước gọi điện về cho chúng ta nói đã nắm chắc Mặc Khuynh Thành, nhất định tập đoàn Mặc thị sẽ đoạt về tay, vì sao giờ lại thay đổi?”

“Ba, trước kia con không để ý tới cô ta, cô ta cũng sẽ tự động đuổi theo con, nhưng bây giờ, dù con có chủ động đứng trước mặt, cô ta cũng không thêm bỏ thí cho một cái liếc nhìn.” Không sai, là bỏ thí, dù có phủ định thế nào, hẳn ta cũng phải thừa nhận Mặc Khuynh Thành đã không còn yêu mình nữa.

“Hừ, lúc trước bảo con đối xử tốt với con bé một chút, con lại không chịu!” Tô Lệ nhìn đứa cháu đích tôn mà mình luôn luôn hài lòng, lại làm chuyện như vậy khiến gia tộc mất đi khả năng được vào đế đô.

“Ba, ba đừng trách tiểu Thụy, không phải chỉ là một đứa con gái sao, tiểu Thụy cũng có cô gái mình thích.” Tô Ngao không đành lòng nhìn con trai bị trách mắng, đỡ lời.

“Ồ đồ! Hiện tại là thời điểm mấu chốt của Tô gia, ở thành phố B đã gặp phải trở ngại, chỉ có tới đế đô mới có cơ hội phát triển mạnh, mà nhà họ Mặc đứng đầu trong thương trường, hơn nữa không thể tra được gia thế nhà họ, chỉ có hai khả năng, hoặc là không có gia thế, nếu không thì là gia thế rất lớn mạnh.”

“Ông nội nghĩ là khả năng thứ hai sao?”

Tô Lệ hài lòng gật đầu, cháu trai ông còn thông minh hơn con ông, như vậy nhất định có thể dẫn dắt Tô gia phát triển tới mức mạnh nhất: “Không sai, nếu là loại thứ nhất, Mặc gia không thể thuận lợi như vậy, chỉ trong vài năm ngắn ngủi đã nổi danh.”

“Nhưng bây giờ Mặc Khuynh Thành không còn để ý tới con nữa.”

“Vi vậy ông nội muốn con phải dùng mọi biện pháp để kéo con bé quay trở lại, lúc cần thiết nhất, có thể để gao nấu thành com.”

Tô Thụy do dự, một bên là gia tộc, một bên là tình yêu, thật sự hẳn ta phải vì gia tộc mà buông bỏ tình yêu ư?

Tô Lệ nhìn ra sự do dự của Tô Thụy: “Tiểu Thụy, phụ nữ thì muốn lúc nào cũng có ngay, nhưng nếu không có gia tộc, con lấy cái gì để có phụ nữ?”

“Đúng vậy, tiểu Thụy, ba nghĩ Văn Tư Tư sẽ hiểu nỗi lòng của con, sau này khi lấy được mọi thứ của nhà họ Mặc, con bé sẽ là nữ chủ nhân tương lai của Tô gia.” Tô Ngao không có ý muốn làm gia chủ, dù sao để con mình làm gia chủ, bản thân ông ta còn có thể giảm bớt ít việc, chơi đùa với con gái, thật tốt.

Tô Thụy cũng thấy biện pháp này rất tốt, hẳn ta nghĩ Văn Tư Tư cũng sẽ đồng ý: “Vâng.”

“Hắt xì.”

“Sao vậy?” Mặc Dận lo lắng nhìn Mặc Khuynh Thành, vội cầm lấy chiếc áo bên cạnh, khoác lên người cô.

“Anh, em không lạnh, có lẽ là ai đó đang nhớ đến em thôi.” Mặc Khuynh Thành nói đùa, lại không biết chỉ trong ngày hôm nay, có tới hai kẻ thù kiếp trước đang không ngừng gài bẫy cô.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vợ Yêu Phúc Hắc Dễ Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 33: Bạch liên hoa hiện thân, tình cảm chết yếu

Edit: Thụy Miên

"Khuyh thành, có người đến thăm ban!"

"Ủm? Là An An đến đây à?" Mặc Khuyh Thành nghi hoặc ngẩng đầu, miệng vẫn đang không ngừng nhai thức ăn.

"Anh đi xem, em tiếp tục ăn đi." Mặc Dân để đĩa xuống, đứng dậy đi ra cửa.

"Tô Thụy?"

Giữa trưa, ánh mặt trời là mạnh nhất, cho dù là tháng Tư, gió nhẹ cũng không thể thổi đi mồ hôi tuôn ra vì chờ đợi quá lâu.

"Anh Mặc?" Tô Thụy thấy không phải Mặc Khuyh Thành đi ra, có chút kinh ngạc, chẳng lẽ cô ấy biết mình đến?

"Sao cậu lại đến đây?" Vẻ mặt của Mặc Dân không vui, cái tên đáng ghét này dựa vào cái gì mà đến tìm cục cưng, chẳng lẽ là muốn nói lại tình cũ? Tuyệt đối không được! Lúc trước mình chỉ không chú ý một chút đã để cục cưng thích người khác, mối tình đầu không phải anh cũng coi như xong, nhưng là mối tình đầu còn muốn đến quyến rũ, nhất định anh phải bóp chết cậu ta trước khi mầm mống xuất hiện.

Tô Thụy không có cảm giác gì, từ lúc mới bắt đầu Mặc Dân đã không có thái độ tốt với mình. "Anh Mặc, em đến tìm Khuyh Thành, thuận tiện mang theo sách giáo khoa tôi."

Mặc Dân nhìn trong tay cậu ta có một đồng lớn gì đó, lông mày nhíu chặt, có thể kẹp chết một con ruồi đang sống sờ sờ, ừm, nếu như con ruồi đó là Tô Thụy.

"Đưa thứ đó cho tôi đi." Anh không muốn người này xuất hiện trước mặt cục cưng chút nào.

Tô Thụy né tránh bàn tay đang duỗi ra của Mặc Dân, cười nói: "Anh Mặc, không cần khách khí, em xách vào là được, tiện thể tìm Khuyh Thành nói chút chuyện ở trường."

Gặp phải người không biết xấu hổ rồi!

Mặc Dân đã tìm không ra được từ gì để hình dung cậu ta, trước khi Tô Thụy đi khỏi, có cảm giác như trí thông minh hơn người của anh đã bị chó ăn!

"Anh Mặc, chúng ta mau đi vào thôi, bên ngoài trời rất nóng." Nói xong, Tô Thụy liền tự nhiên đi vào.

Mặc Khuyh Thành đang ăn cơm có chút nghi hoặc, chỉ là đi đón một người, sao đến bây giờ anh cả vẫn chưa về?

Ngẩng đầu, nhìn Tô Thụy đang đâm đầu đi tới, cùng với gương mặt thoải mái của Mặc Dân ở phía sau, cô đã hiểu được chuyện gì xảy ra rồi.

"Bạn học Tô, sao cậu lại đến đây?" Là thiên kim thế gia, nên có lễ phép cơ bản.

"Khuyh Thành, mình đem cho bạn ít đồ, tiện thể nhìn xem phim trường như thế nào." Tô Thụy bỏ đồ xuống, thuận tiện ngồi xuống bên cạnh Mặc Khuyh Thành, điều này làm cho gương mặt của Mặc Dân lại khó coi vài phần.

Khuyh Thành? Cô có nghe lầm không? Chẳng phải trước kia Tô Thụy gọi cô là bạn học Mặc hoặc là Mặc Khuyh Thành sao? Cô nhìn ra phía ngoài, không lẽ hôm nay mây đen dày đặc, chặn mất quỹ đạo bình thường của mặt trời rồi à?

"Tô Thụy, cậu đã nhìn thấy cục cưng, có thể đi rồi." Mặc Dân ngồi vào phía bên kia Mặc Khuyh Thành.

"Anh Mặc, em còn có việc chưa nói xong." Nói xong, nhìn về phía Mặc Khuyh Thành, "Khuyh Thành, tháng sau trường học có cuộc thi, mình thấy thành tích lần trước của cậu cũng không tệ, cho nên tuyệt đối đừng bỏ qua cơ hội này, nghe nói cuộc thi lần này liên quan đến vấn đề thi đại học."

"Được rồi, bạn học Tô, tôi đã biết." Nụ cười trên mặt Mặc Khuyh Thành một phần không tăng, một phần không giảm, có thể nói là hoàn mỹ.

"Khuyh Thành, chúng ta quen nhau như thế, gọi mình là bạn học Tô thật là xa lạ, nếu không cậu có thể gọi mình là Thụy."

"Ờe..."

Thụy? Ha ha ha, thật muốn cầm dao rạch bụng hấn ta, kiểm tra xem có cái gì khiến cho hấn ta nói ra lời nói buồn nôn khiến người ta ghê tởm như vậy.

"Bạn học Tô, chúng ta không có quen lắm, thật sự." Mặc Khuynh Thành nhấn mạnh hai chữ cuối cùng nói.

"Khuynh Thành, có phải cậu còn trách trước đây mình làm như không thấy cậu không, nếu như vậy, mình thật xin lỗi."

Mặc Khuynh Thành nhìn dáng vẻ chân thành xin lỗi của Tô Thụy, nghĩ thầm, hẳn ta bị Văn Tư Tư bám vào người sao? Còn nói ra lời thoái của bạch liên hoa như vậy! So crazy!

"Bạn học Tô, tôi không có bởi vì chuyện trước kia mà tức giận, vốn dĩ chúng ta cũng không có liên lạc, lúc trước là một mình tôi tình nguyện, nên xin lỗi phải là tôi mới đúng."

"Không..."

"Nhóc Khuynh Hành, tiểu soái ca này là ai vậy? Bạn lâu năm của em sao?" Thôi Nghi Giai không chịu nổi cô đơn lại gần.

"Là bạn học." Ánh mắt sắc bén của Mặc Dận nhìn về phía Thôi Nghi Giai, cái gì mà bạn lâu năm? Miệng chó không mọc được ngà voi!

Nụ cười trên mặt Thôi Nghi Giai ngừng một chút, anh cả nhỏ tức giận, phải làm sao bây giờ, vì sao cô lại cảm thấy hào hứng, hưng phấn như thế này?

"Thì ra là bạn học, xin chào, tôi là Thôi Nghi Giai."

"Xin chào, anh hậu Thôi, tôi tên là Tô Thụy, tôi rất thích phim truyền hình cô diễn."

Thôi Nghi Giai cười đến vui vẻ. "Thế ư, cảm ơn đã cổ vũ."

"Được rồi, Nghi Giai, cô không cần phải lãng phí thời gian nghỉ ngơi của Khuynh Thành, cô không thấy cô ấy còn chưa ăn cơm trưa xong sao?" Tinh Triết là nói với Thôi Nghi Giai, nhưng ở đây có người nào là không thông minh, rõ ràng anh ta đang nói Tô Thụy.

Trong lòng Tô Thụy có chút không vui, chỉ là một diễn viên mà thôi, lại ăn nói với hắn như vậy, nhưng hắn vẫn chưa quên lời dặn của ông nội, chỉ có thể biểu hiện ôn hòa, cười nói: "Điều tại mình đột nhiên tới, Khuynh Thành, cậu nhanh ăn cơm đi, mình đi trước."

"Được, đi thông thả."

Tô Thụy nhìn Mặc Khuynh Thành nói xong thì trực tiếp cúi đầu tiếp tục ăn cơm, hoàn toàn không có một tí ý niệm muốn đưa hắn ra ngoài, trong lòng càng không vui, thế nếu về sau tóm được Mặc gia, nhất định sẽ không tha cho cô!

Sau khi Tô Thụy rời đi, Thôi Nghi Giai và Tinh Triết đều tản ra.

Mặc Khuynh Thành nhai kỹ nuốt chậm ăn cơm trưa, đột nhiên nghĩ đến cái gì đó, dừng đưa lại. "Anh cả, sao anh không ăn?"

"Ăn no rồi." Mặc Dận sẽ không nói khẩu vị của mình vì Tô Thụy làm mất hết rồi, như vậy sẽ khiến cục cưng lo lắng.

Mặc Khuynh Thành không cần nghĩ cũng biết những lời này của Mặc Dận chỉ là để ứng phó với mình, thờ dài, gấp một miếng sườn xào chua ngọt bảo vào chén của anh. "Nhanh ăn đi."

"Được." Tâm tình nhò của Mặc Dận trước đó thoáng cái biến thành mây khói, vui vẻ cầm đũa gấp miếng sườn lên.

Buổi chiều, phần diễn của Mặc Khuynh Thành có phần nặng, tiến độ ở giữa cũng khá lớn, nên Từ Lập cho cô tập lời thoại.

Tập lời không lâu thì chính thức quay.

Kịch bản lần này là lần đầu tiên Ngọc Diện công tử nhìn thấy Nghê Quân và Tàn Tu, trong lầu Xuân Phong, Ngọc Thần khó lắm mới ngồi trong đại sảnh, Phán Diệp và Vũ Cúc đi theo, thế nhưng đáng tiếc hắn lại hữu ý vô tình nhìn về phía một bàn cách đó không xa.

Nghê Quân mặc nam trang tò mò nhìn vũ cơ đang khiêu vũ trên võ đài, mà Tàn Tu thì sùng nịnh nhìn nàng.

Trong mắt Ngọc Thần hiện lên chút mất mát, bị Phán Diệp nhìn thấy được.

"Công tử, hôm nay người sao thế?"

"Công tử đây là đang tư xuân rồi, ừm, dáng vẻ lớn lên không tệ, đáng tiếc, Trương Vương hữu tình, thần nữ vô ý (tình yêu không được đáp lại)." Vũ Cúc rót đầy ly rượu không, theo ánh mắt của hắn nhìn về phía Nghê Quân, liếc thấy ra là nữ giả nam trang.

"Tiểu Cúc, nàng đang ghen tị sao?" Ngọc Thần bùng ly rượu lên buồn bực uống một ngụm.

Trên mặt Vũ Cúc lộ ra nụ cười khổ, ghen? Nàng có tư cách ư, mười ba tuổi bị bán cho lầu Xuân Phong, ném mọi khó khăn của nhân gian, cho đến khi gặp được công tử, nàng mới có thể thỉnh thoảng yêu cầu cao một chút, chỉ là, chuyện nên tới rồi sẽ tới, tình là cái gì? Mình còn hăm sâu vào trong đó, chẳng lẽ công tử lại không?

"Công tử, đúng là Diệp nhi ghen tị, người kia có tốt bằng Diệp nhi không?"

Trong mắt Phấn Diệp hiện lên ghen tị, nàng làm bạn với công tử nhiều năm như vậy, sao có thể để nữ tử khác thay thế?

Ngọc Thần đặt ly rượu xuống, nâng cằm của Phấn Diệp lên, nói ra một câu tàn nhẫn: "Diệp nhi, làm sao ngươi có thể so sánh với nàng."

Nói xong, hất ống tay áo lên, nghênh ngang rời đi.

Vũ Cúc chăm chọc nhìn Phấn Diệp. Quá rõ ràng rồi, đây là kết cục của mình, lại ngẩng đầu nhìn về phía Ngọc Thần đang càng lúc càng xa, có lẽ từ nay về sau, không có cơ hội gặp lại nữa.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vợ Yêu Phúc Hắc Dễ Thương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 34: Nghỉ, có anh ở cạnh

Edit: Thụy Miên

Chưa bao giờ tin tưởng vào tình yêu từ cái nhìn đầu tiên, nhưng khi gặp nàng ở rừng hoa đào, một cái nhìn thôi cũng khiến nội tâm ta như núi lửa phun trào, từ nay về sau, trong lòng ta, trong mắt ta đều là nàng, cho dù, lòng của nàng không có ta – Ngọc Thần.

Ngọc Diện công tử ngồi dưới tán đào, nấu rượu thanh mai, than thầm, thời kỳ nở hoa của hoa đào qua nhanh thật...

"Ngọc công tử có nhã hứng như thế, không biết nhiều thêm hai người có được không?" Nghê Quân dẫn theo Tần Tu ngồi đối diện với Ngọc Thần.

"Tùy ý." Nụ cười rực rỡ lúc đầu của Ngọc Thần lập tức biến mất, hắn không biết Nghê Quân hẹn hắn ra, lại mang theo người kia.

Tần Tu không cảm thấy xấu hổ, tự động cầm bầu rượu lên, rót rượu ra, sau đó nâng ly rượu sát cái mũi cao thẳng, mùi thơm ngan ngát tràn ra, khoe miệng nhếch lên, "Rượu của Ngọc công tử, người thôi cũng cảm thấy vô cùng tốt."

"Nếu Tần công tử đã thích thì uống nhiều một chút." Rượu mà mình yêu thích nhất được khẳng định, tâm tình đương nhiên tốt hơn một chút.

Đáng tiếc, về mặt Nghê Quân lại ghét bỏ, "Tần lang, rượu này uống ngon hơn rượu nho chàng ử sao?"

"Nàng đúng là người mù rượu, hai loại rượu này không giống nhau, rượu thanh mai của Ngọc công tử ngọt mà không mạnh, mà rượu nho uống vào như đao cắt."

"Hừ, ta vẫn thích uống rượu nho." Nghê Quân nhấp ngụm rượu, trái lương tâm nói ra.

"Ngọc công tử, thật xin lỗi, Quân nhi bị ta làm hư rồi."

Tuy là lời nói trách móc nhưng Ngọc Thần vẫn có thể nghe ra được trong đó bao nhiêu là sùng nịch, hắn chỉ cười không nói, trong mắt hiện lên một chút đau đớn, thật sự đã quá muộn rồi...

Tần Tu tùy ý tìm chủ đề nói chuyện, Ngọc Thần cũng nói chuyện lung tung, cho đến khi mặt trời ngã về phía tây, Tần Tu mới nói đến trọng điểm, "Ngọc công tử là người có tài như vậy, vì sao không đi thi lấy công danh, đền đáp triều đình?"

"Tại hạ lang bạt đã thành quen, những thứ trói buộc ở triều đình kia, không thích hợp."

"Ngọc công tử, biết người cả mấy ngày nay, ta thật sự không biết ngươi lại là một người khiêm tốn đấy!" Nghê Quân thật sự không nghe nổi mấy lời khách sáo nữa.

"Quân nhi."

Nghê Quân bấu bấu môi, không nói nữa.

Ngọc Thần hâm mộ nhìn Nghê Quân có chút tùy hứng giận dữ, nàng như thế, có lẽ chỉ xuất hiện trước mặt Tần Tu mà thôi.

"Ngọc công tử, không gặt được người, hôm nay gặp nhau, thật ra ta muốn mời người làm phụ tá."

Ngọc Thần mở cây quạt ra, nhìn thẳng Tần Tu, "Tam hoàng tử nói như thế là quá dễ mất đến tại hạ."

Nụ cười trên mặt Tần Tu thu lại một ít, nhìn kỹ hẳn, "Ngọc công tử quả nhiên là người tài, lại biết rõ ta là ai."

"Người nào không biết Tam hoàng tử, tám tuổi có thể làm thơ, mười một tuổi có thể đàm luận binh pháp, đáng tiếc về sau lại không có động tĩnh gì lớn, không biết hôm nay Tam hoàng tử tới là muốn Ngọc công tử làm cái gì?"

"Những thứ đó đều là người đời khoa trương, không kể đến, bản điện hạ thật sự thành tâm thành ý muốn tới mời Ngọc công tử."

"Được, sau này Ngọc công tử xin nhờ Tam hoàng tử giúp đỡ."

"Ha ha, giúp đỡ lẫn nhau thôi."

Ngọc Thần cùng Tần Tu chạm cốc rượu rồi uống, ở dưới đôi mắt là tâm tình khác, ở bên cạnh Tam hoàng tử, có thể nhìn thấy nàng nhiều thêm vài lần, như vậy là tốt rồi.

"Cut!"

"Đạo diễn Từ, sao ông lại có thể keo kiệt như vậy, cái này là rượu thanh mai cái gì chứ, rõ ràng là nước lọc!" Thôi Nghi Giai đang ngồi xếp bằng trực tiếp mở hai chân ra, hai tay chống xuống, vẻ mặt ghét bỏ nhìn ly rượu trên bàn.

"Thôi Nghi Giai, cô cũng quản nhiều chuyện quá nhỉ, rượu thì có gì tốt, chưa nghe nói nước lọc vạn năng sao! Uống nhiều nước, mới có thể ngăn chặn lực lượng hồng hoang của cô!"

"Đạo diễn Từ, lực lượng hồng hoang không ngăn được, nó đang dồn tới một chỗ." Vẻ mặt của Thôi Nghi Giai đột nhiên thành thật nói.

"Chỗ nào?" Tinh Triết tò mò hỏi.

"Phụt..."

"Thôi Nghi Giai."

Mặc Khung Thành nhìn Thôi Nghi Giai thoải mái cùng với Tinh Triết tức giận giậm chân, âm thầm cảm thấy may mắn, may là như mình dự đoán trước, sớm chạy đi.

Lúc nghỉ ngơi, Từ Lập vẻ mặt nghiêm túc đi tới, "Nha đầu Khuynh Thành, cái này là cảnh cuối cùng của ngày hôm nay, cũng là kết quả cuối cùng của Ngọc Diện công tử, chuẩn bị thế nào rồi?"

"Cũng tạm tạm rồi."

"Tốt lắm, trợ lý, chuẩn bị, cảnh tám mươi hai, action!"

"Soàn soạt..."

Sau một lúc ồn ào, tiếng bước chân dần dần rõ ràng.

"Bịch!"

Một người ngã vào trong rừng đào, áo trắng trên người nhuộm những vết máu, nở rộ như hoa mai, điểm lệ đến chói mắt.

Sau một lát, hân động vài cái, từ từ dựa vào thân cây, ngược đầu lên, nhìn bầu trời bao la sạch sẽ lúc này, chậm rãi nở nụ cười, tiếng cười càng lúc càng lớn, cuối cùng lại xen vào vài tiếng khóc.

Hôm nay là một ngày tốt, Tần Tu cuối cùng cũng ngồi ở trên vị trí kia, nàng cũng đã trở thành người đứng đầu hậu cung, mình cũng nên vui cho nàng, vậy nên, mình là người dư thừa sao?

Ly rượu độc này, từ tay nàng đưa tới, mình cũng không phải là không hiểu được, nhưng vẫn cam tâm tình nguyện uống vào, chết trong tay nàng, có lẽ là kết quả tốt nhất.

Trước mắt Ngọc Thần dần dần mơ hồ, giống như trở lại lần đầu tiên gặp mặt, điệu múa khuynh thành của Nghê Quân, tươi cười hay là ngọt ngào như vậy, liệu nàng có còn nhớ rõ, thiếu niên gọi là Ngọc Thần...

Mọi người thấy Ngọc Diện công tử nhắm mắt lại, khóe miệng vẫn nở nụ cười, nửa đời trước của hắn, tiêu sái tùy ý, nửa đời sau, vì một nữ nhân mà chinh chiến chốn triều đình, cuối cùng, yêu nghỉ ở trong rừng hoa đào mà hắn yêu nhất.

"Hu hu hu..." Hốc mắt của các nhân viên nữ đỏ lên, đau lòng cho Ngọc Diện công tử.

"Nghê Quân thật đáng ghét."

"Đúng, Ngọc Diện công tử tốt như vậy lại không cần, lại đi thích Tần Tu gì đó."

"Thật đau lòng cho Ngọc Diện công tử, Nghê Quân vẫn gọi anh ta là Ngọc công tử, chưa từng gọi là Ngọc Thần."

Nghe nói thế Thôi Nghi Giai cũng đỏ mặt tía tai, trên trán có vài đường hắc tuyến, các cô ấy đúng là chó ngáp phải ruồi, Nghê Quân thật sự không nhớ rõ Ngọc Thần tên là gì, người đời vẫn gọi là Ngọc Diện công tử, biết rõ tên thật của hắn cũng chỉ có vài người, thật tâm nói cho Nghê Quân, thế nhưng nàng cũng quên lãng.

"Như thế nào?" Lúc này Mặc Khuynh Thành có chút chật vật, toàn thân đầy vết máu và bùn đất, sợi tóc dính vào trên mặt, nhưng vẫn tươi cười.

"Rất tốt, nha đầu Khuynh Thành nhanh đi thay quần áo đi, cái này mặc cũng không thoải mái." Liễu Vinh nhìn hình ảnh trên màn hình, vừa cười vừa nói.

Một giờ sau, Mặc Khuynh Thành ngồi trên xe trở lại để đồ, nhìn những con đường đã đi qua, đặc biệt nhớ người nhà.

"anh cả, anh theo em được nửa tháng." Mặc Khuynh Thành nhìn Mặc Dận đang lái xe, nghiêm túc nói.

"Ừ."

"Nhưng mà anh không bận sao?" Minh xin nghỉ, nhưng mà anh cả học đại học năm ba, chẳng lẽ cũng xin nghỉ?

"Không có việc gì, trong lòng anh tự có sắp xếp." Chính mình cũng chưa từng làm thế, đây là lần đầu, chỉ là giai đoạn bây giờ có chút phiền phức.

Mặc Khuynh Thành biết rõ trình độ yêu nghiệt của anh cả nhà mình, một năm trước đã bắt đầu xây dựng sự nghiệp rồi. Mặc dù không rõ là làm gì, nhưng mà mỗi ngày đều có điện thoại không ngừng, cũng biết được anh thật sự rất nhiều việc, cho nên, cô càng thêm cảm động.

"Ừm."

Một bàn tay cắt đứt ý nghĩ của cô, đầu tóc bị xoa có chút rối, Mặc Khuynh Thành tranh thủ thời gian đẩy tay anh ra, giận trừng mắt, thật sự không nghĩ đến những chuyện kia nữa.

Mặc Dận cười rất vui vẻ, cục cựa chỉ cần vô ưu vô lo, người kia mưa to gió lớn, tất cả đã có anh

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vợ Yêu Phúc Hắc Dễ Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35: Về nhà

Editor: Sokute_112k

"Mai Mai, không phải tiểu quái nói hôm nay chúng nó sẽ về sao?" Tay Mặc Tuyên Thần cầm tờ báo hỏi.

"Tuyên Thần, anh đã hỏi rất nhiều lần rồi, chúng nó từ nơi đó về mất ba tiếng, có lẽ phải giữa trưa mới về đến nhà." Lan Tuyết Mai bắt đầu nhìn chòng mình đang quá nhớ con gái.

"Mỹ nữ, mẹ mặc kệ ông ấy, ông ấy là rảnh rồi đến phát hoảng." Mặc Giác ngồi bên cạnh ăn anh đào, làm ra vẻ không chút để ý, đương nhiên, đó là khi bỏ qua việc thỉnh thoảng cậu lại đưa mắt nhìn ra cửa.

"Tiểu tử thôi, rút ra xa lão tử một chút." Mặc Tuyên Thần nhìn cậu lại thấy khó chịu.

"Vâng." Mặc Giác chỉ chờ câu này liền đứng dậy phui phui mũi, nâng đôi chân thon dài thẳng tắp nhanh chóng rời khỏi phòng khách.

Mặc Tuyên Thần sừng sốt vài giây, lập tức phản ứng lại: "Tiểu tử thôi!"

"Được rồi, Tuyên Thần, mau tới phòng bếp phụ em đi, tiểu quái thích ăn món Phật nhảy tường của anh nhất đó."

Mặc Tuyên Thần vừa nghe vậy, không tìm Mặc Giác tính sổ nữa, vội vàng đi vào bếp, không chuyện gì quan trọng hơn chuyện mà bà xã giao!

Mặc Giác đi tới cửa nhà, tựa nửa người lên cửa, nhìn đăm đăm về phía con đường trước nhà, chốc chốc lại lấy di động ra nhìn, ừm, không có tin nhắn hay cuộc gọi nào, lòng cậu có chút tủi thân, đã lâu như vậy rồi mà em gái nhỏ vẫn không liên lạc với cậu, có phải đã quên người anh hai này rồi không? Nếu sớm biết như vậy cậu cũng đi theo rồi, hối hận quá.

Mặc Giác nghĩ tới quên hết mọi thứ nên không phát hiện trên con đường kia, một chiếc Jaguar XJ đơn giản mà xa hoa chậm rãi đi đến, lúc đến cạnh biệt thự thì dừng lại.

Cửa xe bên phải mở ra trước, vẻ mặt Mặc Dận không vui nhìn Mặc Khuynh Thành, cho dù sốt ruột muốn về nhà cũng không nên vội vã như thế chứ, sau đó lại tự trách bản thân mình quá chậm chạp, vậy mà lại bỏ lỡ cơ hội mở cửa xe cho cô.

Mặc Khuynh Thành lè lưỡi, cô cũng không còn là trẻ con nữa, anh cả cứ chiều chuộng cô như vậy, cái gì cũng không để cô làm, chuyện này đối với cô bây giờ không phải là chuyện tốt.

“Anh hai!” Mặc Khuynh Thành nhìn cảm xúc trên khuôn mặt Mặc Giác không ngừng thay đổi, hơi tò mò, không biết anh ấy nghĩ gì mà nhập tâm như thế, cô đã về mà cũng không phát hiện.

“Ừ?” Mặc Giác theo phản xạ ngẩng đầu lên, đôi mắt không chút cảm xúc, chỉ có vẻ mờ mịt.

“Khuynh Thành, em về rồi?”

Mặc Khuynh Thành không vui, trong lòng cũng sáng tỏ, bản thân mình đã nghĩ ra rất nhiều cách nghênh đón cô về nhà, cuối cùng anh hai lại bình tĩnh như thế, hừ, cục cưng giận rồi nha!

“Là tiểu quái về hả?” Mặc dù đang nấu cơm nhưng Mặc Tuyên Thần vẫn không ngừng để ý tình hình, vừa nghe tiếng cửa mở liền nhanh chóng chạy ra khỏi nhà bếp.

“Ba ba, con về rồi!” Mặc Khuynh Thành lập tức bỏ Mặc Giác, nhào vào cái ôm của Mặc Tuyên Thần.

“Rốt cuộc Tiểu Quai cũng về rồi, ba ba nhớ muốn chết, mau để ba ba nhìn xem, gầy đi nhiều quá, đóng phim chắc rất vất vả, không phải Mặc Dận đi theo chăm sóc con sao, nó chăm sóc con kiểu gì vậy.” Mặc Tuyên Thần cực kỳ đau lòng, khuôn mặt non nớt của bảo bối nhà mình không còn đầy đặn nữa rồi.

“Ba ba, gầy mới tốt, bây giờ đang thịnh hành trào lưu gầy đó.” Mặc Khuynh Thành làm nũng ôm lấy ông, trong lòng ấm áp.

“Ai nói vậy, tiểu quái béo mới tốt, gầy chỉ còn da bọc xương, ba ba sẽ rất đau lòng.”

“Ba, mẹ, con đã về rồi.” Mặc Dận xách theo một đồng hành lý đi tới.

“Ừm, vất vả rồi.” Đối với đứa con lớn nhất này, Mặc Tuyên Thần luôn không phải quan tâm quá nhiều.

“Không vất vả.” Anh luôn cho rằng, chuyện làm anh thấy hạnh phúc nhất chính là ở bên cạnh cục cưng.

“Mấy người đừng đứng ngoài cửa nữa, mau lên lầu sắp xếp một chút, lát nữa là có thể ăn cơm rồi.” Giọng của Lan Tuyết Mai truyền ra từ phòng bếp.

Lúc này Mặc Tuyên Thần mới phản ứng lại, kéo Mặc Khuynh Thành chạy lên lầu, Mặc Dận theo sau, mà Mặc Giác đứng trước cửa nhà, lập tức bị mọi người bỏ hoàn toàn.

Mặc Khuynh Thành thay quần áo xong liền đi xuống nhà cùng Mặc Dận, liếc mắt thấy Mặc Giác đang ngồi trên sofa u oán nhìn mình.

Mặc Khuynh Thành tự thề sẽ bỏ đến cùng, kéo Mặc Dận ngồi xuống chỗ cách xa anh hai nhất.

Mặc Giác càng u oán, đôi mắt nhỏ nhìn chăm chăm cô, muốn bao nhiêu túi thân thì có bấy nhiêu túi thân.

“Ba ba, ba có biết anh hai đi đâu không? Hôm nay con về mà anh ấy cũng không ở nhà.” Ánh mắt Mặc Khuynh Thành nhìn Mặc Tuyên Thần sáng lấp lánh.

Mặc Dận ngồi cạnh sao lại không hiểu tâm tư của cô, cũng hứa theo nói: “Có phải nó lại chơi bời ở đâu rồi không?”

“Tiểu tử thối kia cũng không biết đi đâu, gọi điện thoại cũng không nghe máy, nhưng tiểu quái, con đừng lo cho nó, nó lớn như vậy rồi, ở bên ngoài một lúc cũng không chết được.”

Mặc Giác nghe được câu cuối cùng, lập tức rống lên: “Bổn đại gia đang ở ngay trước mặt mấy người đây!”

“Ồ, ai đang nói vậy?”

“Cục cưng, không có ai cả.”

“Đúng vậy tiểu quái, chắc là con mệt rồi, ăn cơm trưa xong thì nhanh chóng đi nghỉ đi.”

“Em gái nhỏ à, anh sai rồi, thật sự sai rồi mà, lúc nãy anh phải suy nghĩ vài chuyện, thật sự không phải cố ý không để ý đến em, em gái, tha thứ cho anh hai đi, anh hai biết sai rồi!”

Mặc Giác tủi thân bỏ nhào đến trước mặt Mặc Khuynh Thành, ôm đùi cô, giả bộ khóc lóc nức nở, thỉnh thoảng còn lau khuôn mặt không chút nước mắt của mình lên người cô.

Mặc Khuynh Thành bị trò đùa của cậu dọa phát sợ, giống như đang biến cô thành một tên đàn ông phụ bạc vậy.

“Phụt...haha...”

Mọi người ngẩng đầu, nhìn thấy Lan Tuyết Mai đang bụng mâm com đứng trước sofa, cười rất vui vẻ.

“Tiểu quái, tiểu Giác lại làm gì chọc cho con không vui à?”

“Mẹ, anh hai đang tương tư.” Mặc Khuynh Thành không khách sáo mà bôi nhọ Mặc Giác.

“Em gái nhỏ, anh đâu có tương tư, chỉ là lúc đó có vài việc cần suy nghĩ!”

“Hừ.”

Lan Tuyết Mai làm sao lại không nhìn ra là con gái đang cố ý gây chuyện, chỉ có thể cho Mặc Giác một câu tự cầu phúc đi.

“Mẹ, con... con bụng thức ăn giúp mẹ.” Mặc Giác thật sự không đối phó được nữa, ai bảo người sai là cậu chứ.

Mọi người nhìn bộ dạng ảo não của Mặc Giác, nhìn nhau cười.

Ăn com xong, Mặc Khuynh Thành bị Lan Tuyết Mai giục lên lầu nghỉ ngơi, còn Mặc Dận lại bị Mặc Tuyền Thần gọi vào phòng đọc sách.

Hoa Hạ là quốc trà, cũng là nước đầu tiên sử dụng lá trà, trà này có văn hoá từ lâu đời lại mang theo vẻ huyền bí, từ tay Mặc Tuyền Thần, ấm nước sôi nóng vừa đủ, từ từ ủ trà.

Nhấp một ngụm trà nhỏ, lông mày giãn ra, tâm trạng khoan khoái, cả người đều thả lỏng.

“Thời gian trôi qua thật nhanh, mới ngày nào tiểu quái còn đi chưa vững mà nay đã là một thiếu nữ duyên dáng yêu kiều rồi. Còn nhớ lần đầu tiên con nhìn thấy con bé, lập tức chạy tới ôm chặt nó, nói với chúng ta, con sẽ chăm sóc nó. Giờ đã trải qua nhiều chuyện như vậy, tiểu Dận, con có còn nghĩ như vậy không?”

Ánh mắt sắc bén của Mặc Tuyền Thần nhìn thẳng vào Mặc Dận ngồi phía đối diện, không phải ông không tin con trai của mình mà vì từ nhỏ tiểu quái đã trải qua quá nhiều đau khổ, nếu trái tim của anh bây giờ đã thay đổi, bản thân ông cũng sẽ không gượng ép, chỉ đành gả tiểu quái đi sớm một chút, tránh cho sau này cô lại động lòng.

“Ba, em ấy là của một mình con.”

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vợ Yêu Phúc Hắc Dễ Thương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36: Đói bụng rồi, để anh làm đồ ăn cho em

Editor: Sokute_112k

Ánh mặt trời khi chiều xuống hơi chói mắt, thời tiết ẩm áp, gió xuân từ từ thổi qua, tiếng lá cây xào xạc, chim chóc kêu lanh lút, vẽ nên một bức tranh thiên nhiên rộn ràng, đẹp đẽ, thấm vào lòng người.

Phòng Mặc Khuynh Thành trái ngược với phòng của những cô gái trẻ khác, toàn bộ căn phòng được trang trí theo phong cách cổ điển, dụng cụ đều làm từ gỗ Hoàng hoa lê*, hoa văn không chỉ mang vẻ cổ điển xa hoa mà nó còn tăng thêm vẻ hiện đại, thời thượng, khiến người ta không cảm thấy quá cổ xưa, không hợp với người trẻ tuổi.

*Gỗ Hoàng hoa lê: gỗ Sưa.

Gỗ Hoàng hoa lê vốn rất vững chắc, lại có công dụng an thần, là loại cây đứng thứ hai trong danh sách bảo vệ của cả nước, cùng gỗ Tử đàn, gỗ Kê sí, gỗ Thiết lực xưng danh tứ đại danh mộc của xứ Hoa Hạ xưa kia. Hoa văn vẻ thiên nhiên khắc trên gỗ giống như nước chảy mây trôi, đẹp để rung động lòng người.

Mà là thiên kim duy nhất của nhà họ Mặc, một thân hường ngàn vạn yêu thương, có thể có được Hoàng hoa lê - loại gỗ cả ngàn dặm mới tìm được một cây, thêm phong cách độc đáo, lại càng đặc biệt hơn người.

“Kẹt.”

Mặc Dận vừa kết thúc cuộc nói chuyện, thong thả mở cửa phòng Mặc Khuynh Thành, đi đến cạnh giường, không cởi áo mà cứ thế nằm xuống, nhìn

khuôn mặt gần trong gang tấc kia, sợ hãi không dám đụng vào.

Có lẽ là do có hơi thờ quen thuộc, Mặc Khuynh Thành liền xoay người nằm nép sát vào lòng anh.

Thân thể Mặc Dận lập tức cứng đờ lại, anh không dám động đậy thêm, chỉ sợ đánh thức thiên hạ trong lòng mình. Lại nghĩ đến những gì vừa nói khi nãy, anh càng không dám động đậy, sợ những thứ tốt đẹp trước mắt sẽ lập tức biến mất trong nháy mắt.

“Cục cưng, em biết không, khi em nói với anh rằng em đã có người mình thích, anh đau lòng biết bao?”

“Cục cưng, vốn dĩ anh đã tuyệt vọng, nhưng em lại cho anh hy vọng một lần nữa.”

“Anh, có thể mong chờ một lần nữa sao?”

“Chỉ một chút, có được không?”

Không có tiếng đáp lại, chỉ có Mặc Khuynh Thành vô tư ôm lấy Mặc Dận, hai tay cô đặt trên vòng eo rắn chắc của anh, khoé miệng lại cong lên một nụ cười.

Mặc Dận hoàn toàn không ý thức được, nhìn thấy nụ cười của cô, anh cũng không tự chủ mà cười theo. Hành động của anh có vẻ thật điên rồ, nhiều năm nay đều đã sống như thế, vậy mà chỉ vì một vài lời nói của Mặc Tuyên Thần mà rối rắm, thật là không nên.

Thời gian lặng lẽ trôi đi, vốn ban đầu hai mắt đã một muốn sụp xuống, nên chỉ lát sau anh đã ngủ mất.

Nguyện cùng nhau trải qua những năm tháng bình yên tươi đẹp, cho đến thiên hoang địa lão*

*Trời đất cùng già đi.

**

“Ký ức như một đoạn phim, không ngừng phát đi phát lại...”

Tiếng chuông quen thuộc kêu lên, Mặc Khuynh Thành nhíu mày thật chặt, tỏ vẻ chán ghét cái thứ đầu sỏ quấy rầy giấc ngủ của mình, nhưng tiếng chuông như đang chống đối cô, vang lên liên tiếp không ngừng nghỉ.

Ngay lúc này, một bàn tay to lớn chậm rãi vỗ nhẹ lên lưng cô, vỗ về cảm xúc của cô, vừa ấm áp vừa vững chắc, khiến chân mày cô dần thả lỏng.

“Alô.” Mặc Dận nói nhỏ, trầm trầm đầy từ tính.

“Á, thật lòng xin lỗi, có lẽ tôi gọi nhầm số.” Lê An An nghe được một giọng nam truyền ra từ điện thoại, vội vàng giải thích

“Lê An An?”

“A, sao anh lại biết tên tôi?”

“Tôi là anh cả của cục cưng.”

“Hoá ra là anh cả Mặc, em chào anh, Khuynh Thành đầu ạ, có phải hôm nay cô ấy về rồi không?”

“Ừm, nhưng em ấy vẫn đang nghỉ ngơi.”

Vốn dĩ Lê An An còn mong sẽ rủ được Mặc Khuynh Thành ra ngoài chơi, nghe xong những lời này từ Mặc Dận liền ghen lại, sao cô lại không hiểu được ngụ ý trong lời nói đó? Rất muốn giả ngu nhưng đáng tiếc, hiện thực lại tàn khốc như vậy.

“Đợi em ấy tỉnh tôi sẽ nói lại lời của cô.”

Nói xong, cứ thế cúp điện thoại.

“Tút TUT TUT...”

Lê An An mờ mịt nhìn màn hình di động, không kịp phản ứng lại, cô bị người khác cúp điện thoại? Lại là anh cả của bạn thân mình? Đúng là vậy rồi, khôn kiếp thật!

Ở bên này, lại nói Mặc Dận vừa cúp điện thoại, vốn còn đang muốn ngủ cùng cục cưng thêm một lát, ai biết vừa cúi đầu xuống liền thấy Mặc Khuynh Thành đang mở mắt nhìn anh.

“Cục cưng tỉnh rồi?”

Mặc Khuynh Thành máy móc gật đầu.

“Tĩnh rồi thì đi rửa mặt đi, để anh bảo thím Trương làm điểm tâm cho em.” Mặc Dận nhẹ nhàng xoa tóc cô, tao nhã đứng dậy, về mặt bình thường bước ra ngoài phòng.

Gió lay nhẹ tấm rèm cửa, thổi bay sợi tóc của Mặc Khuynh Thành, tuy vậy những thứ đó đều không thể so sánh với tâm trạng của cô lúc này, giống như lốc xoáy đang tàn quét, tất cả mọi thứ bị thổi loạn.

Mặc Dận xuống lầu, không bảo thím Trương làm điểm tâm mà tự mình đi vào phòng bếp, xắn tay áo, chuẩn bị bắt tay vào làm bánh.

Có lẽ biểu hiện của anh rất bình tĩnh, không chút hoảng loạn, nhưng chỉ cần nhìn động tác của anh thì sẽ không cho rằng như vậy nữa.

“Độc.”

Mặc Dận nhìn quả trứng gà vỡ tan, trong mắt hiện lên vẻ bất đắc dĩ, quả nhiên chỉ có cô ấy mới khiến anh mất bình tĩnh như vậy.

Đáng tiếc, cô gái nhỏ trên lầu kia cũng không biết, chỉ có thể thở dài, dừng suy nghĩ, bắt đầu làm lại từ đầu.

Chỉ lát sau, trong phòng bếp truyền ra mùi bánh ngọt thơm nức, khiến Mặc Khuynh Thành mới bước xuống dưới lầu không tự chủ nuốt nước miếng.

Có lẽ là tâm linh tương thông, Mặc Dận đi ra từ phòng bếp, trên người mặc tạp dề ren, làm giảm đi sự mạnh mẽ của anh, tăng thêm một chút ấm áp.

“Đói bụng sao? Bánh ngọt sắp ăn được rồi.”

“Tạch.”

Mặc Khuynh Thành vui vẻ cầm đi động trong tay, he he he, anh cả như vậy, rất có giá nha!

“Anh cả, em đói rồi.”

Mặc Dận vốn đang muốn nói gì đó, lập tức đi vào phòng bếp, cục cựa đói rồi, bánh ngọt phải làm nhanh hơn.

Chuyện hạnh phúc nhất trên thế giới là, em đói bụng, anh làm đồ ăn cho em.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vợ Yêu Phúc Hắc Dễ Thương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Không từ mà biệt

Edit: Thụy Miên

Sáng sớm hôm sau, Mặc Khuynh Thành đã không tìm thấy Mặc Dận rồi.

"Ba ba, anh cả đâu?" Cô có một loại trực giác rằng nhất định Mặc Tuyền Thần biết rõ.

"Nó hử, tạm thời sẽ không về." Mặc Tuyền Thần xem tin tức, không để ý nói.

Mặc Khuynh Thành có chút bối rối, từ lúc trùng sinh đến bây giờ, Mặc Dận chưa bao giờ tách khỏi mình, cho dù quay phim cũng là mỗi ngày ở cùng mình.

Cô nhìn Mặc Tuyền Thần, thở hổn hển, trực tiếp tắt TV đi, nhìn chăm chăm ông.

Trong lòng Mặc Tuyền Thần ghen tuông, không phải chỉ là một người anh cả thôi sao, chẳng lẽ còn quan trọng hơn người làm cha như ông sao?

"Tiểu quái, con không thương ba ba à."

"Ba ba, không phải con không thương ba."

Dáng vẻ của Mặc Tuyền Thần ra vẻ không tin, quệt miệng, uất ức ôm lấy Mặc Khuynh Thành, còn không ngừng cọ cọ.

Mặc Khuynh Thành bất lực! Cô chỉ hỏi anh cả đâu rồi, sao lại biến thành như thế này, chỉ có thể đưa tay vỗ vỗ đầu ông, "Ba ba ngoan, tiểu quái vẫn rất yêu ba mà."

Mặc Tuyền Thần dựa vào trên vai cô, buồn nôn đến run lên, vì để cho tiểu quái không hỏi Mặc Dận đi đâu, chính mình đã phải bán cái mặt mo này đi giả

bộ bán manh vô tội, ông dễ dàng sao!

Thế nhưng dù cho trong lòng ông đang điên cuồng gào thét thì Mặc Khuynh Thành cũng không biết thuật đọc tâm, mà dù cô có biết, cũng sẽ chỉ cảm thấy ba của mình thật đáng yêu.

Nói này nói nọ với Mặc Tuyền Thần một hồi, mỗi lần lúc muốn moi thông tin đều bị ông đánh trống lảng, Mặc Khuynh Thành chỉ có thể trầm nghĩ, thật sự là một lão hồ li!

Trở về phòng, gương mặt tràn ngập nụ cười trong nháy mắt biến mất, đứng bên cửa sổ, dù cho bên ngoài ánh nắng chiếu sáng khắp nơi, nhưng trong lòng cô vẫn không ấm áp.

Cô không biết bị làm sao nữa, trái tim trống không, như là thiếu đi một thứ gì đó quan trọng nhất, khiến cho cảm xúc của cô không ngừng xáo động. Tay phải không tự chủ được xoa ngực, nghe tiếng tim đập mạnh mẽ, nhưng cũng không có cách khiến cho cô có thể cảm thấy yên tâm.

Đối với việc Mặc Dận không từ mà biệt, cô cũng không phải là chưa từng oán giận qua. Tĩnh lại trong phòng bệnh, yên lặng làm bạn, nói chuyện phiếm trên trời dưới đất, yêu thương thân thiết, tất cả mọi thứ này đều hình thành cho cô một thói quen.

Buổi sáng có anh gọi mình dậy, giờ cơm sẽ lấy xương cá cho mình, thỉnh thoảng có thể học làm một số món nhẹ làm cho mình, bất kể mình có tùy hứng như thế nào, anh đều ôn nhu xoa đầu mình. Thậm chí, vì mình, anh có thể bỏ xuống sự nghiệp vừa mới bắt đầu, chỉ lo lắng cho mình ở tổ kịch ăn cơm không ngon, mặc không đủ ấm, bị người khác bắt nạt...

Đột nhiên phát hiện, Mặc Dận đối với mình rất tốt, hơn cả mọi thứ.

Aizz, thói quen thật là một thứ đáng sợ.

Mặc Khuynh Thành nghĩ như vậy, trong mắt hiện lên từ bỏ không hề che giấu. Mặc Dận còn có chuyện muốn làm, không có khả năng ở cùng mình mãi, huống hồ cô là trùng sinh, nếu như ngược lại hai người kia, như vậy chỉ là lặp lại cuộc sống kiếp trước mà thôi, không có hai người này, vẫn còn những người khác.

Sự bảo vệ của người nhà, không thể coi là nghĩa vụ, chẳng lẽ chỉ vì đơn giản là Mặc Dận rời đi, liền phủ nhận yêu thương của anh đối với mình sao?

Không, không phải như vậy, cuộc đời của mình không thể lặp lại lần nữa! Cô không muốn, cũng không cho phép chính mình biến thành như vậy!

Mặc Khuynh Thành suy nghĩ rất nhiều, khiến cho lúc ăn cơm tối tinh thần cũng hốt hoảng, điều này làm cho Mặc Tuyền Thần không khỏi suy nghĩ, không phải vì mình không nói Mặc Dận đã đi đâu đó chứ?

Sau bữa cơm chiều, Lan Tuyết Mai không ngừng quấy rối Mặc Tuyền Thần, dư quang trên khóe mắt dừng ở trên người Mặc Khuynh Thành, đau lòng nữ nhi bảo bối của mình.

Mặc Tuyền Thần trầm than, con gái theo người ta rồi!

"Tiểu quai, hôm nay con sao vậy?" Mặc Tuyền Thần đứng dậy ngồi xuống bên cạnh cô, đưa tay quơ quơ trước mắt cô.

Mặc Khuynh Thành hoàn hồn, cười nói: "Ba ba, không có chuyện gì đâu."

"Vậy sao con thất thần? Có phải bởi vì thằng cả đi mà không nói trước với con không?" Ông trực tiếp đẩy trách nhiệm cho Mặc Dận, ai bảo trước khi đi nó không chào tạm biệt tiểu quai, đều là lỗi của nó!

"Ba ba, anh cả không thể nào ở bên con mãi được, anh ấy có sự nghiệp muốn ra sức làm của mình, sau đó cũng sẽ gặp chị dâu tương lai, ba nói anh ấy tạm thời đừng quay về nữa, cũng là tốt cho con, sau khi con xuất viện cứ quán lấy anh ấy mãi, là con không tốt."

Mặc Khuynh Thành cười nói ra tất cả, như một đứa bé hiểu chuyện.

Lan Tuyết Mai thấy cô như vậy, trực tiếp đẩy Mặc Tuyền Thần ra, ôm cô vào trong ngực, "Tiểu quai, nếu trong lòng con không thoải mái thì cứ nói ra, đừng kìm nén."

Mặc Khuynh Thành buồn cười nhìn Lan Tuyết Mai, cô có chút không thoải mái, nhưng cũng nghĩ thông cả rồi, đã tốt hơn nhiều, người nhà vẫn chỉ là người nhà, cho dù không ở bên cạnh mình, vậy cũng có chuyện gì đâu?

Mặc Tuyền Thần không nghĩ tới mới chỉ nửa ngày, tiểu quai đã nghĩ thông suốt, chẳng lẽ cô đối với Mặc Dận thật sự chỉ có tình thân sao? Cho nên, mình có lòng tốt lại làm hỏng chuyện, hoàn toàn ngược lại rồi sao?

Nghĩ như vậy, sau lưng ông đổ mồ hôi lạnh, nếu như Mặc Dận biết được, chính mình sẽ chết sao? Ông rất muốn có chín cái mạng mèo, lão tử sợ con trai cái gì, quả thực không nên quá sướng! (*)

[i](*) sướng này mang nghĩa ngược lại, nhưng nguyên tác để sướng nên mình giữ nguyên.[/i]

"Ba mẹ, hai người không cần phải suy nghĩ nhiều, tiểu quai của hai người đã trưởng thành rồi, có thể tự chăm lo tốt cho bản thân, huống chi con chỉ lui tới

hai chỗ trong nhà với trường học, đừng lo lắng cho con."

"Mẹ không lo lắng cho con, Dân Nhi nó..."

Mặc Khuynh Thành ngăn lời Lan Tuyết Mai lại..."Mẹ, anh cả càng không phải lo lắng cho con, con cũng không phải là kẻ trời sinh đã hấp dẫn phiền phức, bình thường cũng không chủ động kiếm chuyện gì, yên tâm yên tâm!"

"Oa, muộn thế này rồi, ba mẹ, con đi ngủ trước, ngủ ngon."

Mặc Tuyên Thần và Lan Tuyết Mai nhìn bóng lưng của Mặc Khuynh Thành đang lên lầu, đồng thời thở dài, chuyện của người trẻ, nên để bọn nó tự mình giải quyết.

Chìm vào trong sự tĩnh lặng của đêm tối, từng ánh sao le lói lên, Mặc Dân ở trên máy bay, nhìn cả bầu trời, nỗi nhớ nồng đậm tràn dần ra, cực cung, chờ anh.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vợ Yêu Phúc Hắc Dễ Thương* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Chàng trai vô tình gặp mặt

Editor: Sokute_112k

Ngày ba mươi tháng tư, một ngày bình thường như bao ngày khác, năm giờ rưỡi sáng, sương sớm còn quần quýt trên những tán lá, con gió mang theo hơi lạnh âm ẩm, thổi tới khu biệt thự nằm ở lưng chừng núi.

Bên cạnh biệt thự là một vườn hoa rực rỡ, bốn phía có đủ mọi loại cây, ở giữa lại có một cái hồ lớn chứa đầy nước. Loáng thoáng có thể nhìn thấy một vài cặp uyên ương. Trên đường rất vắng người, hầu hết là những cụ già, nhưng giữa khung cảnh ấy lại có một người trẻ tuổi.

Mặc Khuynh Thành mặc bộ quần áo thể thao màu tím nhạt, đeo tai nghe, chạy chậm chậm trên con đường nhỏ, thỉnh thoảng có cụ già thân thiện nở nụ cười với cô, cô cũng mỉm cười đáp lại.

“Phù...”

Mặc Khuynh Thành lau giọt mồ hôi trên mặt, cảm giác tức giận bùng bùng khi này hầu như không còn.

Tối qua phải diễn trò trước mặt Mặc Tuyên Thần và Lan Tuyết Mai, miệng thì nói vậy, nhưng chỉ có trong lòng cô hiểu rõ, nói về chị dâu tương lai, cái cảm giác khó chịu cứ nghẹn lại trong họng, không thể giãi ra mặt, ngay cả ban đêm ngủ cũng không yên, mơ tới cảnh Mặc Dân nắm tay một cô gái đang cười rất tươi xuất hiện trước mặt cô, nói đó là chị dâu cả của cô.

Mơ đến đó cô choàng tỉnh dậy, cả người ướt như vừa bị ngâm nước, chỉ có thể vội kéo thân thể mệt mỏi rồi dậy, một lúc sau lại nằm xuống nhưng cũng không dám ngủ thêm. Đến khi trời tờ mờ sáng, cô mới quyết định ra ngoài chạy bộ.

Có lẽ là phải vận động nên cô không nghĩ thêm về những chuyện kia nữa, chỉ tập trung chạy bộ, ngược lại như vậy giúp cô được thả lỏng thân thể.

“Á!”

Mặc Khuynh Thành bị người đằng sau va phải, mắt thấy mình ngày càng gần mặt đất hơn, cô chỉ có thể lấy tay che trước mặt mình, mắt nhắm chặt, chờ đợi cảnh hôn đất xảy ra.

Ồ, sao không thấy đau nhỉ?

Mặc Khuynh Thành mở hai mắt, cơ thể cô cách mặt đất khoảng nửa thước, mà thứ ngăn cô không ngã xuống chính là cánh tay đang đặt ngang eo.

“Tiểu thư, cô không sao chứ?”

Mặc Khuynh Thành ngẩn ra, chủ nhân của bàn tay kia có tiếng nói mát dịu như con gió, thổi vào lòng cô, vuốt ve phiền não của cô.

“Tôi không sao.”

Chàng trai đỡ cô dậy, điều này giúp Mặc Khuynh Thành nhìn rõ hơn khuôn mặt của anh ta.

Mái tóc dài được ghim lên một nửa, dính tán loạn trên trán vì mồ hôi nhưng lại không làm mất đi vẻ đẹp của khuôn mặt ấy, một đôi mắt phương có hồn sáng lấp lánh, trong mắt tràn đầy quan tâm, nếu nhìn kỹ còn có thể phát hiện con ngươi của anh ta không phải màu đen mà là màu xanh lục thẫm, điều

này khiến Mặc Khuynh Thành càng tò mò. Hơn nữa, sống mũi vừa cao vừa thẳng, đôi môi hồng hào cong lên thành nụ cười ảm áp.

“Thật không phải, vừa nãy tôi cúi đầu nhấn tin nên không nhìn thấy cô, hại cô bị ngã.”

Mặc Khuynh Thành cười trả lời: “Không sao cả, anh cũng không hề cố ý, rồi lại nói, không phải vừa nãy anh đã cứu tôi sao?”

Chàng trai nghe thấy từ “cứu” từ miệng Mặc Khuynh Thành, trong đó có chút đùa giỡn, lại khó nén sự chân thành trong đó, nụ cười bên khoé miệng càng lớn hơn: “Vây may nhờ có tôi ứng cứu rồi, nếu không để mặc một tiểu thư xinh đẹp như vậy ngã xuống sẽ khiến tôi vô cùng áy náy.”

“Phụt...”

Mặc Khuynh Thành cười ra tiếng, nếu là từ miệng người khác nói ra những lời này cô sẽ thấy rất giả dối, nhưng qua miệng của người này cô lại chỉ cảm thấy rất thật lòng. Điều này khiến cô tin vào một câu nói, gặp được nhau chính là duyên phận.

Cassiel nhìn Mặc Khuynh Thành nở nụ cười, có lẽ bị cuốn hút, anh ta cũng cười theo.

Cười một lát, anh ta mới nói: “Tên tôi là Cassiel, xin hỏi tiểu thư đây tên gì?”

“Tên tôi là Mặc Khuynh Thành.”

“Rất hân hạnh được gặp cô, tôi cảm thấy chúng ta nói chuyện rất hợp nhau.” Cassiel khuyu một bên gối xuống, cầm tay Mặc Khuynh Thành, nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên đó.

Lông mày Mặc Khuynh Thành khẽ nhích, loại lễ nghi này chỉ có người châu Âu thường hay dùng, cái chính là, lễ nghi này còn chỉ giới hạn trong tầng lớp thượng lưu, xem ra thân phận của Cassiel không hề đơn giản.

**

“Mẹ, mẹ! Không xong rồi!” Mặc Giác vội vàng chạy từ trên lầu xuống.

Lan Tuyết Mai nhanh chóng ra khỏi phòng bếp, tiểu Giác rất ít khi hét gọi mẹ, chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì?

“Tiểu Giác, làm sao vậy?”

“Mẹ, không thấy em gái đâu!”

“Cái gì?”

“Keng!”

Nồi súp Muối xào trên tay Lan Tuyết Mai nháy mắt liền rơi xuống đất, nhưng bà không hề quan tâm, bước thật nhanh đến trước mặt Mặc Giác, hai tay đặt lên vai cậu: “Tiểu Giác, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, con nói rõ đi, sao lại không thấy tiểu quai đâu?”

Mặc Giác cũng không để ý bà vai đau nhói, lo lắng nói: “Con mới vừa ngủ dậy, liền qua phòng em gái gọi con bé rời giường, nhưng con đẩy cửa vào thì không nhìn thấy con bé đâu, giường cũng rất gọn gàng ngăn nắp, không hề có chút dấu hiệu nào cho thấy em ấy đã đi ngủ.”

“Con qua phòng vệ sinh xem có thấy không, mới sáng sớm tiểu quai có thể đi đâu được?”

“Con đi xem rồi, phòng vệ sinh cũng không có.” Mặc Giác nhìn Lan Tuyết Mai đang bối rối, an ủi: “Mẹ, mẹ đừng lo quá, có thể sáng sớm con bé đã ra ngoài hít thở rồi.”

“Làm sao có chuyện đó được! Con cũng không phải không hiểu nó!” Lan Tuyết Mai lập tức gạt bỏ ý nghĩ của cậu.

Mặc Giác cũng cảm thấy khả năng này không lớn, mỗi khi Mặc Khuynh Thành ở nhà, mỗi sáng sớm đều là Mặc Dận gọi dậy, không có lần nào là cậu lên gọi.

“Chẳng lẽ là vì anh cả đi vắng rồi?” Mặc Giác chậm chạp nói.

“Tiểu Giác, bất kể là vì lý do gì, hiện giờ quan trọng nhất là phải đi tìm tiểu quai.”

“Con sẽ ra ngoài tìm con bé, mẹ đừng lo lắng.” Mặc Giác nói xong liền chuẩn bị đi ra cửa.

“Ồ, sao mọi người đứng đây hết vậy?” Lúc này Mặc Khuynh Thành từ ngoài cửa đi vào, thấy hai người đứng ở cửa phòng bếp, thắc mắc hỏi.

“Tiểu quai, con về rồi sao? Có mệt lắm không, điểm tâm đã làm xong rồi này.” Lan Tuyết Mai nhìn Mặc Khuynh Thành mặc bộ quần áo thể thao, rất nhanh trí không nói về chủ đề lúc trước nữa.

“Dạ, được, để con lên lầu trước.”

Chương 39: Cậu là đàn ông sao

Edit: Thụy Miên

Ánh mắt trời khúc xạ vào biệt thự, căn phòng ẩm áp, đáng tiếc bầu không khí quý dị trên bàn cơm lại khiến cho mọi người không cảm nhận được nó.

Mặc Khuynh Thành tâm tình không tệ uống hết cháo trong chén, sau đó nói: "Mẹ, anh hai, con ăn xong rồi, đi học trước đây."

Nói xong, cô liền đi ra ngoài phòng khách.

Nói thật, cô cũng không phải không cảm giác được ánh mắt như có như không kia lúc ăn sáng, nhưng mà cô cũng không biết nên giải thích thế nào, chẳng lẽ cô phải nói là mình mơ thấy anh cả và chị dâu tương lai cho nên bị đánh thức sao?

Không, cô không thể nói, lý trí nói với mình rằng, sau này anh cả sẽ có bạn gái, thậm chí là vợ, nhưng mà cô đã lựa chọn trốn tránh, cô không muốn chuyện như vậy xảy ra, cho nên dưới tình huống này, cô không giải thích được gì.

Ngày mai sẽ là ngày lễ Quốc tế Lao Động rồi, cả nước trên dưới đều chào mừng đến ba ngày nghỉ này, mà năm nhất tại ngày cuối cùng của tháng tư mở tiệc tối mừng ngày một tháng năm.

Mặc Khuynh Thành xuống xe, sau khi tạm biệt tài xế Tiểu Trương, đi đến cổng trường.

Mỗi ngày đến trường và tan trường đều là một ngày cao điểm. Đừng nói đến chuyện khác biệt giữa năm nhất và năm hai, trong trường không chỉ có người có thành tích đặc biệt xuất sắc, còn có rất nhiều người có tiền, có quyền. Điều này khiến cho trong trường học mặc dù không có quy định chính xác nhưng mà người có quyền sẽ không qua lại với hạng bình dân, mà hạng bình dân cũng không tự mình chuốc lấy khổ.

Mà ngay cả cái gọi là tiệc tối hàng năm, cũng là do những Phú Nhị Đại (*), Quan Nhị Đại (**) tổ chức, cho nên mỗi khi đến lúc này, cho dù hạng bình dân có đến xem, thì cũng chỉ ở bàn cuối cùng.

(*) Phú nhị đại: Con của người giàu có

(*) Quan nhị đại: Con của người có quyền, người làm quan chức.

Đương nhiên, Mặc Khuynh Thành chưa bao giờ cảm thấy quyền quý và bình dân có gì khác nhau, mỗi người vừa sinh ra không thể nào quyết định bản thân mình, nhưng không có nghĩa là không quyết định được tương lai của mình. Không thể không nói, chỉ nhìn vào điểm này, Mặc gia so với các hào môn thế gia khác xuất sắc hơn không ít.

"Khuynh Thành, cậu đến rồi!" Lê An An nhìn Mặc Khuynh Thành đi tới, kích động trực tiếp chạy đến trước mặt cô, lâu như vậy không gặp, mình thật sự rất nhớ cô ấy.

"An An, sao cậu lại đứng ở cổng chờ mình, không phải là hẹn trực tiếp gặp ở lễ đường sao?" Mặc Khuynh Thành nhìn Lê An An không biết từ nơi nào nhảy đến trước mặt mình, run sợ một giây, sau đó bình tĩnh lại, buồn cười hỏi.

"Khuynh Thành, không phải chúng ta rất lâu rồi không gặp nhau sao, mình thật sự rất rất nhớ cậu, vốn trước đó không quen cậu, chỉ cảm thấy cuộc sống ở trường học chính là nhàn nhai, nhưng mà sau khi quen cậu, mình cảm giác thời gian qua đi rất nhanh, mỗi ngày đều rất đặc sắc, cho nên cậu đi quay phim lâu như vậy, cái đó, dùng một câu ngắn gọn để hình dung chính là, lúc thường không tương tư, lúc có thể tương tư thì rất dễ tương tư.

"Bốp!"

"Oa."

Lê An An ôm lấy đầu mình, đau đến nước mắt cũng đảo quanh hốc mắt, "Khuynh Thành, sao cậu lại đánh mình!"

"Không biết dùng ngắn gọn thì đừng dùng." Mặc Khuynh Thành thả tay xuống, bình tĩnh bên ngoài cũng không giấu được nội tâm im lặng bên trong, câu nói kia không phải là đối với người yêu nói sao, chỉ là vì sao trong đầu mình lại xuất hiện hình bóng của Mặc Dận, phi phi phi, Mặc Khuynh Thành, mi thật sự điên rồi!

Lê An An nhìn Mặc Khuynh Thành lúc thì không nói gì, lúc thì nghi hoặc, lúc thì tức giận, lập tức tò mò, thật không hiểu rốt cuộc cô ấy nghĩ tới cái gì, mới có thể khiến cho trên mặt xuất hiện biểu cảm phong phú như vậy.

"Mặc Khuynh Thành!"

Không thể hỏi, ghen rất khó chịu, cho nên cô dứt khoát quyết định trực tiếp cắt đứt suy nghĩ của Mặc Khuynh Thành. Chẳng những vậy, Mặc Khuynh Thành bị Lê An An lớn tiếng dạy dỗ đến mức trong đầu không còn bóng người nào.

"An An, cậu đừng lớn tiếng như thế, mình nghe thấy." Mặc Khuynh Thành bịt lấy lỗ tai, cảm giác mình bị ù tai rồi.

"Không lớn tiếng một chút, sao có thể đánh thức cậu." Lê An An trực tiếp liếc mắt.

"Được rồi, chúng ta mau vào thôi."

Lê An An cũng biết dừng đúng mức, kéo tay Mặc Khuynh Thành, cười nói: "Được."

Đi vào lễ đường, biển người đông nghịt như trong dự đoán.

Lông mày Mặc Khuynh Thành nhíu chặt, cô không thích chỗ đông người.

"Bạn học Lê, ở trong này!"

Lê An An nhìn Tổng Tiểu Bảo đang vẫy vẫy tay, kéo Mặc Khuynh Thành đến đó.

"Tổng Tiểu Bảo, cậu chọn vị trí không tệ nha." Lê An An thuận lợi ngồi xuống, vỗ vai Tổng Tiểu Bảo tỏ vẻ trẻ nhỏ dễ dạy bảo.

Tổng Tiểu Bảo có chút đỏ mặt, "Bạn, bạn học Lê, đây đều là chuyện nhỏ."

Lê An An nghe cậu nói như vậy, vẻ mặt mát hừng, "Tổng Tiểu Bảo."

"Bạn học Lê, sao vậy?"

"Thời gian chúng ta quen nhau cũng không ngắn, sao cậu vẫn gọi tớ là bạn học Lê vậy?"

"Vậy, vậy gọi là gì?"

"Đương nhiên là gọi giống mình nha." Mặc Khuynh Thành chen miệng nói.

"Cái này, cái này sao có thể được?"

Giờ phút này Tổng Tiểu Bảo trong mắt Lê An An và Mặc Khuynh Thành giống như cô vợ nhỏ xấu hổ bị đùa giỡn nghiêm chỉnh nói không nên.

Khóe miệng của hai cô hung hăng co rút, từ trong mắt đối phương thấy được bốn chữ -- không thể nào tiếp nhận.

Lê An An đưa cánh tay đặt trên vai Tổng Tiểu Bảo, vẻ mặt nghiêm túc, "Bạn học Tổng, mình cảm thấy chúng ta cần nói chuyện."

Tổng Tiểu Bảo không biết mình đã làm cái gì sai khiến cho Lê An An như vậy, có chút bối rối, "Bạn học Lê muốn nói chuyện gì?"

"Bạn học Tổng, cậu là đàn ông sao?"

Tổng Tiểu Bảo cảm thấy lúng túng, cũng nghe hiểu được ý của cô, không phải là nói mình không có khí khái của nam tử hán sao?

"Bạn học Lê, mình dĩ nhiên là đàn ông."

"Vậy sao cậu lại ngại ngùng giống phụ nữ vậy."

Gò má Tổng Tiểu Bảo đỏ lên không biết là xấu hổ hay tức giận, muốn mở miệng nói gì đó, cuối cùng cũng chỉ còn là im lặng.

Mặc Khuynh Thành nhìn thấy, vẻ mặt không đồng ý, thật không hiểu tính tình như vậy, về sau là phúc hay là họa.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vợ Yêu Phúc Hắc Dễ Thương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 40: Không nên xuất hiện trong danh sách biểu diễn

Đèn tắt, khung cảnh trở nên âm u, hội trường tối đen, mọi giác quan cũng trở nên nhanh nhạy hơn.

“A, các cậu có nghe chưa, dạ tiệc đêm mừng một tháng năm này sẽ có một người nổi tiếng tới trường mình đây.”

“Người nổi tiếng gì? Sao mình không nghe ai nói vậy?”

“Đó là vì cậu kiến thức hạn hẹp, sao không thử nghĩ xem mình đây là ai chứ, là thám tử trường học đó!”

“Cậu bớt khoác lác đi, mình không tin cái gì cậu cũng biết.”

“Làm thế nào thì cậu mới tin, cậu nói đi.”

“Vậy cậu thử nói xem, người Viên Tiểu Hoàn thích là ai?”

Cái người tự xưng là thám tử trường học ghen lời, câu này trả lời sao bây giờ.

“Nhìn đi, dám nói mình là thám tử trường học, đồ lừa đảo!”

“Chuyện tình cảm kia mình có biết, nhưng chính cô ấy không nói thì ai biết được cơ chứ, cậu không thể cố ý hỏi những vấn đề này!”

“Được rồi, vậy thì cậu nói đi, tại sao người nổi tiếng đó lại phải đến đây?”

Chuyện này thì đơn giản, thám tử kia nghĩ.

“Các cậu cũng biết rồi, đây trường cấp ba tốt nhất để đô, nếu nói không ngoa thì trường ta cũng có thể coi là đứng đầu cả nước.”

“Đó là đương nhiên, nhớ ngày trước để thi vòng sơ tuyển để vào năm nhất, phải chuẩn bị suốt thời gian học cấp hai, vào mấy kỳ nghỉ ba mẹ còn đưa mình tới trường luyện thi, chỉ sợ mình thi trượt.”

“Thế cậu có biết trường mình ngoài những học sinh giỏi, còn có kiểu người nào?”

“Còn có phú nhị đại*.”

*Phú nhị đại: Con nhà giàu, rất giàu...

Thám tử liếc một cái không hề tao nhã: “Cậu cũng biết phú nhị đại à, không phải cậu cũng là một phú nhị đại sao!”

“Mình thế nào mình tự biết, nhưng trong trường này vốn có rất nhiều người tai to mắt lớn, như họ mới có thể tự xưng là phú nhị đại được.”

“Coi như cậu thông minh, dù cậu nói không sai, nhưng cậu đừng quên trong đó số người đa tài đa nghệ cũng không ít.”

“ Dĩ nhiên rồi, ví dụ như mình, mẹ cũng cho mình đi học đàn violon.”

“Cho nên mới nói, ngoại trừ những người bình thường ngoài kia, ở đây ai cũng có chút tài nghệ, đó mới là mục đích để người đó đến.”

“Cậu muốn nói người đó muốn tìm một người đa tài nghệ?”

“Bravo!”

“Cát, nếu thế cậu nói thẳng một câu không được sao, nói nhiều nói nhảm làm gì!”

“Cậu thì biết cái gì! Cái này gọi là thổi phồng!”

.....

Đoạn nói chuyện sau đó, Mặc Khuynh Thành không nghe thấy nữa.

Người nổi tiếng? Xem ra dạ tiệc tối nay được chuẩn bị cho người đó.

Không biết phải đợi bao lâu, ánh đèn mới sáng lên, MC chậm rãi đi ra từ cánh gà bên trái.

“Đó là Tô Thụy?” Tuy là câu hỏi, nhưng ngữ điệu như đã chắc chắn.

“Ừm.” Đôi mắt Mặc Khuynh Thành trầm tĩnh.

Viên Tiểu Hoàn: “Kính chào các vị lãnh đạo, các giáo viên.”

Tô Thụy: “Kính chào các bạn.”

Viên Tiểu Hoàn: “Gió xuân mơn theo ánh mặt trời ấm áp, rọi xuống mặt đất, những chú chim vui mừng nhảy nhót trong tán cây. Hôm nay, cả nước hân hoan chúc mừng ngày Quốc tế Lao động - ngày mừng một tháng năm...”

MC với chất giọng truyền cảm, Lê An An thì đứng bên cạnh Mặc Khuynh Thành làm người đệm âm.

Nhìn Lê An An làm khẩu hình giống như đúc, Mặc Khuynh Thành không khách khí nở nụ cười. Lời thoại trong dạ tiệc hàng năm cũng không khác nhau lắm, không đúng, phải nói kể từ khi cô học cấp hai thì lời mở màn chưa bao giờ thay đổi, khó trách sao Lê An An đọc thuộc lâu lâu.

“Sau đây xin mời bạn Thượng Tinh Linh lớp 12/8 biểu diễn tiết mục múa đơn ‘Xuân muôn nơi’.”

Bức màn dần dần được kéo lên, một màn hình rất to chắn ngang trước, ánh đèn chiếu xuống, trên màn hình liền hiện ra một bóng người, âm nhạc bắt đầu, bóng người từ từ đứng dậy, giống như chồi non đầu xuân, chọc thủng tầng đất, vươn thẳng lên trời.

Khoé miệng Mặc Khuynh Thành hơi nâng lên, lễ hội lớn như vậy, màn vũ đạo mở đầu này đã làm rất tốt, khiến người xem mãn nhãn.

Khi âm nhạc kết thúc, đột nhiên có vài người chạy ra từ sau khán đài, đến phía sau Thượng Tinh Linh, tạo hình Phật Bà Quan Âm nghìn tay, toàn thân mặc quần áo xanh biếc, hợp thành hình một cây cổ thụ to lớn.

“Bộp bộp bộp.”

“Thượng nữ thần thật tuyệt vời!”

“Thượng Tinh Linh, Thượng Tinh Linh, Thượng Tinh Linh!”

Màn được kéo lên, Tô Thụy đi ra: “Tiết mục ‘Xuân muôn nơi’ của bạn học Thượng đã cho chúng ta thấy được sức mạnh kỳ diệu của thiên nhiên, và sau đây xin mời...”

Mấy tiết mục sau đó dù không tráng lệ như mở màn, đánh sâu vào thị giác người xem, nhưng chỉ lấy đại một tiết mục mang đến các trường khác cũng đã là rất xuất sắc.

Viên Tiểu Hoàn: “Cảm ơn bạn Quyền Lạc Trạ đã mang đến khúc piano ‘Hôn lễ trong mộng’. Tiếp sau đây xin mời bạn Mặc Khuynh Thành lớp 11C2-3 trình diễn màn độc tấu đàn tranh.” Vừa nói dứt lời, Lê An An lập tức nhìn Mặc Khuynh Thành: “Khuynh Thành, cậu đăng ký?”

“Mình không đăng ký.”

Lê An An cũng biết cô không đăng ký, khoảng thời gian đăng ký ấy cô không có ở trường, sao có thể làm được.

“Chết tiệt, nhất định là do mấy người kia làm!” Lê An An nhìn đằng sau, cách đó vài bước Đường Đan đang nở nụ cười hả hê, cô ấy càng chắc chắn hơn về suy đoán của mình.

“Bạn học Lê, bây giờ phải nghĩ xem làm thế nào, bạn học Mặc biết đánh đàn tranh sao?” Tổng Tiểu Bảo giật giật áo của Lê An An, cậu ghét đám người đó, bạn học Mặc là người tốt, sao lại để cậu ấy gặp nhiều phiền phức như vậy.

“Đừng ròi, Khuynh Thành, cậu biết đánh đàn tranh chứ? Đừng nói với mình là không nhé.”

“Biết chút ít.” Mặc Khuynh Thành không chắc chắn, từ nhỏ cô đã thích âm nhạc, từng học qua rất nhiều loại nhạc cụ, thích nhất là đàn tranh. Cô còn nhớ rõ lần nào Lan Tuyết Mai cũng xem cô ngồi đánh đàn, chỉ là kể từ sau khi gặp Tô Thụy, cái gì cũng đã thay đổi.

“Chết tiệt, Khuynh Thành, cậu không thể lên đó được, cho dù bọn họ biết cậu có thể gảy đàn tranh hay không, nếu muốn làm cậu xấu mặt thì chắc chắn sẽ động tay động chân lên đàn.”

Tổng Tiểu Bảo đồng tình với lời nói của Lê An An: “Bạn học Mặc, bạn học Lê nói rất đúng, cậu không thể lên đó, ở đây có toàn thể các thầy cô và học sinh, càng không nói đến những vị lãnh đạo kia, chỉ mắc một chút sai lầm thì tất cả mọi trách nhiệm sẽ đổ hết lên đầu cậu.”

“Đúng thế, chuyện này rõ ràng là muốn hại cậu, cậu lên đó hay phạm phải lỗi lầm gì cũng sẽ bị quy về trách nhiệm của cậu, lúc đó dù cậu nói cậu không đăng ký, mấy người Đường Đan cũng sẽ đẩy hết tội lỗi lên người cậu.”

“Vì thế nên mình mới muốn lên.” Mặc Khuynh Thành nhìn Lê An An và Tổng Tiểu Bảo nói tiếp: “Chính vì thế nên nếu mình không lên sẽ phá hỏng dạ tiệc, đi lên, có lẽ còn có một đường lui.”

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vọng Yêu Phúc Hắc Dễ Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 41: Ngũ văn giỏi hơn cậu

Lễ đường hoàn toàn yên tĩnh, ánh mắt mọi người cũng nhìn về phía Mặc Khuynh Thành.

Mặc Khuynh Thành đứng lên, cô không khỏi cảm thấy may mắn. Hôm nay mặc một bộ váy liền áo theo phong cách cổ xưa, váy ngắn cỡ trung màu trắng, cổ áo dựng thẳng, phía trên thêu hoa văn của sứ thanh hoa, trước ngực trái lại chỉ một màu trắng đơn giản, nhưng mà trên váy phác họa nhiều bông hoa nhỏ màu lam.

Chậm rãi đi lên sân khấu, hoàn toàn không có chút xấu hổ.

Lúc đi ngang qua Viên Ấu Toàn, nở một nụ cười với cô ấy, sau đó ngồi vào khu vực đặt đàn tranh đã chuẩn bị từ trước.

Tiện tay sờ xuống một chút, trong mắt Mặc Khuynh Thành lộ ra chút thỏa mãn, ít nhất cũng không đưa cho cô một cây đàn không đạt tiêu chuẩn, đáng tiếc không có móng đàn, không thể chọn những khúc phức tạp.

Suy nghĩ, hai tay thả trên dây đàn, gảy khúc "Cao Sơn Lưu Thủy" kinh điển nhất. Làn điệu uyển chuyển, dẫn mọi người tiến vào khung cảnh nước chảy thành dòng.

Có lẽ sau khi sống lại tâm tình thay đổi, thủ khúc này đã đột phá trình độ vốn có của cô. Trước kia mặc dù cô gảy đàn tốt hơn người bình thường tốt một chút, nhưng cũng chỉ là một chút, mà bây giờ, tiện tay gảy lại có thể nghe ra một trình độ hoàn toàn khác, chỉ là một khúc dạo đầu đã có khả năng hấp dẫn mọi người đi theo tiếng đàn của cô, tiến vào trong khúc nhạc.

"B-A-N-G..GG!"

Một tiếng chói tai cắt đứt thanh âm, thức tỉnh mọi người.

Nhưng mà Mặc Khuynh Thành ngay cả mảy cũng không nhú lại, dường như không có chút ảnh hưởng nào, tiếp tục gảy đàn.

Ở giữa hàng thứ nhất là một cụ già, nhìn Mặc Khuynh Thành như vậy, vuốt vuốt chòm râu của mình, hài lòng nhẹ gật đầu.

Khúc cuối cùng, mọi người vẫn chưa ra khỏi cảnh tượng núi non hùng tráng, dòng chảy dài nhỏ, trong rừng cây thỉnh thoảng lại có tiếng chim hót, đột nhiên, "B-A-N-G..GG"

Hoàn thành, phương pháp đánh thức đặc biệt như vậy.

Mặc Khuynh Thành đứng dậy, không nhìn đàn tranh đã biến thành từng mảnh nhỏ, cúi chào khán giả, giống như lúc đi lên, bình tĩnh trở lại chỗ ngồi.

Lê An An kích động nhìn Mặc Khuynh Thành, mà Tống Tiểu Bảo lại lộ ra vẻ sùng bái.

"Khuynh Thành, cậu thật lợi hại! Đây là cái biết một chút của cậu sao?" Lê An An tăng âm lượng, làm cho mọi người ở mấy hàng trước sau đều có thể nghe thấy.

"Đúng vậy, bạn học Mặc, cậu thật lợi hại, dây đàn đứt nửa chừng mà cậu vẫn có thể bình tĩnh tiếp tục gảy, mình quyết định sau này cậu chính là thần tượng của mình!" Hiếm thấy ngoại trừ thẹn thùng Tống Tiểu Bảo còn có cảm xúc kích động như vậy.

"Tống Tiểu Bảo, sau cậu đoạt lời thoại của tớ!" Lê An An vỗ đầu cậu, quay lại nói với Mặc Khuynh Thành: "Nhưng mà, Khuynh Thành, bây giờ cậu, aizzz, thật sự rất xấu nha. Cậu xin nghỉ nửa tháng, hoàn toàn không có khả năng đăng ký, cũng không biết là tên khốn nào mộng du thành cậu tới đăng ký, chứ đừng nói đến là chuẩn bị cho cậu một cây đàn hồng, dây đàn cũng bị đứt, đây là tiệc tối mừng một tháng năm của trường đấy, vậy mà vẫn còn loại chuột như vậy."

"Bạn học Lê, chuột gì vậy?"

"Chính là con chuột cắn đứt dây đàn ấy! Những con chuột kia thật đáng ghét, cắn dây đàn cũng coi như xong, thế mà không cắn đứt từng dây một."

"Bạn học Lê, có loại chuột như vậy ư? Là mình out rồi ư? (*) Lại không biết có loại chuột thông minh như thế, thật muốn biết là mua ở đâu."

(*)Out: lỗi thời, không cập nhật.

"Tống Tiểu Bảo, cậu đừng nghĩ nữa, loại chuột này chỉ có trong gầm cầu, chẳng lẽ cậu muốn đi nhặt sao?"

"Tống Tiểu Bảo nhìn Lê An An nháy mắt ra hiệu bèn vội vàng lắc đầu, giọng nói không tự chủ được cao lên, "Mới không cần! Vừa thối vừa bẩn, bạn học Mặc thật dũng cảm, như thế mà vẫn có thể ra tay gảy đàn."

"Phi."

Người có thể vào được năm nhất, ai không phải kẻ thông minh, dĩ nhiên cũng có thể hiểu được ý tứ trong lời nói của Lê An An và Tống Tiểu Bảo.

Vốn bọn họ còn đang suy nghĩ, vì sao người biểu diễn không đi ra từ phía sau sân khấu mà lại đi từ thính phòng lên. Sau đó dây đàn bị đứt, Lê An An nói chuyện nghỉ phép, làm cho bọn họ càng thêm xác định, Mặc Khuynh Thành lại bị người khác đội nước bần(*) nữa!

"Lê An An, cô có ý gì đây, cô nói là Hạng Giai của bọn này cố ý lấy tên của Mặc Khuynh Thành lên đăng ký sao!"

Hồng rồi!

Hạng Giai thâm hận, miệng của người này sao lại nhanh quá vậy!

"Đường Đan, tôi có chỉ mặt gọi tên ai sao?" Lê An An bắt chéo tay, trêu tức nhìn Đường Đan giống như một con hề.

"Cô, cô già mồm át lễ phải!"

Nghe nói như thế, người xung quanh nhao nhao nhìn về phía Hạng Giai, trong mắt để lộ ra ý tứ "Cậu có một đồng đội heo".

Điều này làm cho Hạng Giai hận không thể trực tiếp nhét Đường Đan vào một cái chuồng chó nào đó, thật mất mặt!

"Cô nhìn thấy tôi già mồm át lễ phải ở đâu? Người bạn nhỏ, tranh thủ thời gian về nhà cố gắng học một ít chữ nghĩa bác đại tinh thâm (rộng lớn sâu sắc) của Trung Hoa đi."

"Lê An An, tao không tin ngữ văn của mày có thể giỏi hơn tao!"

Mặc Khuynh Thành nghe nói như thế trực tiếp nhìn cô ta, người này là thật sự nghe không hiểu hay giả vờ nghe không hiểu?

Nhưng mà, Tổng Tiểu Bảo lại nói một câu: "Bạn học Đường, ngữ văn của cậu không giỏi bằng bạn học Lê."

"Phụt..."

"Ha ha ha..."

Rốt cuộc người xung quanh cũng bắt chấp màn biểu diễn trên sân khấu và lãnh đạo.

Thực mẹ nó cười chết rồi, Đường Đan kia ngốc như heo không cần nói nữa, nhưng mà Tổng Tiểu Bảo vẫn nghiêm túc phủ nhận lời nói của Đường Đan, đáng vẻ nghiêm túc này, ai cũng sẽ không hoài nghi tính chân thật của lời nói.

Tổng Tiểu Bảo nhìn người xung quanh đều cười, còn nghi ngờ hỏi Lê An An: "Bạn học Lê, bọn họ cười cái gì vậy, mình chỉ nói sự thật thôi, ngữ văn của Đường Đan không giỏi bằng cậu."

"Ai u mẹ kiếp!"

"Bụng của tôi, cười chết tôi rồi."

Lê An An cười ngả trước ngả sau, ôm lấy tay của Tổng Tiểu Bảo rồi nhanh chóng buông ra, "Tổng Tiểu Bảo, cậu thật sự là một bảo vật!"

"Bạn học Lê, mẹ của mình cũng nói như vậy." Tổng Tiểu Bảo xấu hổ cúi đầu xuống.

Ôi!

Da gà nổi đầy đất!

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vợ Yêu Phúc Hắc Dễ Thương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Đại công cáo thành

Editor: Sokute_112k

Trên sân khấu, ngọn đèn lấp lánh chói mắt, âm nhạc nổi lên, thu hút không ít khán giả.

Cũng bởi vì nguyên nhân này, dù ở chính giữa có phát ra âm thanh lớn như thế nào thì những người ngồi ở hàng đầu cũng không thể nghe được.

"Tổng Tiểu Bảo, mẹ cậu thật giỏi!" Lê An An không tiếc lời khen ngợi của mình, mẹ Tổng chắc chắn là nuôi cậu ta như nuôi một đứa con gái!

“Bạn học Lê, cảm ơn cậu đã khen, về nhà nhất định mình sẽ nói lại với mẹ mình!”

Lê An An nghẹn lời, "khen" như vậy thì nói cho bố mẹ biết làm gì, sao cô lại cảm thấy hơi chột dạ nhỉ?

Mặc Khuynh Thành buồn cười nhìn từ đầu tới cuối, nếu bảo khi này cô không tức giận một chút nào, đó là không thể, làm gì có ai bị gài bẫy lại cảm thấy thoải mái cho được? Nhưng điều cảm động là, bản thân cô còn chưa ra mặt Lê An An đã đứng lên bênh vực cô, càng không ngờ được Tổng Tiểu Bảo có tinh thần chính nghĩa như vậy, chỉ vài lời nói thật đơn giản như vậy đã khiến cô không nhịn được phải bật cười, chỉ là không biết cậu ta vốn thật thà như thế hay do tâm cơ quá thâm sâu.

Nhưng cô tin là khả năng thứ nhất, không chỉ qua vài lần tiếp xúc đơn giản mà còn vì trực giác đặc biệt của Lê An An.

“Bạn học Tổng, sao tôi lại không nghe nói thành tích của Lê An An tốt hơn Đường Đan nhỉ, theo tôi được biết thì thành tích của Đường Đan còn tốt hơn Lê An An nhiều.” Hạng Giai biết nếu mình không nói, không biết Đường Đan sẽ phải treo xuồng như thế nào.

Tổng Tiểu Bảo đưa bàn tay mập mập ra đẩy mắt kính lên trên: “Bạn học Hạng, chắc hẳn cậu đang nói chuyện trước kia, nếu không chỉ cần nhìn vào bài khảo sát nhỏ này mà nói, Lê An An từ thứ hạng hai mươi lăm bây giờ đã lên hạng mười lăm, mà bạn học Đường lại từ hạng mười tám rớt xuống còn hạng hai mươi.”

Đường Đan không ngờ chỉ là một bài khảo sát nhỏ mà Tổng Tiểu Bảo cũng nhớ rõ ràng đến thế, nhưng cô ta tuyệt đối không thể yếu thế như vậy được: “Tổng Tiểu Bảo, cho dù cậu nói đúng thì sao, chỉ là một bài khảo sát nhỏ thôi, thi toàn trường cũng chưa thi, cậu nói thành tích của cậu ta tốt, tôi cũng có thể nói cậu ta gian lận đó.”

“Bạn học Đường, sao cậu có thể đưa ra lời nói vô căn cứ như vậy, bạn học Lê cũng không ngồi cùng bàn với cậu, hơn nữa chỗ ngồi của cậu ấy lại ngay trước bục giảng, cậu nói lung tung như thế, tới khi truyền ra ngoài thì xảy ra hậu quả gì cậu sẽ chịu trách nhiệm sao?”

Không ai ngờ tới Tổng Tiểu Bảo sẽ nói được lời hợp tình hợp lý như vậy, chột cảm thấy thật vĩ đại!

“Bạn học Tổng, Đường Đan cũng vì quá nóng nảy, cậu đừng nghiêm trọng như thế, chỉ là nói đùa thôi mà.” Hạng Giai cười cười biến lời nói nghiêm trọng của Tổng Tiểu Bảo thành hai chữ nói đùa, nói xong còn quay về phía Đường Đan ra hiệu.

Cũng may Đường Đan không quá ngu ngốc, về mặt áy náy: “Bạn học Tổng, thật lòng xin lỗi, tôi không nên ăn nói thiếu chừng mực.”

Lông mi Mặc Khuynh Thành khẽ chớp, a, ý của cô ta chuyện Lê An An gian lận là sự thật, còn cô ta chỉ không nên lắm miệng?

“Đường Đan, có phải tôi nên cảm ơn cậu “ăn nói thiếu chừng mực” của cô không nhỉ, cũng không biết thành tích của cậu giảm sút như thế là vì ngày ngày đều phải chú ý đến tôi, đáng tiếc quá, giới tính của tôi bình thường.”

Ý ở ngoài lời chính là, mỗi ngày cô ta đều để ý tới cô ấy như thế, có phải là thích cô ấy rồi?

Người xung quanh cười rộ lên vì câu nói của Lê An An, mà những học sinh nữ xung quanh Đường Đan lại yên lặng nhích ra xa, ừm, lẽ đâu bị cô ta nhìn trúng thì làm thế nào.

“Lê An An, giới tính của tôi vẫn bình thường, tôi thích đàn ông.” Đường Đan nghe thấy tiếng cười xung quanh, lập tức đỏ mặt, đương nhiên là bị chọc tức.

“A, ngoài đây vậy mà còn thích cả đàn ông nữa, chắc chắn chắc, thật không thể tưởng tượng được cậu lại là người như vậy.” Lê An An lắc đầu, về mặt cổ quái.

“Bạn học Lê, bạn học Đường là người thế nào?”

Lê An An nhìn bộ dạng vênh tai lắng nghe của những người xung quanh, cười bí hiểm: “Đương nhiên là song tính luyện ái* rồi.”

*Bisexual.

“Phụt...”

“Khụ khụ khụ...”

Vài học sinh đang uống nước, nghe vậy liền lập tức phun ra.

Song tính luyện ái?!

Không phải nghĩa là thích cả nam lẫn nữ sao?

Ngoạ tào!

Rầm rập.

Tiếng bước chân đều đều, trong thời gian một giây, đám người xung quanh nhanh chóng chừa ra cho Đường Đan một khoảng trống lớn.

Lại nhìn Đường Đan, gân xanh trên mặt nổi lên, hai tay nắm chặt, lỗ mũi phập phồng, lại thêm năm chòm tóc mái khác biệt, quả thật không khác gì Ngưu Ma Vương!

“Lê An An, tôi xé rách mồm cậu!”

Đường Đan nổi giận như con dã thú mất đi lý trí, đánh thẳng về phía Lê An An.

Lê An An kinh ngạc, đây gọi là chó cùng rứt giậu? Nhưng cô không kịp nghĩ thêm đã bị Mặc Khuynh Thành kéo sang một bên.

“Bịch.”

Mọi người nuốt nước miếng, sợ hãi nhìn Đường Đan đang nằm trên đất.

“An An, chúng ta đi thôi.” Mặc Khuynh Thành kéo Lê An An nói, tình cảnh bây giờ ngoài miệng thì nói có thể giải quyết nhưng thực tế lại không ra gì, Đường Đan đã mất đi lý trí, nếu để cô ấy tiếp tục làm ầm lên, bản thân cô tuy không sợ nhưng làm to chuyện quá cũng không tốt, hơn nữa ở trên còn rất nhiều nhà lãnh đạo khác.

“Được.” Dù Lê An An không biết vì sao phải rời đi nhưng lời của Mặc Khuynh Thành cô không bao giờ phản đối.

Nhìn người xung quanh túm tụm lại, Lê An An xua xua tay: “Giải tán, giải tán, không xem được thì lần khác xem.”

Trên mặt mọi người đầy tươi cười, lần đầu tiên họ cảm thấy một nữ sinh như Lê An An thật không tồi, không nói đến việc cô ấy có thể đánh nhau, chỉ cần là lời nói từ miệng cô thì chết có thể nói thành sống, cuối cùng còn như một tiên sinh diễn thuyết, chỉ thiếu không đòi trả tiền.

Lê An An hài lòng nhìn mọi người đi xa dần, giống như vừa đại công cáo thành, đầy oai phong hiên ngang đi đằng trước, Mặc Khuynh Thành theo sau.

Mà Tống Tiểu Bảo thấy họ đi hết, cũng vội vàng đuổi theo, tự cười nhạo bản thân mình bình thường vốn không thích những dạ hội như thế này, xem xong nào nhiệt rồi thì vẫn nên nhanh nhanh đi về thôi.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vọng Yêu Phúc Hắc Dễ Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 43: Nhận thầy, ký ức xa xôi

Edit: Từ Liên Hoa 1612

"Reng reng reng."

"Alo, xin chào, đây là nhà họ Mặc." Thím Trương cầm lấy điện thoại, nói.

"Xin chào, cho hỏi đây có phải là nhà của bạn học Mặc Khuynh Thành không?" Giọng nói già nua chứng tỏ tuổi người này đã cao.

"Đúng là nơi này, xin hỏi ông là ai?"

"Tôi tên Cốc Khải, tôi có chút việc tìm bạn học Mặc."

"Được, xin chờ một chút."

Tầng hai.

Mặc Khuynh Thành ngồi trên ghế của đàn dương cầm, nghiêm túc soạn nhạc.

Gió nhẹ thổi bay màn cửa sổ bằng lụa mỏng, vẩn vút quanh người cô.

Điều này làm cho thím Trương vừa bước lên lầu sững sốt, bà cảm giác cô chủ càng ngày càng đẹp.

"Có việc gì sao thím Trương?" Mặc Khuynh Thành ngẩng đầu, giọng nói trầm bổng linh động như tiếng chim vàng anh hót trong thung lũng, thanh thúy lại không mất lạnh lốt, còn mang theo một chút mềm yếu, mềm tới tận trong tim làm cho người ta đã nghe là không quên được.

"Cô chủ, có người tên là Cốc Khải tìm cô."

Cốc Khải?

Trong mắt Mặc Khuynh Thành lộ ra nghi ngờ, đó là ai vậy?

"Nếu cô chủ không muốn nghe máy thì để tôi xuống." Thím Trương nhìn ra nghi ngờ của cô, lập tức nói, từ sau khi có chuyện của Tô Thụy, mọi người trong nhà họ Mặc đều đề phòng người lạ tìm cô chủ, bây giờ lại có người cô chủ không biết tìm tới, vẫn nên đề phòng thì tốt hơn.

"Không cần, để cháu đi xuống nhận điện thoại."

"Cái này..."

"Không sao mà thím Trương."

Nụ cười của Mặc Khuynh Thành rất có sức cuốn hút, thím Trương thấy vậy, nghĩ dù sao mình cũng ở đó, không sợ ai bắt nạt cô.

"Cũng được."

Đi xuống lầu, Mặc Khuynh Thành bắt đầu nhìn thím Trương cứ kè kè bên cạnh, được rồi, cô là đối tượng trọng điểm cần bảo vệ trong nhà.

"Xin chào, tôi là Mặc Khuynh Thành."

Cốc Khải không ngờ giọng của bé gái này nghe hay như vậy, giống như u lan dưới đáy cốc, gột rửa phiền chán trong lòng.

"Chào cháu, tôi là Cốc Khải."

"Ngài Cốc đứng không ạ, xin hỏi ngài tìm cháu có việc sao?"

"Là thế này, ngày hôm qua tôi xem cháu biểu diễn, cực kỳ đặc sắc."

"Cám ơn ngài đã khen."

"Sau đó, tôi muốn hỏi cháu có hứng thú nhận tôi làm thầy không?" Lúc Cốc Khải nói lời này cực kỳ cẩn thận, sợ chỉ không chú ý một cái là dọa chạy học trò bản thân vất vả nhìn trộm.

"Nhận làm thầy?"

"Không sai, tôi thấy cháu đàn đàn tranh thật sự rất tốt, sức hiểu biết cũng rất cao, xảy ra chuyện thì không hề sợ hãi mà bình tĩnh nghĩ cách giải quyết, tuy rằng còn có chút khuyết điểm, nhưng tôi tin dưới sự hướng dẫn của mình, cháu sẽ càng thêm xuất sắc." Sao ông không biết chuyện ngày hôm qua là do Mặc Khuynh Thành bị người hâm mộ hại, nhưng chỉ có bởi vì như thế, cô có thể quyết định như vậy trong khoảng thời gian ngắn đã là rất tốt.

"Ngài Cốc, cháu có thể hỏi một câu, vì sao ngài cảm thấy ngài có thể khiến cháu càng thêm xuất sắc?"

Cốc Khải không có chút không vui nào, nếu Mặc Khuynh Thành không hỏi, ngược lại ông còn cảm thấy không bình thường, "Cả đời ông già này không có nhiều thứ đáng để tự hào, thứ duy nhất có thể lấy ra chính là đàn tranh, tôi coi nó như tính mạng, như bạn của mình."

Mặc Khuynh Thành không nghe thấy Cốc Khải nói bản thân đàn đàn tranh hay thế nào, đặt được bao nhiêu thành tựu, mà là tự nói với mình, đàn tranh quan trọng với ông ra sao.

"Được, cháu đồng ý." Mặc Khuynh Thành giả vờ như không thấy thím Trương đang nháy mắt liên tục, có lẽ đây là một lần quyết định mạo hiểm, nhưng ai có thể nói, cuộc đời này đâu đâu không có lựa chọn?

"Cháu đồng ý rồi?! Thật tốt quá, bà già, tôi có một học trò tốt rồi!" Cốc Khải không nghĩ tới Mặc Khuynh Thành dễ dàng đồng ý như vậy, kích động không để ý cô nữa, trực tiếp ném microphone xuống, hô hoán âm ỉ để báo cho người bạn già của mình tin tức này.

Mặc Khuynh Thành nghe tiếng vọng trong microphone thì cười khẽ, người thầy này là một lão ngoan đồng (đã lớn tuổi nhưng tính nết như trẻ con).

**

Nước Ý, Belfast, chạng vạng.

"Kellen, đây là thứ anh muốn." Một cặp hồ sơ xuất hiện trên bàn làm việc.

"Cám ơn." Cầm lấy cặp hồ sơ, tiện tay đặt ở bên bàn, tay phải day mũi, bận rộn suốt một thời gian dài, cơ thể đã biểu tình các loại khiến anh mỗi một không chịu nổi.

"Kellen, anh nên nghỉ ngơi." Người đàn ông ngoại quốc không đồng ý nhìn anh, không hiểu vì sao Kellen lại liều mạng như thế, nếu còn tiếp tục như vậy, không được bao lâu nữa sẽ suy sụp.

"Archibald, tôi không sao." Kellen chính là Mặc Dận, anh nóng lòng muốn hoàn thành toàn bộ mọi thứ ở đây, sớm ngày trở lại bên cạnh người mình luôn mong nhớ, trời mới biết còn chưa có rồi đi, bản thân đã thấy nhớ.

"Kellen, anh đã không nghỉ ngơi ba ngày liền." Archibald dùng cánh tay dài mạnh mẽ của mình kéo Mặc Dận đứng lên khỏi chỗ ngồi, ấn anh ngã xuống ghế sofa, "Hiện tại, nghỉ ngơi."

Mặc Dận muốn ngồi dậy lại bị cậu ấn thẳng xuống, ánh mắt mãnh liệt đối chọi nhau, không ai nhường ai, tia lửa bắn ra bốn phía xung quanh.

"Kellen." Mỹ nữ tóc dài cuộn sóng tiến vào văn phòng, không ngờ lại nhìn thấy cảnh tượng như vậy.

"Sakura." Mặc Dận ngồi dậy, sửa sang lại tây trang trên người.

"Kellen, có tin tức mới nhất rồi." Sakura tùy tiện nhìn Archibald, nhiều tới mức khiến cậu cảm giác mình hoàn toàn không mặc quần áo.

"Tin tức gì?"

"Đêm nay gia tộc Franklin tổ chức yến hội."

"Đêm nay?"

"Đúng vậy, theo tin tức tin cậy thì đêm nay bọn họ sẽ tuyển ra vị hôn phu của tiểu thư Gina."

"A, một đám tu hú chiếm tổ chim khách, còn có mặt mũi làm yến hội tuyển vị hôn phu." Archibald cười châm chọc, chân dài trực tiếp dẫm lên bàn trà.

"Sakura, chuẩn bị một chút, chúng ta cũng đi tham gia náo nhiệt." Mặc Dận dựa vào sofa như ông hoàng, ánh mắt thâm thúy giống như lốc xoáy, hấp dẫn mọi người tiến vào từng bước một, sau đó cắn nuốt.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vợ Yêu Phúc Hắc Dễ Thương* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 44: Bất tự không hợp, trời sinh tương khắc

Editor: Sokute_112k

Ngày hai tháng năm, ở lưng chừng núi Lam Loan.

Lan Tuyết Mai đã kéo Mặc Khuynh Thành ra khỏi chốn từ rất sớm, tự mình chọn quần áo cho cô.

"Tiểu quai, bộ này thế nào, vừa đoan trang thực nữ lại hơi chút tinh nghịch, rất hợp với độ tuổi của con." Lan Tuyết Mai cầm một chiếc váy bông lên nói.

Mặc Khuynh Thành rung mình một cái, nhà có nhiều người lớn như vậy, cô lại không mắc bệnh công chúa, nhìn bộ váy này thật là không thể chấp nhận được.

"Mẹ, mấy bộ váy mẹ chọn khi này trông cũng được." Nên đừng có hành hạ con nữa.

Lan Tuyết Mai nhìn quần áo chất đầy trên giường, hơi lúng túng, có lẽ mình đã hơi vui mừng quá chăng? Con gái mình chỉ đi báai sư thôi, không phải xem mắt chọn chồng, nhưng...

"Nếu không thì xem thêm vài bộ nữa thôi, dù sao cũng là chuyện lớn." Lan Tuyết Mai cố gắng giúp Mặc Khuynh Thành có một dáng vẻ hoàn hảo nhất đi gặp Cốc Khai.

"Mẹ, con chỉ đi gặp một người bình thường thôi, cần gì phải tốn công tốn sức như thế."

"Sao lại tốn công tốn sức, hơn nữa đó cũng không phải người bình thường, con đi gặp thầy của con đó."

Mặc Khuynh Thành đảo mắt, cho rằng cô không nhìn thấy đồng quà đặt ngoài phòng khách sao? Cô không biết thân phận của Cốc Khai lớn như thế nào khiến cho Lan Tuyết Mai vui mừng như vậy, chưa tới bây giờ đã kéo cô khỏi giường, phải biết ngày thường bà chỉ hận không thể để cô ngủ nhiều hơn chút nữa.

"Dù là thầy thì cũng không cần thiết, để người khác thấy còn tưởng mẹ cho con đi xem mắt."

Mặt Lan Tuyết Mai đỏ lên: "Mẹ phô trương như vậy à? Mẹ thấy cũng không tới mức đó mà."

“Mẹ thân yêu của con ơi, ngài nhìn đồng quà xếp chặt cả phòng khách ngoài kia đi, còn nữa, nhìn giường của con này, ngài thấy chưa đủ phô trương sao?”

Mặc Khuynh Thành nắm lấy tay Lan Tuyết Mai, giọng hờn dỗi: “Mẹ, Cốc Khải là người lớn tuổi rồi, còn là bậc thầy về đàn tranh, người thanh cao như vậy nếu chúng ta tặng quá nhiều quà tặng sẽ không tốt.”

Lan Tuyết Mai thấy cô nói có lý, nhưng vẫn chưa muốn từ bỏ ý định: “Nhưng làm gì có chuyện bá sư không tặng lễ vật, lại càng không tốt.”

“Mẹ, phải là thầy tặng quà ra mắt cho trò chứ, làm gì có chuyện đưa quà cho người ta trước như mẹ, và lại ăn mặc bình thường là được rồi.” Mặc Khuynh Thành nhìn đồng quần áo trên giường, lấy đại một bộ: “Con thấy bộ này không tệ này, đơn giản phóng khoáng, cũng không quá tùy tiện.”

Lan Tuyết Mai nhìn bộ váy kia, màu sắc hài hoà, chẳng qua hoa văn lấp lánh cùng mấy viên trân châu hồng gắn phía trên cho thấy giá trị liên thành của nó.

“Không tệ, mắt nhìn rất tốt.”

“Mẹ xuống dưới chờ con đi, con thay xong sẽ xuống ngay.”

Lan Tuyết Mai xuống tầng dưới, không yên lặng chờ đợi: “Tiểu Trương, cậu đem những thứ này để vào trong rương kia đi, à, lựa vài hộp trà ngon cao cấp, đúng rồi thím Trương, thím chuẩn bị điểm tâm xong chưa?”

“Phu nhân, xong rồi ạ.”

“Đem hết lên xe đi.”

Lan Tuyết Mai nhìn số quà trong phòng khách ngày càng ít đi, hài lòng nhấp một ngụm trà. Dù bà thấy tiểu quai nói đúng nhưng tốt nhất vẫn nên đem nhiều một chút.

“Mẹ, con xong rồi.”

Giọng nói của Mặc Khuynh Thành cắt ngang suy nghĩ của bà, quay đầu nhìn về phía cầu thang, trong mắt hiện lên sự kinh diễm không thể che giấu.

Chỉ thấy Mặc Khuynh Thành mặc chiếc váy áo đó, bên ngoài khoác thêm một chiếc áo choàng, chân đi giày cao gót, tôn lên đôi chân thon dài của cô.

“Tiểu quai, con mặc rất đẹp, mẹ tin Cốc tiên sinh chắc chắn sẽ rất thích.” Nếu Cốc Khải hài lòng với tiểu quai, vậy có phải sau đó sẽ hài lòng với mình, sau đó nữa.... Lan Tuyết Mai càng nghĩ càng hưng phấn, chỉ mong một giây sau liền gặp được Cốc Khải.

Mặc Khuynh Thành không hiểu được tâm trạng của Lan Tuyết Mai, đi lên xe đến địa điểm đã định sẵn.

Vườn Vọng Giang, 1102

“Là ở nơi này sao?” Lan Tuyết Mai nhìn số nhà hỏi.

“Là nơi này.”

“Reng reng.”

“Học trò, ta tới đây.”

Khoé miệng Mặc Khuynh Thành giật giật, cô có thể quay đầu về nhà không? Cô không muốn bá sư nữa.

“Két.”

“Học trò à, cuối cùng thì thầy cũng đợi được con rồi!” Khuôn mặt Cốc Khải nở nụ cười, chỉ nói vậy vì ông đã phải dần lòng hết mức rồi.

Đáng tiếc sau khi mở cửa nhìn thấy những người khác đứng cạnh Mặc Khuynh Thành liền lập tức thu lại nụ cười, giống như ông chưa từng biểu hiện gì: “Mấy người là...”

Lan Tuyết Mai không thấy Cốc Khải mất hình tượng, ngược lại còn thấy ông là người sống nội tâm, ừm, thần tượng của bà luôn là tốt nhất.

“Thầy Cốc, chào ông, tôi là mẹ của tiểu quai, ông gọi tôi là tiểu Mai được rồi.”

Tiểu Mai?

Oẹ...

Mặc Khuynh Thành không biết mẹ mình lại có dáng vẻ này từ bao giờ.

“Chào cô, tôi tên là Cốc Khải.” Cốc Khải đưa tay bắt tay của Lan Tuyết Mai.

“Tôi biết thầy Cốc chứ, từ nhỏ tôi đã rất thích ông, tiếc là gia đình tôi lại bắt tôi đi học piano.”

“Ha ha, thế ư, âm nhạc không có ranh giới, nhạc cụ nào cũng giống nhau cả, sau này có thời gian chúng ta có thể bàn luận thêm.”

“Có thể sao? Như vậy có làm phiền thầy Cốc hay không?”

“Không phiền không phiền, mẹ Mặc sinh ra một cô con gái tài giỏi như thế tôi còn chưa cảm ơn cô đâu.”

“Ông nói kia, tiểu quái được ông coi trọng, là may mắn của con bé.”

“Đừng khách sáo.”

“Đâu có đâu có.”

Ồ, nói chuyện hợp nhau như vậy, giống như không liên quan gì đến cô cả, vậy cô có nên tiếp tục bài sư không?”

Lại lần nữa Mặc Khuynh Thành cảm thấy mình trở nên thừa thãi.

“Ông già, mau để khách vào nhà đi.” Chương Thu Hà đợi mãi không thấy ai vào liền đi ra cửa, nhìn ông già nhà mình nói chuyện với người ta rôm rả ngút trời, mà nhân vật chính lại cô đơn đứng một góc, muốn bao nhiêu thì có bấy nhiêu bi thảm.

Lúc này Cốc Khải mới nhớ đến cô học trò bảo bối bị mình gạt sang một bên, vội nói: “Nhìn tôi này, mãi nói chuyện với cô quá, mau vào nhà đi.”

Nhà Cốc Khải cũng không lớn, kiểu nhà có gác mái, có lẽ do ông là người chơi đàn tranh nên trong nhà không trang trí xa hoa như nhà người khác, mà có chút cổ kính, bàn trà mang phong cách cổ xưa, ở chính giữa đặt một bình hoa cúc đơn giản nhưng khéo léo.

“Trong nhà không có nhiều đồ tốt, các vị dùng tạm.” Chương Thu Hà đặt ấm trà Long Tỉnh đã ủ kĩ trước mặt mấy người Mặc Khuynh Thành, tỏ ý xin lỗi.

“Cốc phu nhân, như thế này là rất tốt rồi.” Lan Tuyết Mai kéo bà ngồi xuống.

Từ sau khi Cốc Khải ngồi xuống vẫn chưa nói thêm gì, nhấp một ngụm trà, vẻ mặt già nua không biết đang nghĩ gì trong đầu.

Mặc Khuynh Thành nhìn thấy cũng không vội vàng mở miệng, nói về kiên nhẫn, cô có thừa.

Chương Thu Hà sống cùng Cốc Khải nhiều năm như thế, biết rõ ý định của ông liền ngồi nói chuyện phiếm cùng Lan Tuyết Mai và tiểu Trương, không có ý gì là muốn nói chuyện cùng Mặc Khuynh Thành.

Từng giây từng phút trôi qua, Lan Tuyết Mai dần dần không còn chăm chú nói chuyện phiếm nữa, trong lòng hơi gấp gáp, không biết đợt sóng ngầm dưới đầu này sẽ kéo dài đến lúc nào.

Cốc Khải không nhịn được nữa, cầm lấy ấm trà lắc lắc, thấy hết nước liền câu kính ném lên bàn: “Không chơi không chơi nữa, không dễ chơi chút nào, hừ.”

Mặc Khuynh Thành buồn cười đặt chén trà xuống: “Thầy Cốc, kết thúc rồi ạ?”

“Đúng thế đúng thế, kết thúc rồi, thật đáng ghét mà.” Cốc Khải quay ngoắt đi, bày tỏ sự bất mãn của mình.

“Đáng ghét ư?” Mặc Khuynh Thành nhỏ giọng lầm bầm, sau đó ngẩng đầu nói: “Nếu thầy Cốc đã ghét con thì con chỉ có thể mang theo sự nuối tiếc mà rời khỏi đây thôi, mẹ, chúng ta đi thôi.”

“Hà?” Lan Tuyết Mai mơ hồ không hiểu, không phải nói đi bài thầy sao, sao giờ lại đi rồi?

Mặc Khuynh Thành kéo bà, giọng nói đầy tiếc nuối: “Mẹ, thầy Cốc ghét con rồi, xem ra không thể làm thầy trò được, chúng ta không nên mất mặt thêm nữa, mau đi thôi.”

Lan Tuyết Mai nhìn Cốc Khải tức giận thở hồng hộc, lại thấy Mặc Khuynh Thành không ngừng nháy mắt ra hiệu, chợt hiểu ra, lập tức tỏ vẻ tiếc hận nói: “Thật tiếc quá, tôi và thầy Cốc gặp nhau cảm giác như bạn bè lâu năm vậy, nhưng tiểu quái lại không thể trở thành học trò của thầy, ài, nếu đã vậy, chúng tôi cũng không ở lại nơi này khiến ông chương mất nữa, Cốc tiên sinh, Cốc phu nhân, chúng tôi đi trước.”

“Đứng lại!” Cốc Khải thấy học trò sắp đến tay lại để vụt mất, làm gì còn quan tâm tới thể diện nữa, nhào thẳng tới người Mặc Khuynh Thành, ôm lấy hông cô, sống chết không chịu buông.

Chương Thu Hà vỗ gáy, không dám nhìn tiếp, so sức chịu đựng với đồ đệ, thua rồi còn chơi xấu, bà nên làm gì bây giờ, ngồi đợi thôi!

Mặc Khuynh Thành không ngờ Cốc Khải sẽ làm như thế, đầu đầy hắc tuyến, có ông thầy như vậy, cô không cần!

Hình như Cốc Khai không cảm thấy mình rất mất mặt, mà có biết cũng không nghĩ nhiều như vậy, học trò sắp vuột mất rồi: “Học trò à, sao con có thể đối xử như vậy với thầy, phải kính già yêu trẻ biết không, giống như con bị gọi là khi sư diệt tổ* đó!”

“Vậy sao thầy Cốc lại không yêu trẻ chứ?”

Cốc Khai ể một câu, mới chợt nhớ ra Mặc Khuynh Thành còn chưa trưởng thành, nhưng không phải trẻ con nha, trong lòng càng buồn bực, ông tìm được cô học trò kiểu gì thế này, trời sinh đã đối đầu với ông!

-----Đề nói với người lạ-----

Mặc Dận: Người của tôi đâu?

An Nhiên: Sụp hố.

Mặc Dận: Hôm qua tôi mới lộ ra một con người khác, cô lại muốn giấu tôi đi.

An Nhiên: Đã nói là sụp hố rồi, không phải giấu.

Mặc Dận: Cô còn để người đàn ông khác ôm cục cưng!

An Nhiên:....Một ông già thôi mà, cậu lại ăn dấm chua nữa, không sợ bị chua chết à!

Mặc Dận: Bất kể ai cũng vậy!

An Nhiên: Vậy cậu cứ ăn đi, dù sao cũng không phải tôi ăn dấm ~ haha

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vợ Yêu Phúc Hắc Dễ Thương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: Ác ý của tham ăn

Ngày nghỉ luôn trôi qua rất nhanh, chỉ trong chớp mắt đã tới thời gian đến trường. Cho dù không tình nguyện hơn nữa cũng phải ngoan ngoãn từ trên giường bò dậy, đeo sách lên lưng, đi đến trường tiến hành quá trình học tập không thấy đích.

"Cổ chi học giả tất hữu sư. Sư giả, sở dĩ truyền đạo thụ nghiệp giải hoặc dã. Nhân phi sinh nhi tri chi giả, thực năng vô hoặc? Hoặc nhi bất tòng sư..."(*)

(*)Một bài học môn ngữ văn của Trung Quốc với ý nghĩa thời cổ đại học với thầy là cần thiết. Tạm dịch: Thời xưa người muốn học nhất định phải có thầy. Vì thầy chính là (dùng để) dạy đạo lý và chuyên môn, giải đáp câu hỏi khó của người. Người không ai sinh ra là có thể hiểu đạo lý, có ai không có câu hỏi khó của mình đâu? Có câu hỏi nhưng không có thầy...

Tiếng đọc sách vang vọng bên tai.

Nhưng mà bàn thứ tư, chỗ ngồi gần cửa sổ, có một tiếng động không hài hòa vang lên.

"Hắt xì, hắt xì."

Mặc Khuynh Thành bắt đầu nhìn Lê An An ngồi cùng bàn, "Buổi sáng chưa ăn?"

Lê An An ngược đầu đang giấu sau sách ngữ văn lên, gật đầu nhanh rồi lại nhồi một miếng đồ ăn vặt đến mức phình ra như con chuột đồng.

Mặc Khuynh Thành than nhẹ, cam chịu từ học bàn lấy ra một hộp cơm màu hồng nhạt có hoa nhỏ, "Ăn cái này này."

Lê An An kết liễu hộp cơm, trong nháy mắt mở hộp cơm, trong mắt lóe kim quang, "Khuynh Thành, có phải cậu biết mình không ăn sáng nên đặc biệt đem đến cho mình không!"

Mặc Khuynh Thành rất muốn thỏa mãn suy đoán của cô, nhưng mà, "Không phải, đây là bánh ngọt di Trương làm cho mình."

"Không sao, dù sao cậu cũng không ăn hết nhiều như vậy được, mình giúp cậu chia sẻ bớt." Nói xong, Lê An An liền cầm một miếng bánh bột nếp dứa (*) thả vào trong miệng.

(*) Bánh bột nếp dứa: Loại bánh làm từ bột nếp, phủ thêm một lớp dứa nạo bên ngoài.

"Ngon quá!"

Mặc Khuynh Thành vội vàng che miệng Lê An An, dờ khóc dờ cười nhìn cô, "Nhỏ tiếng một tí."

Lê An An cũng phát hiện có không ít ánh mắt nhìn về hướng này, vội vàng dựng thẳng sách vở, ngăn lại những ánh mắt kia.

Đột nhiên, Lê An An cảm giác sách vở của mình lọt vào vòng "công kích".

"Hửm?"

Ánh mắt Tống Tiểu Bảo có chút né tránh, "Bạn học Lê, Lê, cái đó, đồ ăn có mùi quá thơm rồi."

Lê An An lại lấy lên một cái, cố ý để trước mặt Tống Tiểu Bảo, xấu xa hỏi: "Thơm không?"

Tống Tiểu Bảo nuốt nước miếng, "Thơm."

"Cậu muốn ăn không?"

Con mắt của Tống Tiểu Bảo chuyển động theo tay của Lê An An, một cái đuôi vô hình đang đưa, giống như là một chú chó Samoyed thật thà chất phác nhất.

Rối rắm mãi, Tống Tiểu Bảo vẫn lắc đầu một bên, "Bạn học Lê, cậu ăn đi, mình không ăn đâu."

"Vậy mình ăn." Lê An An để bánh vào trong miệng.

Mặc Khuynh Thành có chút nhìn không được, cầm một miếng bánh nhét vào trong tay Tống Tiểu Bảo, "Bạn học Tống, cùng ăn đi."

"Mặc Khuynh Thành, bánh đó là của mình!" Về mặt Lê An An không vui, phải biết rằng di Trương làm bánh mùi vị so với những cửa hàng bánh ngọt bên ngoài còn ngon hơn.

"Không phải còn rất nhiều sao, vâng, còn dư lại đều là của cậu."

Lê An An dảng về bảo vệ thức ăn ôm hộp cơm, "Đây chính là cậu nói, còn dư lại đều là của mình."

"Vâng vâng vâng, đều là của cậu."

Nghe Mặc Khuynh Thành nói như vậy, Lê An An vui vẻ chọn bánh ăn, cái này ngon, cái này cũng ngon, rồi rắm một hồi, rốt cuộc nên ăn cái nào đây? Được rồi rồi, mỗi loại ăn một cái, còn dư lại để bữa trưa ăn.

Sau giờ tự học buổi sáng, tất cả mọi người đều kể những câu chuyện thú vị của mình trong kỳ nghỉ, mà bên phía Mặc Khuynh Thành...

"Nác."

"Phốc."

Tiếng trước là của Lê An An ăn no vọng lại

Sau là tiếng của Tống Tiểu Bảo không nhịn được, bật cười.

Lê An An không vui, vốn dĩ cô cảm thấy Tống Tiểu Bảo là một người không tệ, thật thà chất phác, mặc dù như một cây xấu hổ, đựng một cái liền khép lại, nhưng không có chút tâm cơ nào. Nhưng! Cậu ta lại ăn bánh của cô, bánh thuộc về cô! Phải biết rằng, những cái bánh này rất không dễ có, sáng sớm mỗi ngày, di Trương sớm đã phải bắt đầu chuẩn bị, sau đó còn phải nhờ Mặc Khuynh Thành vận chuyển đến đây, trải qua thiên sơn vạn thủy mới có thể đến tay cô, kết quả, lại bị XX nào đó mất không nháy đưa cho cậu ta một cái, ấn tượng tốt trước đó đều tan biến!

"Tống Tiểu Bảo, cậu cười cái khi ấy, lão tử là người cậu có thể cười sao!"

Tống Tiểu Bảo không nghĩ rằng Lê An An sẽ tức giận, vội vàng nói xin lỗi, "Thật xin lỗi, bạn học Lê, mình không cố ý cười."

"Vậy cậu cố tình?"

Tống Tiểu Bảo có loại cảm giác càng tỏ càng đen, không biết làm sao nhìn Lê An An, không rõ mình làm sai chỗ nào.

Mặc Khuynh Thành mấy ngày qua ở chung với Lê An An, sao có thể không biết cô ấy vì sao lại như vậy, "Được rồi, An An, cậu đừng ăn hiếp bạn học Tống."

Lê An An nghe nói như thế, trợn to hai mắt vốn đã rất lớn của mình, trong mắt phủ đầy uất ức, "Mặc Khuynh Thành, cậu không thương mình!"

"..." Cô có thể nào hỏi có thương lúc nào không? Hiển nhiên không thể.

"Mặc Khuynh Thành, cậu nói đi, có phải cậu thích Tống Tiểu Bảo rồi không?"

"Àm ăm!"

Hai luồng sấm chớp đánh vào trên người Mặc Khuynh Thành và Tống Tiểu Bảo.

"Lê An An!"

Đề cao âm thanh, trong nháy mắt trong đầu Lê An An mãnh liệt reo chuông, nghịch hơi quá rồi!

Tầm mắt rơi xuống người Mặc Khuynh Thành, chỉ thấy hai tròng mắt của cô yên tĩnh vô cùng, không nhìn được bất kỳ cảm xúc gì, trong nội tâm bồn chồn, đây là tức giận hay không tức giận?

"Khuynh Thành..."

"Hửm?" Mặc Khuynh Thành quay đầu, mi mắt sụp xuống, lấy ra một quyển sách, nhìn xuống.

Lê An An không biết nói gì, ném ánh mắt về phía Tống Tiểu Bảo, ai ngờ cậu ta trực tiếp xoay người. Chết tiệt, có bản lĩnh thì đừng để cô bắt được cái chuôi! Trong nội tâm thầm nghĩ như vậy.

Không có cách nào, vì bánh ngọt lâu dài, liều mạng, "Khuynh Thành à, cậu đang đọc cái gì vậy?"

Mặc Khuynh Thành kỳ thật một chút cũng không tức giận, tính của Lê An An như thế, nếu tức giận thật chính mình ngày nào đó sẽ bị tức chết.

Vì vậy, thuận tay đẩy ra, nội dung sách lập tức đập vào mắt.

Lê An An nhìn thoáng qua, vẻ mặt lập tức sầm khở, loại đồ chơi có mấy cái đường kẻ theo tiêu chuẩn với mấy con nòng nọc này là cái quỷ gì thế!

"Đây là không nhạc, thầy Cốc đưa cho mình, ông ấy nói mặc dù bây giờ đàn tranh đều là những bản nhạc phổ đơn giản, nhưng không nhạc có rất nhiều, nếu như sau này xem không hiểu, người khác sẽ chê cười lời nói của ông ấy." Mặc Khuynh Thành tự động giải thích, mặc dù mình có thể xem hiểu không nhạc, nhưng quyển Cốc Khải cho này nhiều khúc trên thị trường ít có, cô cũng đón nhận về.

"Không thể nào, Khuynh Thành, sao cậu còn muốn học loại đồ chơi này, quá lừa gạt người khác rồi!"

Lê An An cũng biết thầy Cốc trong miệng của Mặc Khuynh Thành là ai, sau ngày bá sư về, cô ấy đã tự mình nói về Cốc Khải, chính mình cũng đặc biệt thăm tra, mới phát hiện khuê phòng nhà mình đã ôm đùi người ta rồi. (*)

(*) ôm đùi: dựa dẫm, đi theo.

Cốc Khải, hội trưởng hiệp hội đàn tranh Đế Đô, từ nhỏ đã đạt được vô số giải thưởng, thậm chí còn đại biểu quốc gia tham gia thi đấu ở nước ngoài vinh quang đạt được quán quân. Ông ấy hiện nay mặc dù trong trạng thái nửa ẩn cư, nhưng chỉ cần ông ấy xuất hiện, tuyệt đối là biểu diễn cấp thế giới.

Cốc Khải như thế, mặc dù là nhân vật lớn của tiệc tối lần trước, cũng đã trở thành sư phụ của Mặc Khuynh Thành. Mặc Khuynh Thành xuất sắc như vậy, mình cũng cảm giác kiêu ngạo lấy.

"Vấn ỏn, không nhạc mình có thể hiểu, mà trong quyển sách này nhiều khúc không tẻ, cho nên mình mới lấy về nghiên cứu.

Lê An An nhìn thấy Mặc Khuynh Thành không có một chút gì không muốn, gật đầu nhẹ cảm điện thoại rồi đi, không còn cách nào, mấy cái trò này một chút mình cũng không biết.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vợ Yêu Phúc Hắc Dễ Thương* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 46: Học sinh mới đến là anh ta

Editor: Sokute112k

Tiết đầu tiên là tiết Văn của lớp thầy Cao chủ nhiệm.

Thầy Cao cầm tập sách đi lên bục giảng, nhìn xuống mọi người nói: "Hôm nay chúng ta chào đón một học sinh mới tới, bạn học Tô, em vào đi."

Xôn xao.

Mọi người kinh điển nhìn người đang bước từng bước lên bục giảng, mà mắt Mặc Khuynh Thành cũng hiện lên vẻ kinh ngạc, là anh ta.

Người đó chính là Cassiel, mái tóc dài được ghim lên nhờ chiếc kẹp ghim da màu đen, mặc áo sơ mi trắng đơn giản, quần dài màu đen thường thấy, con người xanh lục thẩm tảo ra ánh sáng, khoe miệng lại cười hồn nhiên, giống như cậu bé được nuôi dưỡng trong bọc kĩ lưỡng mới được đưa ra ngoài thế giới.

Học sinh nữ trong lớp mắt hình trái tim màu hồng phấn, có người to gan còn đứng hẳn lên để nhìn rõ anh ta.

Còn những học sinh nam thì bất mãn sao lại có người đẹp trai như vậy chuyển vào lớp mình, nơi này vốn đã tăng nhiều thịt ít*, nhìn đi, một người như vậy vừa tới mấy cô gái đã trở thành cái đáng về gì rồi, giống như những con sói nhìn thấy miếng mồi thơm phưng phức vậy, nếu không phải vì còn thầy chủ nhiệm ở đây thì chắc chắn không đến một giây tất cả đều vây quanh anh ta rồi.

*Tăng nhiều thịt ít: Ý là nhiều nam ít nữ.

“Hừ, là người nước ngoài đó nha.” Có học sinh nam không nhịn được nói.

“Thì đó, mà đâu phải là chưa thấy đàn ông con trai bao giờ, chung quy cũng chỉ là một lũ háo sắc mà thôi.”

“Này, nãy cậu nói kiểu gì vậy, sao mình lại thấy sắc mùi ghen tỵ thế nhỉ, tiếc quá đi, đúng là một đàn heo mà.” Một học sinh nữ đứng bên cạnh mĩa mai, trước giờ Vũ Nhân cô ghét nhất là những kẻ không ăn được bò đào thì nói bò đào còn xanh* như vậy.

*Không ăn được bò đào thì nói bò đào còn xanh: Giống không ăn được thì đập đồ.

“Vũ Nhân, cậu có ý gì, bọn mình ghen tỵ ư? Không phải chỉ là một người nước ngoài thôi sao, có gì tốt đâu, trái lại là mấy cô gái như các cậu, chỉ toàn sến ngoại.”

“Thì làm sao...”

Thầy Cao nhìn bên dưới ngày càng ầm ĩ, nhú chặt mày, khi hiệu trưởng đưa Tô Lạc tới ông đã lường trước sẽ xảy ra chuyện này, chỉ là không nghĩ nó dữ dội như thế: “Được rồi, trật tự!”

“Bạn học Tô, em tự giới thiệu về mình đi.”

“Xin chào, mình là Tô Lạc, là người bán địa, mẹ mình là người Trung Quốc nên mình muốn về đây học tập, trải nghiệm cuộc sống trước kia của bà, hi vọng sau này chúng ta có thể sống chung một cách thân thiện, tiện thể nói, mình rất mong chờ cuộc sống sau này nhé!” Nói xong anh ta còn nghịch ngợm nháy mắt.

“Aaaaa!”

“Bạn học Tô, chúng ta chắc chắn sẽ rất hoà hợp.”

“Đúng vậy, bạn học Tô, sau này có chuyện gì cứ tới tìm mình.”

“Bạn học Tô, cậu có bạn gái chưa?”

“Tô Lạc, mình muốn sinh khi con cho cậu!”

Mặc Khuynh Thành đang rất bình tĩnh liền bị một câu này làm giật mình, trời ạ, có cần thoáng thế không.

Hứng thú nhìn Tô Lạc trên bục giảng, chờ anh ta đáp lại những lời nói này.

“Bạn học này, hình như mình không có khả năng sinh khi con đâu.”

“Phụt...”

“Hahaha...”

“Khuynh Thành, cậu ta nói rất đúng, người sao có thể sinh ra khi được.”

Mặc Khuynh Thành cũng cười, ấn tượng tốt với Tô Lạc càng tăng lên.

Thầy Cao dờ khóc dờ cười: “Được rồi, mấy đứa đừng đùa nữa, bạn học Tô, em cứ xuống ngồi cạnh Tống Tiểu Bảo đi, vừa hay chỗ đó còn trống.”

Tô Lạc nhìn về phía cửa sổ, thấy Mặc Khuynh Thành đang nhìn mình, vui mừng lộ rõ: “Cảm ơn thầy.”

Anh ta đi xuống dưới lớp, bước chân càng lúc càng nhanh, lúc này ưu thế của đôi chân dài được bộc lộ, chỉ hai ba bước đã tới trước mặt Mặc Khuynh Thành, nở nụ cười như ánh mặt trời ấm áp ngày xuân, có thể làm mọi thứ tan chảy: “Mặc Khuynh Thành, chúng ta lại gặp nhau rồi.”

“Chào cậu, Cassiel.”

Nói câu như vậy sao cả lớp lại không hiểu, hoá ra Mặc Khuynh Thành và Tô Lạc biết nhau.

Đủ loại ánh mắt ghen tỵ và hâm mộ cùng dồn về một chỗ khiến Lê An An cảm thấy da đầu mình tê dại, chỉ là, Mặc Khuynh Thành và Tô Lạc không cảm thấy gì thì thôi đi, sao đến cả Tổng Tiểu Bảo cũng không có cảm giác gì, thật không công bằng!

Tổng Tiểu Bảo như nhận ra ánh mắt của Lê An An, quay đầu cười ngây ngô.

Beep, ai muốn thấy phản ứng này chứ!

Tô Lạc nói vài câu với Mặc Khuynh Thành sau đó ngồi xuống cạnh Tổng Tiểu Bảo, ở trước Mặc Khuynh Thành.

“Được rồi, bắt đầu học bài, mở sách giáo khoa trang 52, “Bản về đạo Thầy” của Hàn Dũ, đầu tiên chúng ta cùng đọc sơ qua một lượt.”

“Xưa nay học giả ít có thầy dạy, thầy là người truyền đạo, người tiếp thu tri thức, giải thích nghi vấn như vậy. Con người sinh ra không ai biết được tất cả mọi thứ, ai chẳng có điều không hiểu? Không hiểu mà không tìm thầy hỏi, điều không biết ấy sẽ mãi mãi không thể làm sáng tỏ được....”

Tiếng đọc bài vang khắp phòng học, còn Lê An An ngồi bên này đang đực nước béo cò.

“Ai, đẹp trai à nha, cậu làm thế nào quen Mặc Khuynh Thành nhà mình vậy?” Lê An An đứng đưa hỏi Tô Lạc.

Tô Lạc không ngẩng đầu, thuận thực dùng quyển sách che trước miệng mình, hơi tựa người ra sau: “Cuối tháng trước, sáng hôm đó mình suýt nữa làm cậu ấy ngã.”

Lê An An hiểu ra, hoá ra còn có cả chuyện xưa như vậy.

Mặc Khuynh Thành lo cô nghĩ quá nhiều, nói thêm một câu: “Chỉ đơn giản vậy thôi, cậu đừng nghĩ nhiều.”

Lê An An cười mờ ám, Mặc Khuynh Thành càng giải thích càng đáng nghi. Trên đời này làm gì có nhiều chuyện trùng hợp như thế, khó lắm mới được một lần chạy bộ buổi sớm, suýt nữa bị té ngã, ngày đầu tiên đi học sau kỳ nghỉ lại có học sinh mới tới, hơn nữa cả hai người còn biết tên nhau, làm gì có ai bị va tới suýt ngã còn đi trao đổi họ tên chứ, rõ ràng có quỷ, phi, có quỷ mà!

Mặc Khuynh Thành nâng trán, nhìn về mặt cô ấy nhất định lại đang nghĩ linh tinh.

“A.”

“Thầy Cao đang nhìn.” Mặc Khuynh Thành mặt không đỏ tim không đập nói một câu.

Lê An An vội vàng giả bộ đọc bài, khẽ mím môi, mặt nghiêm chỉnh, mắt nhìn thẳng lên phía bức giảng, sau đó quay đầu nhìn với ánh mắt hung dữ. bên trong viết rõ mấy chữ: Mặc Khuynh Thành, cậu dám gạt lão tử.

Mặc Khuynh Thành ngồi yên không động, nhóc con, nhìn tiểu gia ta có trị được ngươi hay không.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vợ Yêu Phúc Hắc Dễ Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Cái gọi là thư tình

Editor: Thùy Linh (EXOL)

"Mặc Khuynh Thành, bên ngoài có người tìm."

Mặc Khuynh Thành ngẩng đầu, nhìn ra ngoài cửa sổ, bóng người gầy yếu thấp bé xuất hiện ở ngay trước mắt, bởi vì quay lưng lại với mình, cho nên chỉ có thể nhận dạng từ bóng lưng.

"Khuynh Thành, ai vậy? Cậu ta không biết cậu ngồi ở cửa sổ sao?" Lê An An cũng lại gần hỏi.

"Tớ cũng đâu biết." Đứng dậy, đi ra ngoài phòng học.

"Xin chào, là cậu tìm tôi?"

Giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng vang lên ở sau lưng, thân hình gầy yếu của Lộ Phàm giật mình, sau đó thông thả xoay người.

Mặc Khuynh Thành nhìn Lộ Phàm vẫn luôn cúi đầu, càng thêm nghi hoặc, người này tìm cô đến rốt cuộc có chuyện gì?

"Vị đồng học này, cậu có chuyện gì sao?"

Lộ Phàm cảm giác lỗ tai của mình chắc chắn đã đỏ rực, cam chịu số phận đưa

phong thư màu hồng nhạt trên tay tới trước mặt Mặc Khuynh Thành, "Bạn... Bạn học Mặc, cho cậu cái này."

Mặc Khuynh Thành nhìn chằm chằm phong thư kia, gợn găng dứt khoát hỏi: "Đây là cái gì?"

Trong lòng Lộ Phàm rối rắm, chẳng lẽ mình phải nói là thư tình sao, sau khi suy nghĩ, tuyệt đối không thể nói như vậy, vì thế, nhanh chóng nhét phong thư vào trong tay Mặc Khuynh Thành rồi xoay người bỏ chạy.

"Ha ha ha ha..." Thấy toàn bộ chuyện đó Lê An An cười ngửa tới ngửa lui, nam sinh này sao lại thẹn thùng như vậy, có liều mạng giống Tống Tiểu Bảo, nhưng

mà nếu cô không nhìn lầm, phong thư đưa cho Mặc Khuynh Thành hẳn là một phong

thư tình.

Về mặt Mặc Khuynh Thành nghi vấn trở về chỗ ngồi, phong thư trên tay còn chưa kịp nghiên cứu đã bị Lê An An đoạt đi rồi.

"An An, cậu làm cái gì vậy?"

Lê An An vừa mở phong thư vừa trả lời: "Khuynh Thành, cậu không thấy sao, tớ đang mở thư nha."

Cô đương nhiên biết là đang mở thư, nhưng ý của cô là bên trong có cái gì lại có thể làm cô ấy kích động như vậy.

Đến khi Lê An An lấy ra một lá thư mỏng manh từ bên trong, Mặc Khuynh Thành mới bừng tỉnh đại ngộ, thì ra đây là cái gọi là thư tình.

May mắn Lê An An còn có chút tự giác, đưa lá thư cho Mặc Khuynh Thành, ý bảo để cô mở ra.

Mặc Khuynh Thành mở lá thư ra, nội dung bên trong lại làm cho cô có chút súp đồ.

Thân ái,

Thời điểm em đọc được phong thư này, thì tôi đã dùng vạn phần tình yêu của tôi mà viết xong. Còn nhớ lần đầu tiên lúc nhìn thấy em, ánh nắng tươi sáng, vạn dặm không mây, em ngồi yên ở đó, cúi đầu xem sách, ánh mặt trời chiếu vào trên mặt em, ấm áp như vậy, ngay tại một khắc đó, tôi yêu em.

Bảo bối, tôi rất yêu em, em sẽ yêu tôi giống như tôi yêu em chứ?

Mỗi thời mỗi khác, tôi đều nghĩ tới em, đáng tiếc em một chút cũng không biết.

...

Mặc Khuynh Thành, có thể cho tôi một cơ hội hay không, để tôi chăm sóc em cả đời, yêu chiều em cả đời?

Kí tên: Lộ Phàm

Lê An An nhỏ giọng đọc đến cuối, đáng tiếc trong giọng nói run run kia lại tiết lộ chút vui sướng khi người gặp họa trong lòng cô.

Mặc Khuynh Thành nghĩ vẫn nên âm thầm xử lý thì tốt hơn, đóng lá thư lại, nhét vào phong thư, làm bộ đứng dậy.

Nhưng mà thật hiển nhiên Lê An An không biết tâm tư của cô, "Ai, Khuynh Thành, có phải cậu muốn trả lại cho Lộ Phàm hay không, tớ đưa cậu đi."

Tô Nhạc Thiên phía trước quay đầu, "An An, Khuynh Thành là muốn vứt thư đi chứ không phải muốn trả lại."

"Why!?"

"Bạn học Mặc ghét người kia sao?"

Đám người Mặc Khuynh Thành nhìn thấy đám người Văn Tư Tư đi tới nơi này đều nhú mày, Lê An An hung hăng trừng mắt nhìn Tô Nhạc Thiên một cái, điều này làm cho cậu thật vô tội.

Làm ơn, cậu cũng không nghĩ tới nhóm người này sẽ quần quít lấy cậu mỗi ngày đâu, ban đầu cậu nghĩ rằng nước ngoài khá cởi mở, không nghĩ tới loại nữ sinh cởi mở như này ở trong nước cũng rất nhiều, không đúng, là trò giỏi hơn thầy mới đúng.

Người vừa nói chuyện chính là Đường Đan, cô ta đứng ở vị trí thứ ba, nhìn Tô Nhạc Thiên ngồi ở bên trong, lại nhìn về phía Tống Tiểu Bảo, trong mắt hiện lên vẻ chán ghét, không sai, là chán ghét, từ sau đêm hội ngày 1/5 (ngày quốc tế lao động), cô ta thấy Tống Tiểu Bảo liền thấy khó chịu, hơn nữa vị trí hiện tại của cậu ta là ở bên cạnh nam thần của mình, mỗi lần muốn tìm nam thần đều có cái tên cản trở như vậy, tức nhất là cho dù dùng ánh mắt thể hiện hay trực tiếp dùng ngôn ngữ thể hiện, hẳn đều hoàn toàn không có thay đổi, dùng gương mặt vô tội kia nhìn mình, giống như đánh một quyền trên bông vải, tức giận đến nghẹn khuất.

"Bạn học Tống, cậu có thể nhường một chút hay không, tôi có chút chuyện muốn nói cùng bạn học Tô." Đường Đan cảm thấy tâm tính mình thật tốt, lúc này còn có thể nói ra lời nói lễ phép như vậy.

Đáng tiếc, hiện thực vẫn không phát triển theo mong chờ của cô ta như cũ.

"Bạn học Đường, đứng gần như vậy cậu vẫn không nghe được lời nói của Nhạc Thiên sao?" Ngụ ý, lỗi tai của cô kém như vậy sao?

Muốn nói điểm khiến Mặc Khuynh Thành và Lê An An vừa lòng gần đây chính là Tống Tiểu Bảo, cậu ta không gọi các cô là bạn học Mặc và bạn học Lê nữa, đương nhiên công này thuộc về Tô Nhạc Thiên, cũng không biết cậu ta nói với Tống Tiểu Bảo cái gì, khiến cậu ta đổi cách xưng hô ngay sau đó.

"Đúng vậy, bạn học Đường, khoảng cách này ngay cả nửa thước cũng không đến, cậu sẽ không bước vào tuổi lão hóa nhanh như vậy chứ?" Lê An An một mặt lo lắng, trong mắt lại là vui sướng khi người gặp họa.

"Lê An An!"

Hạng Giai lập tức giữ chặt Đường Đan, cảnh giác nhìn Lê An An, "Bạn học Lê, cậu hiểu lầm chúng tớ, chúng tớ đều là đến xin chỉ bảo một số vấn đề với bạn học Tô, mà bạn học Tống chặn ở bên trong, chúng quy có chút phiền phức."

Tống Tiểu Bảo nghe được lời này, quay đầu nhìn về phía Tô Nhạc Thiên, "Nhạc Thiên, tớ phiền phức chỗ nào?"

Chỗ nào cậu cũng phiền phức!

Nhóm nữ sinh ao ước nhìn Tô Nhạc Thiên, hi vọng có thể nghe thế trả lời như thế.

Nhưng mà các cô nhất định phải thất vọng, "Trời ạ, Tiểu Bảo, cậu không phiền phức nha, cậu chính là anh em tốt của tớ!" Nói xong, còn vươn tay phải khoát lên trên vai cậu ta, một bộ dáng anh em tốt.

"Rắc rắc."

Đám người Mặc Khuynh Thành giống như nghe thấy tiếng tan nát cõi lòng của những người đó.

Bộ dáng Tống Tiểu Bảo rất hài lòng, quay đầu nói: "Nhạc Thiên không cảm thấy tôi phiền phức."

Lúc này, Văn Tư Tư đứng ở phía sau một chút mở miệng, "Khuynh Thành, vừa rồi tớ thấy có người đưa cho cậu thư tình ở bên ngoài."

Hạng Giai nói tiếp: "Bạn học Mặc, nội quy trường có quy định rõ ràng, cấm học sinh yêu sớm, cho nên cô tốt nhất là chú ý một ít."

Khá lắm, lại là chiêu này.

Nhưng mà, Mặc Khuynh Thành còn chưa mở miệng, Lê An An liền bắt đầu khai hỏa toàn bộ hỏa lực, "Bạn học Hạng, có đôi khi tôi cảm thấy trí tuệ của lão tổ tông thật sự rất tuyệt, hai thành ngữ vô trung sinh hữu, bần lộ thị phi (ăn không nói có, chằm ngồi sau lưng) này có lẽ là tạo ra vì cậu đó."

"Bạn học Lê, làm sao cậu có thể nói Giai Giai như vậy chứ, Giai Giai cũng là muốn tốt cho Khuynh Thành." Bạch Liên hoa lại gạt hái, một bộ dạng hóa thân của chính nghĩa, nói thánh mẫu Maria chính là cô ta sao.

"Con mắt nào của cô nhìn thấy cô ta vì muốn tốt cho Khuynh Thành, cô vẫn chưa phải bạn tốt của Khuynh Thành đâu, mỗi ngày ở cùng đám không hay ho này, cô sao không nhìn xuống biển xem lão vương bát còn sống bình yên không?"

Lời kia vừa nói ra, ngay cả Mặc Khuynh Thành cũng không nhịn được ghé mắt cô, vì sao cô cảm thấy miệng Lê An An càng ngày càng độc nhỉ?

Mà Tống Tiểu Bảo đợi ở trong hoàn cảnh này đã lâu, chậm rãi bị nhuộm đen, đi về phía Lê An An.

"An An, người nói lão vương bát là chỉ cái gì? Ở biển có rất nhiều."

"Tống Tiểu Bảo, đương nhiên là chỉ cái xấu nhất kia, haiz, cũng không biết nó có thể còn sống tốt ở biển hay không, dù sao bộ dạng nơi đó đều rất đẹp."

"Nhưng mà cậu không phải nói nó ở cùng một đám không hay ho sao?"

"Chính vì cái dạng này mới càng lo lắng, vốn là kẻ xui xẻo, còn mỗi ngày tìm cá lớn khác tạo phiền toái, cái này không phải thiêu thân lao đầu vào lửa, tự chịu diệt vong sao?"

Tổng Tiểu Bảo xoa xoa cằm, một bộ dáng trầm tư, qua vài giây, đồng ý gật gù đầu, "Quả nhiên là một đám xui xẻo."

Phốc!

Mặc Khuynh Thành bắt giác nhìn xuống mặt đất, ừm, không có học máu. Lại ngẩng đầu nhìn đám người Văn Tư Tư, cô thầm nghĩ nói một câu, các vị, nhà ma hoan nghênh các vị tham gia!

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vợ Yêu Phúc Hắc Dễ Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Dì cả, về nước

Editor: Sokute_112k

Bây giờ trong trường học rất ồn ào, chỉ có mười phút giải lao nên các học sinh giống như đã thống nhất ý kiến từ trước vậy, sau giờ học liền cùng bạn bè vui đùa, hoặc tám chuyện linh tinh, hoặc ra ngoài hành lang chơi.

Mà trước cửa lớp C2-3, mọi thứ như bị người nào đó nhấn nút tạm dừng, rất yên lặng, ánh mắt của mọi người đều dồn về một nơi nào đó, trong lòng có vô vàn câu hỏi, không dám thở mạnh chỉ sợ bỏ qua bất kì chi tiết nhỏ nào.

Văn Tư Tư rất tức giận, cô ta muốn phản bác lại nhưng lại không thể không đối mặt với hiện thực tàn khốc

như vậy, bởi chính cô ta luôn xúi giục đám người Hạng Giai đi gây phiền toái cho Mặc Khuynh Thành, mà lần nào cũng nhận lấy thất bại ra về, cái đó chẳng khác gì thiêu thân lao đầu vào lửa.

Nhưng cô ta cố gắng che giấu cảm xúc nơi đáy mắt, đôi môi khẽ run lên, cả người đều nhập tâm vào vai diễn: "Bạn, bạn học Lê, cậu nói mình thế nào cũng được, nhưng sao còn lôi cả mấy người Giai Giai vào, các cậu ấy đều vô tội mà."

"Cho nên cậu không vô tội?"

"Mình...mình không nói như vậy, cậu đừng xuyên tạc lời nói của mình." Văn Tư Tư ngẩng đầu, nước mắt chực trào nhưng lại không rơi xuống, hai tay nắm chặt tỏ vẻ bất khuất nhìn Lê An An.

"Nhưng ý cậu nói chính là như thế mà, mấy người đó vô tội, vậy thì cậu thấy tôi chỉ nên nhắm vào một mình cậu thôi sao?"

Văn Tư Tư như bỗng chốc có can đảm: "Đúng."

Lê An An xoè hai tay tỏ vẻ bất đắc dĩ: "Vây cũng tốt, tôi đang nhắm vào cậu đó, cậu làm được gì nào?"

"Bạn học Lê, tôi tự thấy thôi không làm chuyện gì có lỗi với cậu, sao cậu lại muốn nhắm vào tôi?"

"Không phải cậu nói tôi chỉ nên nhắm vào cậu sao? Tôi chỉ làm theo ý cậu, giúp cậu thoả mãn thứ mà cậu tự tưởng tượng ra, sao còn hỏi tại sao nữa?" Lê An An không thể tin được nhìn Văn Tư Tư, sao cô ta có thể không nói lý như vậy?

Văn Tư Tư không nói nên lời, thiếu chút nghẹn mà chết, Lê An An có ý gì chứ, rõ ràng đã nói không phải rồi sao còn suy diễn ra kiểu đó, cô ta muốn giải thích nhưng Lê An An không cho cô ta cơ hội.

"Hơn nữa làm sao có nhiều câu tại sao như vậy, cậu muốn làm mười vạn câu hỏi vì sao đấy à, cậu hỏi thì tôi phải trả lời? Đừng có đùa, cứ coi như là mười vạn câu hỏi vì sao thật thì cũng không trả lời cho cậu được, khuyên cậu một câu, trẻ con như tờ giấy trắng, nhưng cậu cũng không phải đứa trẻ ba tuổi đâu."

Hàm ý rất rõ ràng, chỉ có đứa trẻ ba tuổi mới có nhiều vấn đề như thế, cô ta chắc chắn mình đã mười sáu tuổi?

Một giây sau, nước mắt Văn Tư Tư rơi lã chã, giống như bức tượng gỗ vỡ tan tành, chỉ nức nở không nói.

Văn Tư Tư như vậy khiến cảm giác muốn bảo vệ của những học sinh nam xung quanh bị khơi dậy, họ dùng ánh mắt trách móc nhìn Lê An An, nếu không phải họ là con trai không thể đánh con gái thì có lẽ chỉ một giây sau đã có người tới đánh cô ấy một trận.

Lê An An không thèm để ý, dù sao cô cũng không chơi cùng bọn họ, và lại chỉ toàn một lũ người mất đề đàng mông, cô sẽ không so đo tính toán với bọn ngốc này, như vậy quá hạ mình rồi.

"An An, cậu bắt nạt cậu ấy?"

“Không có.” Lê An An tặng Tống Tiểu Bảo một vẻ mặt vô tội.

“Cậu ấy bị đau bụng kinh?”

“Phụt....”

“Bịch.”

“Ai u đau chết tôi...”

Giọng nói vang dội như vậy, bất kể người vừa trách móc Lê An An hay một số người không ưa Văn Tư Tư cũng nở nụ cười, chủ yếu là do lời nói ấy mà Tống Tiểu Bảo cũng nói ra được, lại còn biểu cảm chân thật như thế.

Văn Tư Tư đỏ mặt, không biết là xấu hổ hay tức giận: “Bạn học Tống, lời như vậy sao có thể nói ra miệng được?”

“Tại sao lại không nói được, chẳng phải đó là chuyện bình thường thôi sao?”

Là rất bình thường, chỉ cần là con gái thì mỗi tháng sẽ có vài ngày đặc biệt này, dù mấy học sinh nam cũng đều biết nhưng không ai quang minh chính đại nói ra.

“Tống Tiểu Bảo, cậu nói không sai, rất bình thường, hahaha.....” Lê An An cười đau cả bụng, tựa nửa người vào Mặc Khuynh Thành, khoé mắt còn thấy được cả nước mắt.

“Vậy rốt cuộc sao bạn học Văn lại khóc?”

“À, đây là một câu chuyện xưa đầy bi thảm đó.”

Chuyện xưa bi thảm...

Mặc Khuynh Thành trầm nghĩ, đây là câu chuyện về việc không biết tự lượng sức mình.

Văn Tư Tư không nhịn được nữa, khóc lóc xoay người chạy ra khỏi lớp.

“Tư Tư!” Hạng Giai quay đầu, lạnh lùng trừng mắt nhìn Lê An An: “Lê An An, cậu thật quá đáng!” Nói xong liền đuổi theo Văn Tư Tư.

Đường Đan thấy vậy cũng chạy đuổi theo họ.

Lê An An toàn thắng hạ màn trò khôi hài này.

**

Bắc Ireland, mặt trời chiều dần ngã về hướng Tây, hai bên đường rợp bóng bạch dương, những tán lá nhẹ nhàng đung đưa theo gió, trên đường bóng người qua lại cũng bị kéo dài ra, một chiếc Bentley đơn giản chậm chậm đi qua.

Trên xe, Mặc Dận đang nhìn chăm chú vào màn hình máy tính, ngón tay lướt thật nhanh.

“Kellen, cậu cảm thấy Gina kia thế nào?” Archibald nhìn Mặc Dận bày ra bộ dạng căm dục, không nhịn được trêu chọc anh.

“Nếu cậu thấy không tệ thì có thể đi thử một chút.” Mặc Dận lạnh lùng nói.

Ở bữa tiệc mấy ngày trước, anh đứng ở một góc nhìn nhà Franklin ai nấy đều áo mũ chỉnh tề, rất ra dáng chủ nhà, còn Gina kia, càng nhận được biết bao nhiêu sự tôn sùng, chẳng qua sau chuyện ở hậu hoa viên kia, ách, bốn chữ lòng dạ rắn rết cũng không thể tả hết được con người cô ta.

Archibald vội vàng lắc đầu, hoảng sợ: “Kellen, người phụ nữ như vậy, tôi không kham nổi.”

Sakura cười nhạo nhìn anh ta, đưa chân ra đá hạ bộ anh ta: “Ồ, không biết ai vừa nhìn thấy Gina đã nói cô ta không tệ, trước sau có lỗi có lầm, vô cùng gọi cảm.”

Archibald nhanh chóng tránh được cú đá hiểm hóc kia, liếc mắt, giọng nói khó nén sự chán ghét: “Loại phụ nữ này, chỉ có thể nhìn từ xa, không thể đến gần.”

“Thôi đi, nếu không phải gặp được một bộ mặt khác của cô ta thì tôi dám chắc tối nay anh sẽ tới chỗ cô ta làm mấy hiệp rồi.”

Archibald không phủ nhận, nhún vai, bất đắc dĩ nói: “Đáng tiếc, tôi thích những cô gái ngây thơ trong sáng một chút.”

“Dùng, vừa muốn trước sau đều có, vừa muốn ngây thơ trong sáng, anh muốn tìm đâu cơ chứ?”

Archibald ghen hờn, chẳng lẽ phụ nữ đẹp trước sau đều có thì không thể ngây thơ được?

Anh ta không muốn bàn luận với cô ấy về chuyện này nữa, quay ra hỏi Mặc Dận: “Kellen, cậu muốn về nhanh như vậy thật sao? Sau khi cậu tới Bắc Ireland này chỉ cắm đầu vào làm việc, không đi bất kì nơi nào.”

Mặc Dận ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, con người thâm thúy mà sâu sắc: “Đi quá lâu rồi, đã đến lúc cần phải trở về.”

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vợ Yêu Phúc Hắc Dễ Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49: Gặp mặt không nhận

Edit: Thụy Miên

Mặt trời nhô lên, ánh nắng tan ra cả một vùng đất, giọt sương óng ánh trong suốt trên ngọn lá được nắng chiếu lấp lánh.

"Hô hô."

Hai bóng dáng đang từ xa thong thả chạy tới.

"Khuyh Thành, nghỉ chút đi." Tô Nhạc Thiên dừng lại, đưa nước khoáng trên tay cho Mặc Khuyh Thành.

Mặc Khuyh Thành nhận lấy, mở nắp bình ra trực tiếp ngửa đầu uống, có lẽ bởi vì uống quá nhanh hoặc là bởi vì tập luyện, mồ hôi hòa với nước chậm rãi chảy từ gò má xuống, ẩn vào trong cổ áo.

Bên kia Tô Nhạc Thiên nhìn thấy, trên mặt có chút khô nóng, cầm lấy một bình nước khác uống ừng ực.

Mặc Khuyh Thành mờ mịt, "Cậu khát như vậy?"

Tô Nhạc Thiên nhìn cô, mồ hôi trên mặt vẫn như trước, ánh mặt trời ôn nhu chiếu xuống bên sườn mặt, giống như là nữ thần mặt trời, xua đi âm u trong nội tâm của cậu.

Nội tâm của cậu vừa động, kim lòng không được gợn tay lên, muốn chạm vào người con gái đã đem lại ánh sáng cho mình.

"Cục cưng."

Chai nước khoáng trong tay Mặc Khuyh Thành rơi xuống đất, cô lại không phát giác, sững sờ nhìn về phía trước, giờ khắc này, thời gian dừng lại.

Chỉ thấy cách đó không xa, Mặc Dận phong trần mệt mỏi đang đứng, tay kéo rương hành lý, đầu tóc rối loạn, tiều tụy khó giấu.

Cái này cũng không thể trách anh được, anh cũng muốn dùng tư thế hoàn mỹ xuất hiện trước mặt Mặc Khuyh Thành, nhưng mà bởi vì quá nhớ cô, một ngày có 24 tiếng đồng hồ, 1440 phút, 86400 giây, anh lại nhớ cô 172800 lần. Có trời mới biết những ngày này anh vượt qua như thế nào, như Archibald nói thì, liều mạng làm việc, cũng chỉ có như thế, anh mới có thể không nhớ cô.

Mặc Khuyh Thành nhìn Mặc Dận đang chậm rãi đi về phía mình, trong mắt có chút không thể tin được.

Cô sợ rằng tất cả mọi thứ trước mắt đều là mơ, sợ rằng lúc cô chạm tay vào, anh lại biến mất không còn gì nữa.

Mặc Khuyh Thành không lúc nào tỉnh hơn lúc này, cô hiểu được lòng của mình, phải nói, từ ngày Mặc Dận rời đi, cô phát hiện phần tình cảm không giống với tình cảm huynh muội của mình nhanh chóng phá tan bùn đất đâm chồi phát triển.

"Cục cưng." Mặc Dận dừng bước lại, đứng cách năm bước, anh không biết Mặc Khuyh Thành có tha thứ cho mình không chào mà đi hay không, chuyện đột ngột xảy ra, theo như cá tính của Mặc Tuyên Thần không thêm dầu vào lửa đã là không tệ rồi.

Mặc Khuyh Thành cứ nhìn anh như vậy, một câu không nói.

"Cục cưng."

"Cục cưng."

"Cục cưng."

....

Tiếng sau lo lắng hơn tiếng trước, tiếng sau tuyệt vọng hơn tiếng trước.

"Khuyhnh Thành." Tô Nhạc Thiên nhìn người đàn ông trước mắt, trong nội tâm nổi lên dự cảm không tốt, dặt tay Mặc Khuyhnh Thành, nói khẽ.

Mặc Dận không phải là không nhìn thấy Tô Nhạc Thiên đứng bên cạnh Mặc Khuyhnh Thành, chỉ là anh tập trung tinh thần trên người Mặc Khuyhnh Thành, bỏ qua cậu ta.

Nhưng tình huống hôm nay, đã khiến cho anh không thể nào xem nhẹ tình huống này, nhất là khi Mặc Khuyhnh Thành không bỏ cái tay kia ra, ánh mắt tùy ý điên cuồng tàn bạo, như đao nhọn đâm về chỗ giao nhau của hai tay.

"Nhạc Thiên, có mệt không?" Mặc Khuyhnh Thành không hề nhìn Mặc Dận, quay đầu nhìn về phía Tô Nhạc Thiên.

"Mệt."

"Chúng ta về nhà đi." Mặc Khuyhnh Thành kéo nhẹ khoeo miệng, chỉ là trong mắt lúc này để lộ yếu ớt.

"Được."

Tô Nhạc Thiên kéo Mặc Khuyhnh Thành đi qua Mặc Dận, bước chân của Mặc Khuyhnh Thành chậm lại một chút liền khôi phục tốc độ.

Tia hào quang bay lên trong mắt Mặc Dận, một giây sau vụt tắt.

Anh không dám quay đầu lại, cho dù là lúc ở cùng Mặc Khuyhnh Thành, cũng không có dũng khí đưa tay giữ chặt cô.

Cho dù ánh nắng chiếu đến trên người, anh vẫn cảm thấy rất lạnh, cái lạnh từ nội tâm phát ra.

Thật sự quá lạnh...

Mặc Dận cười khổ, nhấc hai chân cứng ngắc, đi về Mặc gia, bóng lưng hiu quạnh khiến người đi đường nhìn vào cũng thấy xót thương.

Mặc gia.

"Khuyhnh Thành, Nhạc Thiên, các con về rồi à, tranh thủ thời gian rửa tay, có thể ăn sáng ngay được rồi." Lan Tuyết Mai nghe tiếng mở cửa, động tác tay không ngừng lại.

Mặc Khuyhnh Thành vừa vào cửa liền buông tay ra, chạy lên lầu.

Tô Nhạc Thiên nhìn bóng lưng Mặc Khuyhnh Thành, thông thả đi vào phòng bếp.

"Di Lan, con tới giúp đi." Tô Nhạc Thiên xắn tay áo lên, rửa sạch tay trước rồi mới lên tiếng.

"Không cần đâu, đã xong rồi, ném thử xem." Lan Tuyết Mai đặc biệt thích Tô Nhạc Thiên. Con người luôn đối với những vật đẹp dễ cảm thấy cảnh đẹp ý vui, bà cũng không ngoại lệ, đáng về con lai, con người màu lục, cùng với thái độ đối xử dịu dàng với người xung quanh của cậu, điều này khiến bà không có cách nào không đối xử tốt với cậu.

Tô Nhạc Thiên ném thử một miếng, ánh mắt sáng lên, "Ngon ả!"

Nghe nói thế, Lan Tuyết Mai vô cùng vui vẻ, thời gian bà ở nhà nấu cơm không nhiều lắm, cho nên chỉ cần không có việc gì chính mình sẽ đích thân làm.

Tô Nhạc Thiên một bên cầm chén cháo hoa, một bên lơ đãng hỏi: "Di Lan, hôm nay Khuyhnh Thành không mấy vui vẻ giống ngày thường."

"Nó bị làm sao ả?"

"Vâng ả, lúc trở về gặp một người đang kéo hành lý, gọi cô ấy là cục cưng, Khuyhnh Thành hình như cũng biết, nhưng mà không hiểu vì sao không để ý đến."

"Àm"

Lan Tuyết Mai có chút kích động, ném cái muôi trong tay, đi ra cửa, "Nhất định là Dận nhi đã trở về."

"Két..."

Cửa lớn mở ra, Mặc Dận vừa vận dụng trúng Lan Tuyết Mai.

"Dận nhi, con đã trở về."

Mặc Dận buông hành lý ra, ôm Lan Tuyết Mai, thanh âm khàn khàn, "Mẹ, con đã về."

Tri kỷ không ai bằng mẹ, Lan Tuyết Mai rất nhanh phát hiện Mặc Dận khác thường, lại nghĩ nên lời Tô Nhạc Thiên nói lúc trước, than nhẹ một tiếng, "Dận nhi, tiểu quái ở trên lầu, đi lên tìm con bé đi."

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vợ Yêu Phúc Hắc Dễ Thương* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50: Lần đầu tiếp xúc thân mật

Mặc Khuynh Thành buồn bực ngồi trên ghế ngoài ban công, tận lực lắc lư hai chân, rút cái gối ôm từ sau lưng ra, hai tay không ngừng chà đập, như thể đó là mặt của Mặc Dận vậy.

"Khốn nạn, khốn kiếp, trứng thối, đi rồi đừng có trở về nữa..."

"Nếu anh mà không trở lại, em có nở bỏ không?"

"Có gì mà không nở, dù sao một ngày nào đó vẫn sẽ rời xa."

"Ai nói?"

"Em..."

Đột nhiên Mặc Khuynh Thành đứng bật dậy, nhìn về phía Mặc Dận chẳng biết đã tới từ lúc nào: "Sao anh lại ở trong này?"

Mặc Dận tiến lên phía trước một bước, cô lại lùi về phía sau một bước, không còn cách nào khác, đành phải đứng tại chỗ: "Cục cưng, em vẫn không chịu tha thứ cho anh sao?"

"Em, em không có giận, tha thứ với không tha thứ cái gì chứ."

"Vậy vì sao em không dám nhìn vào mắt anh?" Mặc Dận hiểu rất rõ Mặc Khuynh Thành, chỉ liếc mắt một cái cũng có thể biết tất cả mọi chuyện.

Ánh mắt Mặc Khuynh Thành lơ đãng bất định, như thể không nhìn thấy Mặc Dận.

"Cục cưng, ngẩng đầu lên nhìn anh." Mặc Dận tiến lên phía trước một bước, còn Mặc Khuynh Thành đã không còn chỗ để lùi nữa.

Mất thấy Mặc Dận càng ngày càng lại gần, trong lòng lo lắng, đang chuẩn bị chạy trốn, lại bị anh vòng tay đặt lên lan can phía sau, giam cô lại.

"Gì vậy? Em muốn xuống lầu ăn điểm tâm?"

Mặc Dận đưa bàn tay với các khớp xương rõ ràng, nâng cằm Mặc Khuynh Thành lên, để cho cô không thể trốn tránh.

"Cục cưng, trả lời anh, vì sao em nói một ngày nào đó, anh sẽ rời xa?"

Đôi mắt đen thâm thúy, giọng nói quyến rũ, không chỗ nào không làm cho Mặc Khuynh Thành như chìm sâu vào đó. Cô nghiêng đầu, rũ mắt, không muốn đối mặt với Mặc Dận: "Bởi vì anh cả trưởng thành rồi, lại có sự nghiệp riêng, cuộc sống riêng của mình, thậm chí về sau có thể còn đưa bạn gái về, còn có thể, um..."

Mặc Khuynh Thành tròn lớn hai mắt, không thể tin được nhìn gương mặt gần sát trước mắt, nhiệt độ nóng cháy trên môi cho cô biết, chính cô bị cưỡng hôn!

Thực sự! Bị! Cưỡng! Hôn! Rồi!

Đây là sự thật!

Cái quái gì vậy!

Lấy lại tinh thần, Mặc Khuynh Thành nhanh chóng đẩy Mặc Dận ra, hung hăng đưa mu bàn tay lên chùi môi.

Mặc Dận căn bản chỉ buồn bực nghĩ rằng muốn chặn miệng không cho Mặc Khuynh Thành nói nữa, ai ngờ vừa chạm vào, xúc cảm thật sự là rất tuyệt vời, kim lòng không được mà muốn nếm thử hương vị đó nhiều hơn nữa, nhưng một giây sau đã bị đẩy ra, lại nghĩ tới một màn vừa xong, đôi mắt thâm thúy xoáy sâu vào khuôn mặt trước mắt, giọng nói trầm thấp làm người ta nghe không ra cảm xúc gì: "Em ghét anh như vậy sao?"

Mặc Khuynh Thành không trả lời, đôi chân chậm chạp cất bước, chỉ sợ thu hút sự chú ý của Mặc Dận.

Nhanh, nhanh!

Mắt thấy sắp trốn thoát rồi, ai ngờ một bàn tay lớn lại cản lại tất cả hi vọng của cô.

Hu hu hu hu...

Cục cưng phải rời khỏi đây!

Cục cưng không muốn ở chung một chỗ với anh!

Mặc Dận sao có thể không phát hiện ra hành động của Mặc Khuynh Thành, đưa tay kéo cô lao vào lòng anh, hai tay giữ chặt, không quá chặt cũng không quá lỏng, không để cho cô bị đau nhưng cũng không chạy đi đâu được.

“Cục cưng, em muốn đi đâu?”

“Kia, cái kia, thời gian không còn sớm nữa, còn không đi sẽ bị trễ mất.”

Mặc Dận buồn cười nhìn Mặc Khuynh Thành trợn mắt nói dối, lúc anh trở về cũng mới có 6 giờ 45 phút, bây giờ cũng lắm là 7 giờ, cách thời gian cô phải đi học là 8h còn rất xa, làm sao có thể muộn được.

"A..."

Da đầu Mặc Khuynh Thành tê tê, có thể đừng cười như vậy được không, định dọa người à!

Mặc Dận ghé sát về phía Mặc Khuynh Thành, bờ môi áp lên bên vành tai cô, khiến cả người cô run rẩy, có chút lo lắng bất an.

“Cục cưng, anh vĩnh viễn sẽ không rời xa em, vĩnh viễn...”

“Cục cưng, không cần từ chối anh, được không...”

“Cục cưng, anh chỉ có mình em.”

“Cục cưng, em là của một mình anh...”

“Cục cưng...”

Một tiếng lại một tiếng nhẹ nhàng, nhưng lại giống như dùi trống, mạnh mẽ đánh vào lòng cô.

Không thể phủ nhận, cho dù hiện giờ không nhìn được biểu cảm của Mặc Dận, Mặc Khuynh Thành cũng có thể đoán được dáng vẻ của anh, không hiểu mình có tài đức gì, mà để cho anh thâm tình như vậy.

“Em...”

“Suýt.” Mặc Dận đặt ngón trỏ lên môi cô, ngăn câu nói tiếp theo của cô lại, nói anh yếu đuối cũng được, nhát gan cũng được, chỉ là anh sợ hãi phải nghe lời nói cự tuyệt.

“Cục cưng, đừng trả lời ngay bây giờ, anh đã chờ nhiều năm như vậy, hiện tại tiếp tục chờ đợi cũng không sao.”

Mặc Khuynh Thành phức tạp nhìn Mặc Dận, lời muốn nói rồi lại nuốt vào, tất cả đổi thành một cái gật đầu.

**

Trên xe đi học, Mặc Khuynh Thành vẫn một mực nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ, Tô Nhạc Thiên nhìn cô.

Vừa rồi lúc ăn sáng, cậu ta biết ngay nguyên nhân khiến Mặc Khuynh Thành luống cuống chính là anh cả nhà họ Mặc – Mặc Dận.

Nói thật, lần đầu tiên gặp vào buổi sáng, khô ngô tuấn tú, phong thái hơn người, ngọc thụ lâm phong*, những ngôn từ ngày dùng để hình dung anh đều là không đủ. Tóm lại, nhân vật như vậy, cho dù không thể làm bạn bè, cũng không thể trở thành kẻ địch, chỉ là...

*Ngọc thụ lâm phong: Cây ngọc đón gió: người con trai có nét kiêu hùng, đứng trước gió mạnh mà không bị đổ, lại càng oai phong hơn nữa.

Cậu hạ ánh mắt xuống, che đi những suy nghĩ kia, lại ngẩng đầu lên lần nữa, đã khôi phục dáng vẻ thường ngày.

“Khuynh Thành, cậu đang nghĩ gì vậy?”

Mặc Khuynh Thành quay đầu lại, cảm thán nói: “Đột nhiên phát hiện thời gian trôi qua quá nhanh.”

“Đúng vậy, còn nhớ lần đầu chúng ta gặp nhau, nếu không có lần va chạm đó, chúng ta cũng không trở thành bạn bè được.”

Nghĩ đến ngày đó, Mặc Khuynh Thành nở nụ cười: “Ai có thể nghĩ tới duyên phận lại có thể kỳ diệu như vậy.” Đúng vậy, kỳ diệu đến mức bọn họ không ngờ được, ngay sau ngày Mặc Dận đi, gặp được Tô Nhạc Thiên, về sau, cũng trên con phố kia, lại gặp anh cả trở về.

Sau đó Tô Nhạc Thiên còn nói gì đó nữa, nhưng Mặc Khuynh Thành không nghe thấy, trước mắt lại hiện lên bóng dáng Mặc Dận, trong lòng không biết có cảm giác gì.

Nhà họ Mặc.

Mặc Dận đặt ly trà trước mặt Lan Tuyết Mai, rồi ngồi xuống đối diện bà.

“Tiểu Dận, sao con lại trở về nhanh như vậy?” Nguyên nhân Mặc Dận đi nước Ý làm gì, chuyện này chỉ có bà và Mặc Tuyên Thành biết.

“Xong việc rồi, con trở về luôn.” Mặc Dận nói mấy chữ đơn giản.

Lan Tuyết Mai nhìn cái tính tình này của Mặc Dận, cả giận cả mừng: “Cái tính cách này của con, trách không được không theo đuổi được Tiểu Quai.”

Mặc Dận sàu muộn không lên tiếng, vẫn nâng chén trà trên tay như cũ, chỉ là đáy mắt khẽ gọn sóng, tiết lộ trong lòng anh không bình tĩnh như vẻ bề ngoài.

Ai, tốt xấu gì cũng là con trai mình, làm sao có thể không giúp được.

Bà đứng dậy chuẩn bị đi lên lầu, chia ra hai tấm vé xem phim: “Này, đây là vé xem phim tối nay, nghe đánh giá nói không tệ, còn là phim tình cảm, con đưa Tiểu Quai đi xem đi.”

Mặc Dận nghi hoặc nhìn vé xem phim trước mặt, có chút khó hiểu: “Sao tự dưng lại muốn đi xem phim?”

Đầu gối!

Lan Tuyết Mai trực tiếp nhét hai tấm vé vào tay anh: “Cái gì mà nhiều lý do vậy? Cho con đi thì con đi, chiều nay 5 giờ 30 phút, con đến cổng trường đón Tiểu Quai, sau đó đi ăn cơm, không được, mẹ sẽ đặt sẵn nhà hàng cho các con, để con tự chọn không biết sẽ thành cái dạng gì, cơm nước xong xuôi thì đi xem phim, xem phim xong thì tùy tiện đi đâu đó chơi hoặc ra biển đi dạo...”

Mặc Dận nhìn Lan Tuyết Mai nói một tràng dài, sau cùng còn nâng chén trà lên, nhấp một hớp rồi tổng kết: “Tóm lại, trước 11 giờ, các con không được trở về.”

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vợ Yêu Phúc Hắc Dễ Thương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 51: Thiếu niên hoa hồng đỏ

Edit: Thụy Miên

"Aizz, Khuynh Thành, có thể đi rồi chứ?" Lê An An đeo cặp sách lên lưng, nhìn Mặc Khuynh Thành bên cạnh đang còn thu dọn, có chút vội vàng.

"Xong ngay." Mặc Khuynh Thành phân tâm, vừa nghĩ còn cần phải mang gì, vừa nghĩ buổi tối phải đối mặt với người nào đó như thế nào.

"Nhanh lên, chúng ta đi ăn cơm trước, sau đó lại đi chợ đêm, mình nói cậu nghe, chợ đêm khá vui đấy, cậu nhất định phải đi."

Mặc Khuynh Thành nhìn Lê An An vừa nói vừa làm động tác, buồn cười nói: "Chợ đêm khẳng định còn có đồ ăn vặt."

"Áy, Khuynh Thành, sao cậu biết?"

"Bởi vì cậu chính là một đứa tham ăn." Tống Tiểu Bảo trắng trợn nói ra.

"Tiểu Bảo chết tiệt, cậu nói bừa cái gì đấy, xem chiêu!"

Mặc Khuynh Thành tiếp tục thu dọn túi xách, mỗi tuần tối nay Lê An An đều lôi kéo mình đi chơi, nói cho oai là đi cùng cô ấy, nhưng thật ra là khiến cho mình thả lỏng.

"Khuynh Thành, cậu nhanh lên!"

"Đến đây."

Lê An An ôm Mặc Khuynh Thành, có chút phàn nàn, "Khuynh Thành, Nhạc Thiên sao lại không có thời gian đi chơi cùng chúng ta vậy."

"Không phải cậu ấy nói trong nhà có việc à?" Tống Tiểu Bảo biện hộ cho Tô Nhạc Thiên.

"Tống Tiểu Bảo, khụy tay cậu chia ra ngoài!" Lê An An lên án, rõ ràng là mình quen Tống Tiểu Bảo trước, dựa vào cái gì mà tình cảm của cậu ấy và Tô Nhạc Thiên lại tốt hơn.

Kì thật, tình hữu nghị giữa Tô Nhạc Thiên và Tống Tiểu Bảo rất kỳ lạ. Đều nói con trai với con trai đánh nhau thành tình cảm, nhưng hai người bọn họ không phải, bọn họ là bởi vì văn chương mà thành bạn bè.

Mà Lê An An không thích nhất là học tập, cô chỉ thích dựa vào nắm đấm nói chuyện, đương nhiên, sau khi ở cùng Mặc Khuynh Thành, cô dựa vào miệng nói chuyện tương đối nhiều.

"Mình hướng vào trong!"

"Tống Tiểu Bảo, có phải cậu muốn đánh nhau hay không!"

"Quả nhiên là nữ nhân và tiểu nhân khó nuôi, cô nhân cũng không có lừa người."

"Àm!"

Lê An An thối thối nắm đấm của mình, liếc nhìn Tống Tiểu Bảo đang ôm lấy đầu, "Lão tử chính là nữ nhân, nguoi có thể nhin, đến đánh ta đi!"

"Cậu, không thể nói lý."

"Cậu, ngoan cố không đổi!"

"Hừ."

Mặc Khuynh Thành cảm thấy, hoan hỉ oan gia cũng không hơn gì loại này, lúc ban đầu thì như đánh vào bông, cho đến bây giờ thì âm ỉ, biến hóa như thế cô nhìn ở mắt, vui ở dưới đáy lòng.

Rất nhanh đến lúc đi tới cổng, ba người ngừng lại.

"Sao lại chặn ở cửa ra vào, chuyện gì xảy ra?" Lê An An thì thầm một câu, đi lên trước vỗ vai người gần mình nhất, "Bạn học, đằng trước xảy ra chuyện gì vậy?"

Người nọ có chút không kiên nhẫn, nhưng thấy Lê An An, thu lại một ít, nghĩ đến câu hỏi của cô, lại kích động một hồi, "Ồ cổng có một đại soái ca đi Bentley, rất đẹp trai!"

Lê An An trở lại bên người Mặc Khuynh Thành, cạ lời nói: "Không phải là một soái ca thôi sao, sao có thể soái hơn đẹp hơn Tô Nhạc Thiên và anh Mặc được."

Mặc Khuynh Thành đồ mò hôi, cô nên cảm ơn Lê An An đã để mắt anh cả của mình như thế sao?

"Nhiều người như vậy, chúng ta làm sao đi qua?" Suy nghĩ của Tống Tiểu Bảo vẫn khác với con gái, cau mày nhìn người tập nập ở cửa trường học.

"Cái này có gì khó, tiến lên nào!" Lê An An xắn tay áo, dáng vẻ tiên phong, "Theo sát mình."

Vì vậy, giữa biển người mênh mông, mơ hồ có thể thấy một đường thẳng rẽ qua đám người đi đến cổng trường.

"Hò." Tống Tiểu Bảo thở phì phò, lau mồ hôi, thế giới nội tâm theo khoảng cách ngắn ngủi này dần dần sụp đổ. Thường nói ba người con gái một sân khấu, hiện tại nhiều con gái như vậy, quả thực tương đương với thế giới bùng nổ!

Hơi thở của Lê An cũng có chút gấp, hai gò má lạng yên ửng đỏ lên, hai con người cũng bởi vì chút điên cuồng này mà đỏ lên, "Chết tiệt, lão tử nhất định phải đi xem người kia lớn lên đẹp trai thế nào, có thể đem hồn phách bọn hóa sắc này kéo đi!"

Mặc Khuynh Thành không có hứng thú với cái này, hoàn cảnh âm ỉ chen chúc vừa rồi khiến cho nàng bây giờ trầm nghĩ muốn về nhà tắm rửa thật tốt.

"Khuynh, Khuynh Thành, cậu mau nhìn!" Lê An An nhìn thấy soái ca đột nhiên cả lâm

"Làm sao thế?" Mặc Khuynh Thành theo tầm mắt nhìn lại, thân thể mềm mại chưa trở về bình thường lại lần nữa cứng ngắc, ai có thể nói cho cô biết, vì sao Mặc Dận lại xuất hiện trước cổng trường của cô được không!

Trọng điểm là, bó hoa hồng trong tay kia là cái quý gì!"

**

"Két..."

Tô Nhạc Thiên tiện tay đóng cửa lại, ném chìa khóa lên trên tủ giày.

Một mình nửa nằm trên sofa, cánh tay đặt ngay trên mắt, che đi cảm xúc hỗn loạn bên trong.

"Linh linh linh..."

"A lô."

"Cassiel." Thanh âm trầm trầm truyền ra từ Microphone.

"Cha."

"Tìm được chưa?"

"Xác định chính là nhà đó, nhưng mà không xác định được cụ thể là ai?"

"Cho con thời gian dài như vậy, sao con vẫn chưa điều tra rõ!"

"Thực xin lỗi, cha."

"Được rồi, này cũng là chuyện mấy chục năm rồi, hơn nữa anh mới cũng không có, anh muốn con tìm thế nào, đưa điện thoại cho em!" Đối diện lời mở truyền tới giọng nói thanh thản dễ nghe.

"Cassiel, con ở đó đã quen chưa?"

Trong mắt Tô Nhạc Nhân nhiều hơn một luồng sáng ôn hòa, "Mẹ, ở đây rất tốt, con còn quen được nhiều bạn tốt, bọn họ đối với con rất tốt, chỉ là không khí ở đây không tốt lắm, luôn có sương mù."

"Để đô chính là như vậy, thời kỳ cao điểm, kẹt xe như rùa bò, nhưng mà con có thể kết bạn nhanh như vậy, mẹ cũng vui mừng thay cho con, lúc trước còn lo lắng con ở giữa núi Lam Vịnh sẽ cô đơn, đúng rồi, sinh hoạt phí đi Chung Điểm đưa cho con còn không, hết rồi thì nói mẹ đưa thêm cho. Không được không được, đi cũng là người ngoài, sao có thể quan tâm con thật lòng được, có muốn mẹ qua đó với con không?"

Lúc tha hương, người lo lắng nhất vĩnh viễn là mẹ, lo lắng ăn có ngon hay không, mặc có đủ ấm hay không, hơn nữa, có phải bởi vì là con lai mà chịu ánh mắt của mọi người không.

Tô Nhạc Thiên hiểu, cho nên căn nhà vắng vẻ mang đến cho mình sự không tinh mịch càng không quan trọng, anh biết rõ trọng trách trên vai mình nặng thế nào, "Mẹ, mẹ tới thì cha làm thế nào?"

"Để ông ta một mình ở đây?" Bà hiển nhiên đối với cha của đứa trẻ không vui vẻ, chính mình không có khả năng tìm được người đã mất tích mấy chục năm, bây giờ còn bảo con trai chuyển trường đến tìm, dựa vào cái gì!

"Mẹ, mẹ cam lòng để cho cha một mình đốt phòng bếp, cuối cùng còn bị đốt?"

Bên kia nhất thời yên tĩnh lại, Tô Nhạc Thiên cười, an ủi: "Mẹ, con ở bên này rất tốt, không cần lo lắng, mẹ còn không hiểu con của mình sao, chỉ có người khác bị thua thiệt, không thể để mình thua thiệt đâu."

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vợ Yêu Phúc Hắc Dễ Thương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52: Lần đầu hẹn hò (1)

Edit: TranGemy

Những ngày mùa xuân, trời không tối nhanh như mùa đông, nhưng 6 giờ chiều, ánh sáng cũng đã bắt đầu trầm xuống.

Trên đường rất đông xe, như những dải băng đủ màu, thông thả di động về phía trước. Đây là khu vực đông đúc, vì vậy buổi tối quảng trường Thế Kỷ càng thêm náo nhiệt.

"Kéttttt..."

Ánh mắt mọi người đều nhìn về phía chiếc Bentley xa hoa màu đen đỗ ở trước cửa, nếu không phải gió đêm đang thổi, lá cây phát ra tiếng xào xạc, cùng với những âm thanh bàn tán xung quanh truyền tới, chắc chắn mọi người sẽ cho rằng thời gian đang đứng yên.

“Ai, đoán xem đây là vị thiếu gia nào?”

“Tôi làm sao mà biết được, có lẽ không phải thiếu gia, mà là lão gia thì sao!”

“Loại thâm mỹ này mà có thể là một lão gia à?”

“Đúng vậy, chẳng lẽ những chàng trai trẻ lại lái loại xe này sao? Không phải Maserati thì cũng phải là BMW, Bentley chỉ hợp với một tầm tuổi nhất định thôi.”

“Nói thì nói như thế, không thể không có trường hợp ngoại lệ được.”

“Loại ngoại lệ này là rất ít, chẳng lẽ chúng ta lại gặp được à!”

“Cuộc sống lúc nào chẳng chứa đựng bất ngờ...”

“Cạch.”

Đúng lúc này, cửa ghế lái mở ra, một bộ đồ Armani quần tây thẳng thớm, giày đen sáng bóng, một đôi chân dài thon thả bước xuống, thân hình thon dài thẳng tắp, những ngón tay khoát lên khung cửa với những khớp xương rõ ràng, mạnh mẽ hữu lực.

"A a a a!"

“Đẹp trai quá!”

“Đúng là nhân gian tuyệt sắc mà!”

“Phi, đàn ông mà có thể dùng từ tuyệt sắc à? Cũng không biết là ai vừa khăng định là một lão gia chứ!”

“Khó có được tôi tính sai nha! Lại nói, không biết anh đẹp trai này đã có bạn gái chưa nhỉ?”

“Tiếp tục nhìn đi mới biết được.”

Mặc Dận đóng cửa xe lại, xoay người đi tới bên cửa xe ghế phó lái, mở ra, đưa tay về phía trước làm mọi người đều đỏ mắt ghen tị.

Mặc Khuynh Thành ôm hoa hồng, phức tạp nhìn cái tay trước mặt, cô nghe rất rõ ràng những tiếng nói bên ngoài, trong tình huống này mà bước ra ngoài, ngày mai đầu đề nhất định sẽ là cô, tiêu đề chính là nữ sinh trung học hẹn hò với thiếu gia nhà giàu.

“Cục cụng, xuống xe.” Mặc Dận nhẹ giọng nhắc.

“Anh cả, hay là chúng ta đổi chỗ khác đi.” Mặc Khuynh Thành vẫn chưa muốn bị người ta đem ra bàn luận.

“Chỗ này là mẹ sắp xếp.” Ngụ ý, không có cách nào thay đổi được.

Mặc Khuynh Thành cúi đầu, trong lòng là đủ các loại oán trách Lan Tuyết Mai, mẹ chính là đá cô vào hố lửa rồi!

Roi vào đường cùng, chỉ có thể đặt bàn tay nhỏ bé của mình vào trong tay Mặc Dận, Mặc Dận dùng chút lực, kéo cô vào lòng anh, Mặc Khuynh Thành thuận thế giờ bó hoa hồng lên che ở trước mặt mình, tất cả mọi thứ đều diễn ra thuận lợi, hay chính là hoàn mỹ.

Đóng cửa xe lại, Mặc Dận đưa Mặc Khuynh Thành vào trong trung tâm thương mại, không quan tâm tới những ánh mắt ghen tị, hâm mộ hay là hóng hớt, lúc này trong lòng anh đang rất cao hứng.

Đi dọc theo hành lang tầng năm, một nhà hàng lớn sang trọng đang mở rộng cửa.

“Tôi nay ăn đồ Pháp à?” Mặc Khuynh Thành ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên nhìn.

“Ừ.”

Một người phục vụ đứng ở cửa, nhìn thấy Mặc Dận và Mặc Khuynh Thành đi tới, nở một nụ cười chuyên nghiệp: “Xin hỏi hai vị có hẹn trước không ạ?”

"Mặc Dận."

“Vâng, xin mời đi theo tôi.”

Mặc Khuynh Thành chưa bao giờ cần để tâm đến việc gọi món, nhìn Mặc Dận thuần thục gọi những món cô thích ăn nhất, có chút ngẩn người, nhớ tới chuyện xảy ra ở công trường, gò má lại nóng lên như áng mây hồng.

“Anh cả, sao anh lại tới đây?” Mặc Khuynh Thành từ xa đi tới, nhìn thấy trong tay Mặc Dận ôm một bó hoa hồng, nhìn thật chói mắt, anh là chuẩn bị cho ai vậy?

“Cục cưng, tặng em.” Mặc Dận đưa bó hoa hồng tới trước mặt Mặc Khuynh Thành, nụ cười tươi trên mặt vẫn không đổi, nhưng lòng bàn tay đang cầm hoa đã đỏ đầy mồ hôi.

“Tặng em?”

“Ừ.”

Mặc Khuynh Thành không nói gì, cũng không nhận lấy hoa, chỉ nghiêm túc nhìn nhìn, hoa hồng rất đỏ, như ngọn lửa hừng hực thiêu đốt lòng cô, trên cánh hoa còn đọng lại những giọt sương, tưới mát cho đóa hoa, cũng là tưới mát cho tâm hồn cô.

"Ai!"

Mặc Khuynh Thành nhìn thấy Lê An An đón lấy bó hoa rồi nhét vào lòng cô, mặt đỏ hết lên, không biết làm sao nhìn Lê An An.

“Khuynh Thành, hiếm khi anh cả Mặc tặng hoa hồng cho cậu, còn không mau nhận lấy, không thấy xung quanh có một đồng người háo sắc nhìn chăm chăm vào bó hoa của cậu đấy à!” Lê An An tùy ý nhìn lướt qua xung quanh, xem xem, những con sói xung quanh, đã bắt đầu lộ ra răng nanh, nước miếng cũng nhỏ tong tong rồi, chính là đã sẵn sàng xông lên rồi.

Mặc Khuynh Thành cũng nhìn thấy những người xung quanh đó, nhất là mấy gương mặt quen thuộc kia, trong mắt ánh lên một chút không vui, ôm chặt đóa hoa tươi trong ngực, anh cả là của một mình cô.

“Anh cả, sao anh lại tới đây?”

“Mẹ bảo anh đến đón em.”

“Nhưng lát nữa em còn...”

Lê An An vội vàng chặn lời Mặc Khuynh Thành, nụ cười trên mặt cực kỳ rực rỡ: “Khuynh Thành, cậu mau đi cùng anh cả Mặc đi.”

“Được rồi, bạn học Lê, tôi đưa cục cưng đi trước.” Nói xong, nhanh chóng đi tới mở cửa xe, chờ Mặc Khuynh Thành ngồi vào.

"An An..."

“Được rồi, đi nhanh đi, hẹn lại lần sau là được.” Lê An An không để ý vẫy vẫy tay với cô.

“Mình đi đây.”

Cầm bó hoa hồng to trong tay, Mặc Khuynh Thành ngồi vào ghế phó lái, Mặc Dận còn ân cần thắt dây an toàn cho cô, khiến cho nai con trong lòng cô chạy loạn, vành tai cũng hồng lên.

"Cục cưng, cục cưng?"

"A?" Mặc Khuynh Thành mờ mịt nhìn Mặc Dận.

"Đang nghĩ cái gì đấy, ngờ ngẩn như vậy." Mặc Dận buồn cười gõ nhẹ vào mũi cô.

"Không, không có gì." Hơi ngừng lại, cúi xuống, lại nói thêm: “Anh cả, anh...”

“Cái gì?” Mặc Dận cẩn thận cắt bớt tét đưa cho Mặc Khuynh Thành.

“Anh cả, hôm nay anh tặng hoa cho em làm gì vậy?”

Ánh mắt Mặc Dận dịu dàng, cầm ly rượu vang đỏ trên bàn lên nhấp một chút: “Muốn tặng thì tặng.” Anh làm sao có thể nói trước khi anh đến trường đón cô, Lan Tuyết Mai đã nói một tràng dài về vấn đề này, thậm chí còn kiểm trên mạng được một quyển sách gọi là “Bách khoa toàn thư về Tình yêu” cho anh xem.

“À!” Mặc Khuynh Thành không chút để ý, lại hỏi: “Vậy ăn xong chúng ta đi đâu?”

“Khụ, anh đã sắp xếp xong cả rồi, không cần lo lắng.” Mặc Dận cảm thấy Mặc Khuynh Thành cứ hỏi nữa, chắc anh sẽ cuống đến bốc khói mắt.

“Được rồi.” Mặc Khuynh Thành quyết định thuận theo tự nhiên không hỏi nữa, dù sao cũng đã đi theo đến đây rồi, hỏi nhiều cũng không giải quyết gì, còn không bằng từ từ chờ đợi.

Ăn xong bữa tối, Mặc Dận trực tiếp đưa Mặc Khuynh Thành vào thang máy, lên thẳng tầng cao nhất của tòa nhà thương mại, đây chính là địa điểm tiếp

theo của bọn họ —— rạp chiếu phim.

Rạp chiếu phim ở quảng trường Thế Kỷ là nơi rất có tiếng ở đế đô, không chỉ có ghế ngồi thông thường, còn có ghế tình nhân, cũng có cả ghế lô*, thỏa mãn mọi loại nhu cầu của khách hàng.

*ghế lô: được thiết kế đặc biệt ngăn thành một gian riêng, trong đó có vài ghế ngồi. – TranGemy ĐDLQĐ

Mà vé xem phim Lan Tuyết Mai đưa cho Mặc Dận, chính là cái loại ghế lô cao cấp nhất này, hoàn toàn riêng tư, có phục vụ kèm miễn phí đồ uống và trái cây, còn có tầm nhìn xem phim rất tốt.

Mặc Dận dẫn Mặc Khuynh Thành vào chỗ ngồi, bức tường phía sau có màu hồng phấn, mặt sau ghế ngồi là một hình trái tim to tướng, trong khi ở trên ghế còn để hai con búp bê bằng bông.

Má ơi, đây rõ ràng là ghế lô cho tình nhân!

Mặc Khuynh Thành liếc mắt nhìn trộm Mặc Dận một cái, chắc.

Sau khi ngồi vào chỗ, cũng vừa vặn là lúc phim bắt đầu chiếu, đây là một bộ phim nghệ thuật tình cảm, diễn ra trong một dinh thự cổ, một cô gái con nhà giàu yêu một chàng trai nghèo khổ, chàng trai ấy vẽ tranh để kiếm sống, sau này nhà cô gái gặp chuyện khó khăn, nhưng lại không tìm được chàng trai...

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vợ Yêu Phúc Hắc Dễ Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: Lần đầu hẹn hò (2)

Edit: TranGemy

Ngay một giây sau đó, Mặc Khuynh Thành như thê lâm vào bộ phim không tự thoát ra được, Mặc Dận thì cứ ngồi nhìn cô, chỉ nhìn cô thôi, cả trái tim đều mềm thành một mảnh.

Đều nói đáng về chú tâm làm việc của một người đàn ông là đẹp nhất, lời này áp dụng với phụ nữ cũng đúng như vậy, cho dù cô không phải đang làm việc, chỉ là đang nghiêm cẩn xem một bộ phim điện ảnh tình cảm cũ, đột nhiên, khóe mắt Mặc Khuynh Thành rớt xuống một giọt nước, làm tim anh đau nhói.

Cuối cùng anh không thể chú ý tới cái gọi là lời người đáng sợ, ngồi sát vào bên người Mặc Khuynh Thành, ôm cô vào lòng: “Cục cưng, sao em lại khóc?”

Mặc Khuynh Thành nức nở không nói, vẫn nhìn chăm chăm vào màn chiếu, không biết vì sao mà có một loại bi thương cuộn cuộn dâng lên trong lòng.

"Cục cưng, không khóc."

"Cục cưng, em khóc anh sẽ đau lòng."

"Cục cưng..."

“Anh cả, đau.” Mặc Khuynh Thành khóc đến khàn cả tiếng, Mặc Dận nghe được lại càng thêm đau lòng.

“Cục cưng, đau ở đâu, anh cả thổi cho em, thổi rồi sẽ không còn đau nữa.”

Mặc Khuynh Thành không nói gì thêm, sức nặng cả người đều áp vào trên người Mặc Dận, hai tay vòng ôm lấy gáy Mặc Dận, nước mắt dọc theo gò má chảy vào cổ áo sơ mi của anh, thấm vào da thịt, làm lòng anh đau nhói.

Cho đến khi khúc nhạc trên phim dừng lại, Mặc Khuynh Thành mới ngừng khóc.

Lúc này cô mới phát hiện bản thân mất mặt đến mức nào, bên tai dần dần ửng hồng lên, mà Mặc Dận nhìn thấy, lại cười thầm trong lòng, nhóc con này đã biết thẹn thùng rồi.

Anh không đổi sắc mặt trấn an Mặc Khuynh Thành, điều này làm cho thân thể cô càng thêm cứng ngắc, chỉ tại bàn tay đang vỗ nhẹ lên lưng cô, mỗi lần động chạm đều làm lòng cô nóng như lửa đốt.

Mặc Khuynh Thành giãy dụa đẩy Mặc Dận ra, cúi đầu nói nhỏ: “Anh cả, em không sao.”

Mặc Dận nâng đầu cô lên, ngón tay hơi chai sần vuốt vuốt lau nước mắt trên mặt cô: “Được rồi, chúng ta đi thôi.”

“Vâng.”

Mặc Dận đưa tay lôi kéo Mặc Khuynh Thành, lại bị cô tránh né, nhìn bước chân hỗn loạn đi ra khỏi gian ghé lô, ở phía sau bắt đắc dĩ lắc đầu, không còn cách nào khác, cục cựa kiêu ngạo này.

"Cục cựa!"

“Sao vậy?” Giọng nói Mặc Khuynh Thành thấp thòm yếu ớt.

"Đi bên này."

"..."

Mặc Dận vội vàng gọi Mặc Khuynh Thành lại, làm sao bây giờ, nhìn như thẹn quá hóa giận rồi.

Yên lặng đứng sau cô, nghĩ xem nên làm thế nào để dỗ dành cô vui vẻ trở lại, bèn đi lên phía trước.

"Ah."

Rất tự nhiên, Mặc Dận vòng tay qua thắt lưng Mặc Khuynh Thành, ôm cô vào lòng.

Bốn mắt nhìn nhau, Mặc Khuynh Thành mới khóc xong, bây giờ hốc mắt còn phẫm hồng, hiện tại, đương nhiên lại càng đỏ ửng hơn.

Mắt Mặc Dận rất đẹp, rất dễ hấp dẫn ánh mắt người khác, có câu nói đôi mắt chính là cửa sổ tâm hồn, lúc này ánh mắt kia của anh như ánh sao trên trời, tỏa sáng lấp lánh, lại đen tuyền như thể mã nào.

Kim lòng không được, Mặc Khuynh Thành đưa tay về phía mặt anh, nhẹ nhàng miêu tả hốc mắt, bờ mi anh.

Mặc Dận không muốn phá vỡ giây phút tốt đẹp này, có điều mọi người đi tới đi lui luôn ngoái lại nhìn bọn họ, mà anh lại không muốn chia sẻ khoảng khắc tốt đẹp này với người khác.

"Cục cựa."

Giật mình!

Mặc Khuynh Thành đẩy Mặc Dận ra, mặt đỏ đến có thể nhỏ ra nước rồi, ngón tay gắt dao nứu chặt góc áo, hận không thể ngay lập tức biến mất.

“Đi thôi, ở đây rất nhiều người.” Nói rồi kéo tay Mặc Khuynh Thành, đi vào thang máy rồi khỏi trung tâm thương mại.

Ngồi trên xe, Mặc Khuynh Thành kéo cửa sổ xe xuống, để gió lớn thổi vào làm dịu nội tâm kích động của cô. Trên bầu trời đen, treo đầy những vì sao lấp lánh, đây là điều rất ít có thể nhìn thấy ở đế đô, bầu trời như vừa được gột rửa, sạch sẽ, thuần khiết, như thể là... mắt Mặc Dận vậy.

“Anh cả, chúng ta không về nhà à?” Nhìn phương hướng, hình như là đi về phía ngoại ô.

“Ừ, đi chơi thêm chút nữa.” Vừa nói vừa đưa tay ra vuốt gọn lại mái tóc bị gió thổi tung của Mặc Khuynh Thành.

Núi Thanh Như, núi xanh như tên, cả ngọn núi bốn năm đều phủ kín màu xanh, trên núi có đủ loại cây cối, mùa thu hàng năm, đều sẽ xuất hiện thật nhiều sóc, vào thời điểm ấy, cũng có rất nhiều du khách.

Mặc Dận lái xe chạy thẳng một đường lên đỉnh núi, cầm một cái chăn mỏng từ ghế sau khoác lên vai Mặc Khuynh Thành, rồi mới dắt cô xuống xe.

Gió trên núi hơi lạnh, lúc Mặc Khuynh Thành mới xuống xe, hai vai hơi co lại.

Một bàn tay to khoác lên vai kéo cô lại, ngăn cách gió lạnh thổi tới.

Đèn đường trên núi màu vàng, hắt lên mặt đất ánh sáng nhàn nhạt ấm áp, thành thị phía xa xa như những mô hình nhỏ bé, lấm tấm điểm thêm thật nhiều ngọn đèn màu, thấp sáng mảnh đất tối tăm nơi ấy.

Hơi thở mang theo mùi cây cỏ trong không khí, trong lòng Mặc Khuynh Thành là một mảnh yên tĩnh.

“Anh cả, cảm ơn anh.”

Cảm ơn anh, đưa em tới nơi này.

Cảm ơn anh, kiếp trước không phản bội em.

Cảm ơn anh, kiếp này ở bên em.

Mặc Dận nhú mảy, hung hăng véo nhẹ chóp mũi Mặc Khuynh Thành: “Cục cung, giữa hai chúng ta không cần nói hai chữ này.”

Thật lâu Mặc Khuynh Thành cũng không nói gì nữa, cứ nhìn Mặc Dận như vậy, trong mắt anh là tình cảm nồng đậm, không có gì che giấu.

Vòng tay quanh thắt lưng rắn chắc mà cường tráng của Mặc Dận, lắng lặng tựa vào người anh, độc chiếm hưởng thụ sự ấm áp của anh dành riêng cho cô.

Nhà họ Mặc

Lan Tuyết Mai ngồi trên sofa nhìn đồng hồ treo tường chỉ 11 giờ rưỡi, tâm tư không biết bay đi đâu rồi.

Hai người Dận nhi sao còn chưa về, chẳng lẽ một lần đã có thể thu phục? Không không không, không có khả năng này, Tiểu Quai nhà bà sao có thể dễ dàng theo đuổi được như vậy! Chẳng lẽ là hẹn hò thất bại rồi, Dận nhi một mình đi uống rượu? Điều này cũng không có khả năng, nếu nói là thất bại, thì Tiểu Quai cũng nên về nhà rồi chứ, cái tình huống này là thế nào không biết?

“Két.”

Lan Tuyết Mai vội vàng đứng dậy, nhìn thấy Mặc Dận xuống xe, rồi lại vòng sang ghế phó lái. Ôm Mặc Khuynh Thành ra.

"Dận nhi, Tiểu Quai ngủ rồi à?"

“Vâng.”

“Vậy hôm nay hai con...”

Mặc Dận ngắt lời Lan Tuyết Mai: “Mẹ, con đưa cục cung lên phòng trước.”

“Ừ ừ, con mau đi đi.”

Lan Tuyết Mai vẫy vẫy tay, ý bảo Mặc Dận mau ôm Mặc Khuynh Thành lên lầu.

Nhìn theo bóng lưng Mặc Dận khuất dần, Lan Tuyết Mai cũng trở về phòng, chờ Mặc Dận chủ động tới báo cáo.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vợ Yêu Phúc Hắc Dễ Thương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54: Cốc Kỳ Nhiên

Edit: TranGemy

Cuối tuần, nhà họ Cốc.

“Bộp.”

“Không đúng, không đúng, không phải như vậy, không thể đi vào đây.”

“Ông nội, không được hối hận.”

“Nhóc con, con phải biết kính trên nhường dưới.”

“Ông nội, làm người quan trọng là phải thành thật đáng tin.”

“Hỗn xược, con dám nói ông nội con không thành thật à?”

“Con nào dám.”

“Ông lại thấy con dám đấy.” Cốc Khải ném quân cờ tướng trong tay vào hòm, ăn vạ nói: “Không chơi nữa, không chơi nữa, hừ.”

Trong mắt người đàn ông trẻ tuổi hiện lên vẻ bất đắc dĩ, trước kia ông nội anh cũng là một nhà từ thiện đáng kính, ai mà nghĩ được càng về già lại càng không đứng đắn, chiều ăn vạ chơi xấu này dùng đến là thuần thực.

Chương Thu Hà bung đĩa hoa quả đến ngồi bên cạnh: “Nhiên Nhiên, đến đây, ăn hoa quả đi, đừng chấp nhặt với lão già không có kiến thức như ông nội con nữa.”

“Cái bà này, bà nói chuyện kiểu gì vậy, cái gì gọi là không chấp nhặt với tôi, rõ ràng là tôi không thèm chấp nhặt với thằng nhóc không có kiến thức này!”

Cốc Khải giận dữ nói, xong còn trừng mắt nhìn Cốc Kỳ Nhiên, đáng tiếc ánh mắt ông không dọa được thằng cháu trai nhà mình chút nào.

Cốc Kỳ Nhiên đang vuốt vuốt tây trang trên người mình, bắt chéo chân, tao nhã cầm một quả nho, đang định ném vào miệng.

“Bộp.”

Cốc Khải nhân cơ hội gõ một cái vào đầu Cốc Kỳ Nhiên, đôi mắt nheo lại vẻ không vừa ý nói: “Nhóc con này, ai dạy con như vậy hả, còn có gia giáo gì không!”

“Ông nội, gia giáo của con đều là ông dạy mà.” Cốc Kỳ Nhiên đá lại một câu làm Cốc Khải tức mà không biết nói gì.

Cẩn thận nghĩ lại, cũng chẳng phải là có chuyện như vậy sao, bố của Cốc Kỳ Nhiên, cũng chính là con trai của Cốc Khải – Cốc Lăng, không chịu theo định hướng của Cốc Khải mà một mình tiến vào thương giới, cho nên từ lúc nhỏ, phần lớn thời gian Cốc Kỳ Nhiên đều ở bên cạnh ông nội, cho tới tận khi lớn lên một chút mới bị đưa đi.

“Reng Reng Reng..”

“Ông nội, học trò của ông đến rồi đây.” Cốc Kỳ Nhiên thấy là ai tới, đôi mắt hơi nhìn xuống, lại có chút sâu thẳm.

Nhắc tới Mặc Khuynh Thành, Cốc Khải lập tức không đợi nổi bật dậy khỏi bàn, bước nhanh ra cửa, miệng còn nhắc: “Học trò ngoan, sư phụ đáng yêu của con tới rồi đây.”

"Lạch cạch."

Cửa chống trộm mở ra, nhìn thấy đồ đệ ngoan của mình đứng chung một chỗ với một chàng thanh niên trẻ tuổi đẹp trai. Chàng trai kia cao hơn Mặc Khuynh Thành một cái đầu, khỏe miệng bình thản, nói đúng ra thì chính là mặt than. Ánh mắt anh luôn đặt trên người Mặc Khuynh Thành, quan trọng nhất là, áo trên người anh giống hệt áo của đồ đệ ông, đây chẳng phải là đồ tình nhân sao?!

Bụng Cốc Khải toàn vị chua, ánh mắt lên án nhìn Mặc Khuynh Thành, khiến hai người ngoài cửa nghi hoặc nửa ngày, ánh mắt kia là ý gì?

“Chào thầy ạ.” Cho dù có bao nhiêu khó hiểu, Mặc Khuynh Thành cũng không hỏi ra miệng, nhàn nhạt chào ông một tiếng.

“Ah, đồ đệ ngoan, hôm nay con đưa bạn tốt đến à, mau vào đi.”

Cốc Khải tránh sang một bên để Mặc Khuynh Thành dẫn Mặc Dận vào nhà, đôi mắt nhỏ như tiểu đao đâm thẳng về phía Mặc Dận.

Mặc Khuynh Thành đi cùng Mặc Dận đến bên ghế sofa, nhìn thấy Cốc Kỳ Nhiên đang nhàn nhã ngồi đó, sừng sốt một giây, sau đó cười với anh một cái, coi như chào hỏi.

Cốc Kỳ Nhiên cũng hứng thú nhìn Mặc Khuynh Thành, ừm, ấn tượng đầu tiên cũng không tệ, đương nhiên anh cũng không bỏ qua người có cảm giác tồn tại vô cùng mạnh mẽ ở phía sau cô – Mặc Dận, bề ngoài xuất sắc, một đôi mắt làm người ta nhìn không thấu, thú vị, thật thú vị.

“Khuynh Thành, con ngồi trước đi, để bà nội đi rót nước cho con.” Chương Thu Hà ân cần nói, bà đặc biệt yêu thích Mặc Khuynh Thành, đúng là một cô cháu gái bà hằng mong muốn, nhưng là do con dâu nhà mình không tốt, sau khi sinh Cốc Kỳ Nhiên thì thân thể bị tổn hại, làm cho nguyện vọng của bà thất bại luôn.

“Cảm ơn bà Chương.”

Cốc Khải ngồi xuống cạnh Cốc Kỳ Nhiên, ánh mắt quét về phía hai người đối diện, cũng không có nói chuyện, tư vị kia trong lòng lại tràn ra.

Học trò nhà mình còn chưa có lớn, đã bị người ta bắt cóc mất, có bắt cóc cũng phải là nước phù sa không chảy ruộng ngoài*, nghĩ đến đây, ông lại hung hăng trừng mắt nhìn cháu trai nhà mình, đều là do thằng nhãi này, trước kia ông gọi đến thì cứ từ chối cơ, giờ thì hay rồi, vợ cũng chạy mất rồi!

*Nước phù sa không chảy ruộng ngoài: ý nói đồ tốt thì không để rơi vào tay người ngoài.

“Thưa thầy, đây là anh cả của con.” Mặc Khuynh Thành chủ động phá vỡ bầu không khí kì cục này, cũng không có cách nào khác, thật sự là ánh mắt kia của Cốc Khải làm cho người ta muốn xem nhẹ cũng không được.

Anh cả?

Mắt Cốc Khải sáng lên, lúc đầu nhìn Mặc Dận thế nào cũng thấy không hợp mắt, bây giờ thế nào lại thật là thuận mắt: “Anh cả à, anh cả là tốt rồi.”

Cổ nở nụ cười tươi một lát, mới nói tiếp: “Khuyên Thành à, anh cả con, ở đây nói chuyện với cháu trai thầy, có khi sẽ kết được một quan hệ không tồi đâu.” Tốt nhất là kết thành quan hệ thân thích đi!

“Cái này...” Mặc Khuyên Thành không trực tiếp đáp ứng, chỉ nhìn về phía Mặc Dận.

"Vây cung kính không bằng tuân mệnh, thầy Cốc, cục cung chỉ có thể nhờ thầy chỉ bảo rồi."

Cục cung?

Biệt danh như vậy có chút kỳ quái, nhưng Cốc Khải cũng không nghĩ nhiều lắm, cười nói: “Cậu yên tâm, tôi sẽ không ăn mất em gái cậu đâu, Khuyên Thành, chúng ta đi vào thôi.”

“Được.”

Tới khi phòng khách chỉ còn lại hai người Mặc Dận và Cốc Kỳ Nhiên, xung quanh chỉ còn một mảng yên tĩnh.

Cốc Kỳ Nhiên vẫn ngồi ăn nhỏ, ánh mắt lại nhìn về phía Mặc Dận, cảm thấy sau khi Mặc Khuyên Thành rời đi, anh như thể dán lên một tấm biển “Người lạ chớ làm phiền”, vẫn là một khuôn mặt than, nhưng lại không có vẻ ôn hòa như trước.

“Anh Mặc, cậu tốt nghiệp chưa?”

“Chưa.”

“Sau khi tốt nghiệp định làm ở đâu chưa?”

“Chưa bao giờ nghĩ tới.”

“Có hứng thú tới công ty tôi không?”

"Không."

"..."

Trước nay, Cốc Kỳ Nhiên đi theo Cốc Lăng nhìn quen những chuyện người lừa ta gạt trên thương trường, ngược lại không thích ứng được kiểu nói chuyện đơn giản đến thô bạo như thế này, bật cười: “Trước giờ anh Mặc nói chuyện đều thẳng thắn như vậy sao?”

Mặc Dận không nói nữa, trực tiếp dùng mắt tặng cho Cốc Kỳ Nhiên một cái nhìn “Cậu bị ngu ngốc à?”

Điều này làm cho Cốc Kỳ Nhiên càng cười vui vẻ, sau đó nói: “Anh Mặc, tôi cảm thấy em gái anh không tồi, có thể để cho tôi một cơ hội theo đuổi được không?”

Theo đuổi?!

Tình địch!!!

Lúc này, ngay lập tức ánh mắt Mặc Dận ánh lên vẻ bén nhọn, khí thế cao ngất, như thể một cây cỏ thụ vừa thức tỉnh.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vợ Yêu Phúc Hắc Dễ Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 55: Đêm trước lễ ra mắt

Edit: Thụy Miên

"Reng reng reng."

"A lô." Giọng nói của Mặc Khuyên Thành khàn khàn cho thấy giờ phút này cô còn chưa tỉnh ngủ.

"Cô nhóc Khuyên Thành, còn đang ngủ sao, có phải là em quên hôm nay là ngày quan trọng gì rồi không?" Giọng Từ Lập đặc biệt lớn vang vọng bên tai, chấn động người đang còn chần chừ với Chu công.

Ngày quan trọng?

Mặc Khuynh Thành lắc lắc đầu, lúc này mới nhớ, "Hôm nay là lễ ra mắt."

"Đúng rồi, tôi còn tưởng em quên, tôi gửi vé vào cửa cho em trước nhé, em nhớ đem theo nhóm bạn nhỏ cùng đi đi, đúng rồi, đừng quên mặc lễ phục, em phải lên sân khấu đấy."

Cúp điện thoại, Mặc Khuynh Thành gọi điện thoại cho Cố Khải xin nghỉ, sau đó gửi tin nhắn cho bọn Lê An An.

Hội trường đại học D, thành lập năm 1973, ở phía tây đại học D, lịch sử lâu đời của nó giống như một loại thanh tùng đứng vững ở đó rất lâu.

Có lẽ cũng bởi vì thế mà phong cảnh xung quanh đây cũng đặc biệt đẹp. Cây cối, hoa cỏ xung quanh đem hội trường bao lại, dây leo bò dọc theo vách tường, lúc gió xuân thổi qua khe khe rung rinh.

Hôm nay, ở đây, hết sức náo nhiệt.

"Khuynh Thành sao vẫn chưa tới, lễ ra mắt sắp bắt đầu rồi." Lê An An nhìn đi động, lo lắng nói.

"Cậu ấy sẽ đến thôi." Tống Tiểu Bảo nói.

Lê An An trừng cậu, "Mình đương nhiên biết cậu ấy sẽ đến, nhưng mà cô ấy chưa đưa vé cho chúng ta."

Tống Tiểu Bảo im lặng, nhìn thời gian chỉ có mười phút nữa là mở màn, càng lúc càng ít người, "Nếu không thì gọi điện cho cậu ấy?"

"Đầu óc gì đâu! Thời gian nói chuyện này đã có thể gọi một cú điện thoại rồi!"

"A a a a, Khuynh Thành sao còn chưa tới!"

"Đã mấy giờ rồi, thật sự muộn rồi!"

"Trời ơi, còn có năm phút, làm sao bây giờ, làm sao bây giờ?"

"Mặc Khuynh Thành, nếu cậu dám để mình bỏ lỡ lễ ra mắt phim truyền hình của đạo diễn Từ Lập thì cậu hãy lấy cái chết tạ tội!"

....

Tống Tiểu Bảo tiếp tục trầm mặc, cậu rất tự giác dịch sang bên cạnh vài bước, quay đầu, đáng vẻ "Tôi không quen người này."

Lê An An nói nửa ngày, thấy không có người đáp lại cô, quay đầu nhìn lại, tức giận đến thất khiếu bốc khói, "Tống Tiểu Bảo!"

Tống Tiểu Bảo cũng giống mọi người, nhìn quanh, giống như đang tìm người tên là Tống Tiểu Bảo.

Lê An An cười lạnh một tiếng, giả ngu với cô ư, vậy để lão tử xem xem cậu có thể giả ngu đến trình độ nào!

Đột nhiên, "Bùm" một tiếng, Lê An An ngồi trên mặt đất, hắng giọng khóc, "Tống Tiểu Bảo, anh thật xấu xa, dám làm không dám chịu, anh đã phụ em, còn làm bộ không biết em! Nói anh là lòng lang dạ sói cũng vũ nhục lang sói! Anh nói đi, sao anh lại có thể đối xử với em như vậy!"

Mọi người theo hướng chỉ tay của Lê An An, nhìn Tống Tiểu Bảo, vẻ mặt khinh bỉ.

"Đây là loại người gì thế, ức hiếp con gái nhà người ta còn không muốn chịu trách nhiệm, chưa thấy qua loại con trai nào thế này."

"Đúng đấy, đúng đấy, con trai bây giờ chính là đùa bỡn tình cảm như vậy, hoàn toàn không quan tâm đến người con gái chết hay sống, cũng không nghĩ thừa, không có phụ nữ, ở đâu ra hần!"

"Nếu như tôi là mẹ nó, nhất định sẽ nhét nó trở lại bụng!"

"Nhưng mà ở lễ ra mắt của đạo diễn Từ còn phát sinh chuyện như thế, liệu có phải là vợ chồng son cãi nhau?"

"Cãi nhau? Không thể nào đâu, tôi nhìn thấy cô bé này nói không ngừng, mà chàng trai kia lại cách ra vài bước, chắc là không phải vợ chồng son."

"Không phải vợ chồng son mà cô bé này thế là tự hủy trong sạch!"

...

Tống Tiểu Bảo nghe âm thanh xung quanh, trong mắt chỉ có phẫn nộ, không phải là mình không để ý cô ấy thôi sao, làm gì mà nói oan cho mình thế, con chó nóng nảy còn có thể nhảy tường hướng gì là người!

"Lê An An, cô thật không biết xấu hổ, cô nói cho tôi biết, người đàn ông đêm hôm qua xuất hiện trong nhà cô là ai! Sao hần ta lại cời trần!"

"Trời ơi..."

"Thì ra là cô bé này có lỗi với cậu kia, uống công tôi vừa nãy còn đồng tình với cô ấy."

"Đúng đấy! Nhìn bộ dáng của cô ấy, ai mà biết cô ấy lại là loại mặt hàng như vậy!"

"Nhìn xem cậu kia ngay từ đầu còn không định nói, kết quả bị cô ta ép như thế, aizz, đập vỡ giới hạn rồi!"

"Đúng đấy!"

....

"An An, Tiểu Bảo, sao các cậu còn không vào?" Giọng nói quen thuộc vang lên, giống như ánh mặt trời chiếu sáng Lê An An và Tống Tiểu Bảo.

"Khuyên Thành, sao bây giờ cậu mới đến!" Lê An An nhanh chóng bò dậy từ dưới đất, phúi phúi đất, giống như người vừa khóc lóc lúc nãy không phải cô.

"Nhân tiện đón Nhạc Thiên và cháu trai của thầy." Mặc Khuyên Thành hơi hột giải thích.

Cốc Kỳ Nhiên cũng không thèm để ý đến Mặc Khuyên Thành giới thiệu mình đơn giản như thế, "Chào mọi người, tôi là cháu trai của Cốc Khải, Cốc Kỳ Nhiên."

"Xin chào, tôi là Tống Tiểu Bảo."

"Tôi là Lê An An."

Lê An An sợ Mặc Khuyên Thành hỏi chuyện vừa rồi, cứng rắn nói sang chuyện khác, "Chúng ta mau đi vào thôi, lễ ra mắt sắp bắt đầu rồi."

"Được, mau đi vào thôi." Tống Tiểu Bảo cũng nói.

"Các cậu vào trước đi, mình đến sau sân khấu một chút." Mặc Khuyên Thành đem vé vào cửa đưa cho Lê An An.

Mắt Lê An An sáng lên, đây chính là vé vào cửa lễ ra mắt của đạo diễn Từ Lập cô thích nhất nha, gần ngay trước mắt, có chút không chân thực rồi!

Mặc Khuyên Thành nhìn Lê An An thật lâu không nhận, chỉ có thể nhét vào trong tay Tống Tiểu Bảo, "Vé vào cửa đưa cho cậu, mình vào trước."

Nói xong, xoay người đi tới cửa hông.

"Chúng ta cũng đi vào thôi." Tô Nhạc Thiên nói.

"Ừ."

Lê An An nhanh chóng nhìn đến vé vào cửa bay vào trong tay Tống Tiểu Bảo, tức giận đi theo sau lưng cậu, "Tống Tiểu Bảo, đưa vé vào cửa cho mình!"

"Không đưa."

"Khuyên Thành đưa cho mình."

"Sau đó cô ấy cho mình rồi."

"Mặc kệ, vé vào cửa đưa cho mình cầm!"

"Không có khả năng."

"Tống Tiểu Bảo, cậu có bản lĩnh thì nói thêm câu nữa!"

...

Mọi người nhìn vài bóng lưng biến mất, khuôn mặt nghi hoặc, đây rốt cuộc là loại quan hệ lộn xộn gì, câu giải thích!

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vợ Yêu Phúc Hắc Dễ Thương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 56: Hộp báo (1)

Edit: TranGemy

Vừa mới tiến vào hội trường đã thấy khán đài chật kín chỗ ngồi, bọn họ cầm vé vào trong tay, chờ người soát vé, cảm giác như mình là một thần tượng sắp xuất hiện.

“Ai nha, mọi người nói xem, hay là mình cũng đi kiểm một cái bảng khẩu hiệu để cổ vũ nhỉ?” Lê An An suy tính.

“Còn bao nhiêu phút nữa?” Tô Nhạc Thiên không trực tiếp trả lời vấn đề của Lê An An.

“A?” Lê An An vẫn đang nghiêm túc đánh giá xung quanh, không kịp hiểu điều Tô Nhạc Thiên muốn nói.

Nhưng Tổng Tiểu Bảo thì trả lời rất rõ ràng: “Còn 2 phút nữa.”

“Hai phút nữa là bắt đầu rồi, không đủ để chạy quay lại công đại học D đâu, cậu xác định chỉ vì một tấm bảng hiệu mà tới trễ hộp báo ra mắt phim của thần tượng cậu à?”

“Đúng nha, vẫn là Nhạc Thiên thông minh, với tính cách dễ xúc động của mình, có khi đã chạy đi kiểm bảng rồi cũng nên, như vậy sau này nhất định sẽ hối hận!” Lê An An vỗ đầu bưng tỉnh đại ngộ.

“...” Tổng Tiểu Bảo không có một biểu cảm gì trên mặt, liếc nhìn cô nàng một cái.

Lê An An tức giận, sao cô ấy thấy ánh mắt kia của Tổng Tiểu Bảo lại tràn đầy vẻ khinh bỉ như thế: “Tổng Tiểu Bảo, ánh mắt đó của cậu là có ý gì?”

Tổng Tiểu Bảo nghi hoặc nhìn cô, như thể đang muốn nói: “Vừa rồi mình có dành cho cậu ánh mắt nào sao?”

Lê An An chán nản, ai đã trộm mắt Tổng Tiểu Bảo ngốc nghếch hiền lành nhà cô đi đâu rồi, mau trả lại đây!

Hậu trường.

“Đạo diễn, cô nhóc Khuynh Thành đâu, sao giờ này còn chưa tới?” Thôi Nghi Giai đang sửa sửa lại móng tay, khác với bộ móng đỏ tươi lần trước, hôm nay cô nàng sơn màu hồng nude đang hot, phía trên còn vẽ một đóa hoa đào đang nở rộ, tinh tế lại xinh đẹp.

“Sẽ nhanh tới thôi, tôi còn chưa sốt ruột, cô gấp cái gì chứ?” Từ Lập ngoài miệng thì nói như vậy, nhưng bước chân vòng vòng hỗn loạn đã bán đứng tâm tư gấp gáp của ông.

“Đúng vậy, Nghi Giai. Cô gấp cái gì chứ, khi nào đến thì sẽ tự xuất hiện thôi.” Tinh Triết ở bên cạnh đang nhắm mắt lại, hưởng thụ động tác nhẹ nhàng của thợ trang điểm đang dùng cọ nhẹ nhàng đánh phấn trên mặt anh.

Thôi Nghi Giai bĩu môi, được thôi, một bên là đạo diễn, một bên là lão hồ li trong nghề, cả hai bên cô đều không thể đắc tội được.

“Cái gì gấp gáp vậy?” Mặc Khuynh Thành đến vừa kịp lúc, lên tiếng hỏi.

“Khuynh Thành, cuối cùng em cũng tới rồi, chị chờ em lâu muốn chết!” Thôi Nghi Giai như thể một cánh bướm hồng lao về phía Mặc Khuynh Thành, đè cả người lên ôm dính lấy cô.

“Thôi Nghi Giai, cô nhanh chóng nhấc cái thân thể cồng kềnh của cô ra cho tôi!” Từ Lập nhìn Mặc Khuynh Thành nhỏ bé bị Thôi Nghi Giai ôm cứng ở trong lòng, đau lòng muốn đi lên kéo cô ra.

“Tôi không đấy, tôi muốn đề chết nhóc con Khuynh Thành này, thật là một con bé vô tâm, trở lại trường học lâu như vậy, còn không để lại cách liên hệ, hại tôi mắc bệnh tương tư rồi, nhóc con thói tha, em muốn bồi thường cho chị thế nào đây!” Thôi Nghi Giai cọ cọ vào Mặc Khuynh Thành, bày ra cái vẻ ngang ngược.

“Chị Nghi Giai, chị đứng lên trước đã.” Thôi Nghi Giai cũng không nặng, nhưng thân hình mềm mại kia không ngừng cọ tới cọ lui trước ngực cô, dù cùng là con gái, nhưng cũng làm cô không được tự nhiên cho lắm.

“Không đứng dậy, em mau trả lời chị trước đi, rồi chị sẽ đứng lên ngay.” Thôi Nghi Giai hưởng thụ sự ấm áp ở trong lòng, thật là thoải mái mà, rất huyền diệu không muốn buông ra.

“Thôi Nghi Giai, mau đứng lên cho ông, nhóc Khuynh Thành mà bị cô ôm cho hồng luôn thì lát đến phần nhạc phim vang lên cô ra mà hát!” Từ Lập chỉ có thể ở một bên lo lắng xuống, nếu không phải lo lắng cho Mặc Khuynh Thành đang bị ôm cứng bên dưới thì ông đã trực tiếp tiến lên túm lấy con bạch tuộc đang bám dính lấy cô ra.

“Nghi Giai, cô vẫn nên đứng lên đi, nhất định Khuynh Thành không nhớ đến chúng ta đâu, ai nha, cô thật là đáng thương mà, ngày nhớ đêm mong, đến cơm còn ăn không được, mặt mày đều vàng bủng vàng beo rồi.” Tinh Triết ở một bên đăm chọc.

Mặc Khuynh Thành nghe thấy lời này, cười khổ, Tinh đại ảnh đế, cũng không cần anh phải đứng cạnh đỡ thêm dầu vào lửa đâu!

“Em sai rồi, em sai rồi, các người muốn gì em cũng đáp ứng hết!”

Mặc Khuynh Thành bỏ cuộc, chào thua.

“Được rồi, coi như em có chút thành tâm, hôm nay chị đây tạm tha, để buổi họp báo này kết thúc thì em không thoát được đâu!” Thôi Nghi Giai hung tợn nói, động tác trên tay cũng nói lòng ra.

Lại kéo lấy Mặc Khuynh Thành, vuốt phẳng những nếp nhăn trên váy áo của cô, lúc này mới vừa lòng cười ngọt ngào: “Khuynh Thành nhà ta thật là một cô gái xinh đẹp, nhìn xem một thân váy áo đơn giản vậy thôi, mà đã có thể thu hút ánh mắt của tất cả mọi người!”

Ở bên cạnh, Tinh Triết và Từ Lập cũng gật gù đồng tình.

Đương nhiên Mặc Khuynh Thành cảm thấy cô không phải diễn viên chính nên ăn mặc khá đơn giản, một bộ váy dài thanh thuần, vừa vặn ôm lấy cơ thể mềm mại, phía trên không có nửa điểm hở hang, điểm thu hút duy nhất là phần chân váy được thiết kế bằng vải xuyên thấu, làm tăng thêm mấy phần gợi cảm

“Tốt lắm, họp báo sắp bắt đầu rồi, Khuynh Thành mau đi trang điểm lại đi.” Từ Lập vội gọi thợ trang điểm.

Thợ trang điểm Lí Mộng rất có năng lực nhanh chóng kéo Mặc Khuynh Thành sang, để cho cô ngồi vào cái ghế xoay trước bàn trang điểm, tươi cười hòa nhã không có chút nào giả tạo lấy lòng: “Em gái Mặc có làn da rất đẹp, cơ bản là không cần phải trang điểm, cùng lắm là dặm thêm ít má hồng là hoàn hảo, như vậy khi lên sân khấu nhìn sẽ tươi tắn hơn một chút.”

Lí Mộng nói như vậy, tay đã cầm lấy cọ trang điểm nhẹ nhàng phơn phớt qua gò má Mặc Khuynh Thành.

“Được rồi.” Không bao lâu sau cô ấy đã dừng động tác, nhìn gương mặt ửng hồng xinh xắn của Mặc Khuynh Thành, trong lòng có chút đáng tiếc vì tay nghề của mình không có đất dụng võ, dù sao cũng không có cảm giác thành tựu.

“Cảm ơn chị.” Mặc Khuynh Thành ngắm mình trong gương, từ khi trùng sinh cho tới giờ, cô chưa động tới đồ trang điểm lần nào, cho nên hôm nay đến đây cô cũng không có trang điểm, giờ phút này nhìn gương mặt được trang điểm nhẹ nhàng, làm tăng thêm mấy phần tinh xảo, bớt đi một phần nhợt nhạt.

“Không cần khách khí.” Nếu nói trước kia chỉ biết cô là người đóng phim của Từ Lập thì nay cô ấy lại đặc biệt quý mến cô bé Mặc Khuynh Thành này, lễ phép, hào sảng, không ý thể được mấy người Từ Lập chiều cổ mà đặc ý kiêu ngạo, hơn nữa còn có một ánh mắt rất thuần khiết, đen lay láy, rất hấp dẫn người đối diện.

Nếu lúc này Mặc Khuynh Thành biết được suy nghĩ trong đầu Lí Mộng, nhất định sẽ nói: “Chị nghĩ nhiều rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vợ Yêu Phúc Hắc Dễ Thương* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57: Hợp báo (2)

Edit: TranGemy

Bên ngoài trời trong gió mát, ánh nắng tươi sáng, gió thổi kéo lá cây cùng nhảy múa nhẹ nhàng. Bên trong hội trường, tiếng ồn ào vang khắp bốn phía, xôn xao bàn luận về ngôi sao mình yêu thích.

“Mọi người có xem đoạn phim quảng cáo chưa, ảnh đế Tinh thật đẹp trai, thật sự là đại sát tứ phương!”

“Ảnh hậu Thôi nhà tôi mới đẹp, có điều lần đầu tiên diễn loại nhân vật như vậy, không biết có diễn được không nữa.”

“Lo lắng linh tinh cái gì chứ, kỹ thuật diễn xuất của ảnh hậu Thôi đỉnh cao như vậy, khẳng định có thể làm được.”

“Ai nha, chẳng lẽ các người không ai chú ý tới Ngọc Diện công tử kia sao?”

“Có chứ, thật là đẹp.”

“Phi, đẹp cái gì, có thể đẹp được như ảnh hậu Thôi à! Có điều, không phải nói nhân vật Ngọc Diện công tử này rất khó diễn sao, sao lại tìm một người mới?”

“Cái này cô không biết đâu, người này là nhân vật mà đạo diễn Từ lưng khắp các trường trung học để đô mới tìm được đấy.”

“Trung học? Lần này đạo diễn Từ cũng làm ầu quá rồi, nhân vật như vậy, sao có thể tìm một người không biết cái gì đến diễn chứ.”

“Nói thì nói như thế, nhưng cô cũng không phải không biết mỗi tác phẩm của đạo diễn Từ đều là tuyệt tác, nói không chừng người này chính là Từ đạo diễn nhảm trùng đấy.”

“Đúng vậy, mấy người cũng xem trong đoạn quảng cáo rồi đấy, thiếu niên đứng trong rừng hoa đào, dưới tàng cây gập gờ ảnh hậu Thôi, thật là một khung cảnh hài hòa hoàn hảo.”

“Hài hòa cũng vô dụng, cuối cùng không phải cũng chết sao.”

"..."

Đồng chí, có phải cô đang ở đây tán gẫu không vậy?

Vài phút trò chuyện ngắn ngủi qua đi, ngọn đèn trên đỉnh đầu tối lại, ánh đèn trên sân khấu bật sáng, tất cả mọi người tự giác im lặng, cùng đợi chờ giây phút bắt đầu.

“Xin chào mọi người.” Người dẫn chương trình là MC kì cựu trong giới Đồng Chí và cây hài tạo không khí Trác Nhan.

“Thầy Đồng, thầy nói xem hôm nay là ngày mấy rồi, mà trong hội trường lớn như vậy lại ngồi chật kín người thế này,” Giọng nói vui tươi, mang theo biểu cảm tinh nghịch, rất dễ gây thiện cảm thu hút sự chú ý của khán giả.

“Tiểu cháo nhuộm* à, cái này cậu cũng không biết à, nếu không biết thì cậu đứng đây làm cái gì, nhuộm màu à?”

*Trác Nhan và cháo nhuộm: Thầy Đồng đang chơi chữ đồng âm.

Nhân tiện, giải thích chút, bên Trung, đối với những kỳ cựu trong nghề mọi người hay gọi là “thầy”, như là MC Hà Cảnh – thầy Hà của Gia tộc vui vẻ đó. Hìhì – TranGemy DDLQĐ.

"Ha ha ha..." Mọi người phía dưới cười phá lên.

“Thầy Đồng, em không phải đến nhuộm màu, em là ở đây chờ anh nhảy vào cái cháo nhuộm của em, sau đó sẽ tô màu anh.”

“Phải không, vậy cậu cảm thấy hôm nay tôi nên tô màu gì bây giờ?”

“Anh à, hần là...” Trác Nhan hơi ngừng lại: “Lục sắc.”

"Phốc..."

“Cậu nha, chỉ cần cho cậu thuốc màu là cậu đã đòi mở phường nhuộm rồi.” Đồng Chí dờ khóc dờ cười nói.

“Có thể mở được phường nhuộm, chính là bản lĩnh của em”

“Được rồi được rồi, không nói đùa nữa, các nhân vật chính của chúng ta ở phía sau đã chờ đến sốt ruột rồi. Nào, chúng ta cùng cho một tràng pháo tay hoan nghênh đạo diễn lừng danh Từ Lập và đoàn làm phim của anh ấy!”

“Đạo diễn Từ, đạo diễn Từ!”

“Tình Triết, Nghi Giai!”

Mặc Khuynh Thành đi ra sau Thôi Nghi Giai, thấy cả hội trường đang hô vang tên mọi người trong đoàn phim trừ tên cô ra, đứng như dự kiến.

"Khuynh Thành, cố lên!"

Đột nhiên, như thể có một tia sáng xuyên qua tầng mây, chiếu thẳng vào trong lòng cô xua tan đi sự lo lắng kia.

Mặc Khuynh Thành ngẩng đầu, lập tức nhìn thấy Lê An An đang phát cờ reo hò cổ vũ cho cô, đứng bên cạnh cô là đám người Tô Nhạc Thiên, nhìn thấy ánh mắt của cô cũng cười rộ lên, trong mắt là sự vui vẻ khích lệ cô.

Cô cúi đầu khẽ cười, an tĩnh đứng bên cạnh Thôi Nghi Giai.

Đồng Chí cầm microphone, cười nói: "Mỗi lần đạo diễn Từ công chiếu tác phẩm mới, đều không cần lo lắng đến lượng người ủng hộ, nhìn xem, có nhiều người đến như vậy, anh còn có ý kiến gì không?"

Từ Lập cười sang sảng: “Anh lại trêu tôi rồi, nếu không có các đồng nghiệp và kịch bản tốt, dù tôi có bản lĩnh hơn nữa cũng không có cách nào.”

“Đạo diễn Từ lại khiêm tốn rồi, kịch bản có thể lọt vào mắt anh vốn đã xuất sắc rồi. Có điều mọi người đừng nhìn đáng vẻ cười hề hề của anh ấy lúc này, ở trong tổ quay phim, chính là bộ dạng thét ra lửa đấy, cũng may Khuynh Thành của chúng ta có thể chịu đựng được anh.” Về mặt Tình Triết đầy ghét

bỏ, không chút dấu vết giúp Mặc Khuynh Thành đánh bóng tên tuổi.

Thôi Nghi Giai cũng nói hùa theo: “Đúng vậy, may mà trong đoàn còn có cô nhóc Mặc Khuynh Thành, bằng không tôi biết chơi với ai đây?”

Tuy rằng lúc này cô ấy không mặc một bộ đồ gợi cảm như bình thường, nhưng vẫn toát lên vẻ mị hoặc không thể che giấu, bộ váy bảo thủ nhưng ngược lại làm cho người ta dâng lên khát khao muốn chinh phục.

Mọi người nghe thấy thần tượng nhà mình nói như vậy, không tự chủ được nhìn về phía Mặc Khuynh Thành, suy nghĩ xem rốt cuộc cô gái này diễn nhân vật nào vậy.

“Ai nha, các người đều nhắc đến Khuynh Thành, thế mà không nhắc tới cô ấy diễn nhân vật nào, làm tất cả mọi người đều mờ mịt, lời nói như vậy rất là không có đạo đức đấy!” Trác Nhân giả vờ giậm chân, oán trách.

“Chuyện gì cũng nói hai năm rồi ra thì còn gì là kinh hi nữa?” Tinh Triết cười ôn hòa, nói một lời mà làm lòng người càng thêm ngứa ngáy.

“Khuynh Thành, nếu không tự em nói đi, em xem tất cả mọi người đều đang thắc mắc, sự tò mò suy đoán chỉ có tăng không có giảm thế kia, em là người tốt, nói ra cho thỏa lòng hiếu kỳ của mọi người đi.” Trác Nhan thấy mấy người này đều là lão hồ ly, nên đánh mất lập tức chuyển mục tiêu sang mầm non của đất nước, hi vọng có thể khai thác được gì đó.

Ai ngờ Mặc Khuynh Thành lại chỉ cười nhẹ, giọng nói thánh thót dễ nghe như tiếng chim hoàng anh khẽ khàng lên tiếng: “Em chỉ là một người mới, không có biết cái gì hết.”

Trác Nhan kinh ngạc nhìn cô, lại phì cười một tiếng, không hổ là người được đào tạo bởi Từ Lập mà.

Từ Lập ra dáng vẻ “Ông đây đã không muốn nói thì đừng có dò hỏi”, nói: “Trác Nhan, cậu hãy bỏ cuộc đi, khi nào nên nói với mọi người thì chúng tôi sẽ nói.”

Đồng Chí bất đắc dĩ: “Lúc trước Tinh Triết còn nói đạo diễn Từ cười hề hề chỉ là dáng vẻ bên ngoài, mọi người xem, đúng là không dễ nói chuyện mà.”

“Đúng vậy, thầy Đồng, ai nói chúng ta là người không có quyền chứ, được rồi, vậy hãy xem đoạn phim trailer trước thôi nào.”

Ngon đèn trên sân khấu cũng tối đi, màn hình bật sáng.

...

“Thiên hạ hỗn loạn, ta nguyện dâng lên một phần sức lực, bảo vệ lấy một phần bình an.”

“Không vì thiên hạ, chỉ vì nàng.”

“Trong mắt nàng có hấn, lại không nhìn thấy sau lưng nàng có ta...”

...

"Quân nhi, vị này là Ngọc Diện công tử?"

"Tân lang, chính là người này."

“Đây là người Quân nhi muốn tiến cử?”

“Chỉ cần Tân lang muốn, một Ngọc Diện công tử, có gì mà không thể.”

...

“Ta lấy thiên hạ này làm sinh lễ, cưới Nghê Quân làm hoàng hậu, trọn đời trọn kiếp, sinh tử không chia lìa.”

“Ngô Hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế.”

“Hoàng hậu thiên tuế thiên tuế thiên thiên tuế.”

“Nàng, cuối cùng cũng kết hôn rồi...”

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vợ Yêu Phúc Hắc Dễ Thương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58: Hộp báo (3)

Cánh hoa đào bay đầy trời, theo tiếng nhạc du dương, mọi người nhìn thấy Ngọc Diện công tử bất tỉnh trên mặt đất, hình ảnh lại chuyển tới khung cảnh trong hoàng cung, triều đình nhà Tần, giữa hậu cung hoa lệ lộng lẫy, Nghệ Quân đứng trên cao nhìn về phương xa thật lâu cũng không dòi mắt...

Màn hình chiếu tới đây thì dần dần tối lại, trong hội trường ngoại trừ tiếng hít thở thì không còn gì khác.

“Khụ khụ.”

Đồng Chí ho khan phá vỡ bầu không khí trầm lắng: “Đạo diễn Từ này, anh xem chỉ một đoạn phim trailer thôi cũng khiến mọi người không thể dòi mắt rồi, vậy khi nào thì bộ phim mới chính thức công chiếu thế?”

“Chính là bảy rưỡi tối chủ nhật tuần này, đài truyền hình Dâu Tây, mọi người không gặp không về.”

“Đạo diễn Từ đã nói như vậy, tôi khẳng định sẽ canh giữ trước tivi, không biết đạo diễn có thể tiết lộ một chút về nội dung tập một được không?”

“Nội dung tập một mà lộ ra, chỉ sợ tỷ lệ người xem sẽ giảm xuống mất.” Đúng như dự liệu, Từ Lập không để lộ chút tình tiết nào.

Trong lòng Trác Nhan đã có sự chuẩn bị, rất khéo léo chuyển đề tài: “Tôi biết ngay đạo diễn Từ sẽ trả lời như vậy mà, nhưng có một vấn đề mà anh nhất định phải trả lời, vậy kinh hi nói lúc trước đâu, ở đâu nào?”

Ai ngờ lời vừa dứt, Từ Lập lại làm ra một dáng vẻ “Cậu mà cũng không phát hiện ra à” ngạc nhiên nhìn anh ta.

Lúc này, vẫn là ánh mắt Đồng Chí tình tường nhìn ra hết thảy: “Tiểu chào nhuộm à, nhìn đi, cậu nói cậu là người hâm mộ của đạo diễn, mà xem đoạn phim trailer vừa rồi cũng không nhận ra à? Không phát hiện ra Ngọc Diện công tử chính là Khuynh Thành diễn sao?”

Tất cả mọi người mở lớn mắt, ngó nghiêng xôn xao.

Ai ai cũng giật mình nhìn Mặc Khuynh Thành, Lê An An bày ra vẻ mặt kiêu ngạo, xem đi, Khuynh Thành nhà cô chính là tuyệt vời nhất.

“Làm sao có thể?! Ngọc Diện công tử là con trai, tác phong nhanh nhẹn, anh tuấn tiêu sái như vậy, sao có thể là Khuynh Thành sắm vai được?” Trác Nhan nói ra suy nghĩ của tất cả mọi người, ai ai cũng vênh cao lỗ tai, chỉ chờ nghe câu trả lời của Khuynh Thành.

“Sao cô nương có thể hoài nghi bốn công tử, là bốn công tử có điểm nào không tốt sao?” Tiếng nói dễ nghe của Mặc Khuynh Thành bị đè thấp xuống, khi nói ra lại trở nên trầm thấp giàu từ tính.

Trác Nhan trừng lớn hai mắt, không thể nào tin được vào lỗ tai mình, còn quay sang hỏi Đồng Chí: “Thầy Đồng, vừa rồi tôi nghe thấy ảo giác đúng không?”

“Tiểu chào nhuộm à, từ lúc nào thì cậu trở nên mất bình tĩnh như vậy.”

“Chuyện thế này làm sao tôi có thể bình tĩnh được, Ngọc Diện công tử ngọc thụ lâm phong lại do một nữ sinh dịu dàng xinh đẹp sắm vai, ôi, thật làm người ta khó mà tin vào sự thật này mà.” Lời nói và biểu cảm của Trác Nhan vô cùng khoa trương, khiến mọi người phải ôm bụng cười lớn, mà đối việc Khuynh Thành là Ngọc Diện công tử, trong lòng bọn họ vẫn ít nhiều cảm thấy hoài nghi.

Sau đó, vẫn là Đồng Chí và Trác Nhan cùng nhau phối hợp dẫn dắt cho tới khi kết thúc buổi họp báo ra mắt phim.

“Những giây phút cuối cùng này, đạo diễn Từ đã chuẩn bị cho mọi người một tiết mục vô cùng đặc biệt, mọi người hãy chờ xem nhé.” Trác Nhan vừa dứt lời, Mặc Khuynh Thành đã thay quần áo quay trở lại sân khấu.

Tiếng sáo thanh thúy vang lên, hòa cùng tiếng đàn nhị réo rắt, hòa quyện vào nhau tạo nên tiếng nhạc mê lương rót vào lòng người nghe dưới khán phòng.

Mặc Khuynh Thành một thân thanh sam*, tóc trên đầu buộc đơn giản, cố định lại bằng dây cột tóc mặt ngọc thạch*, mày đen như vẽ, mặt đẹp như hoa đào, ánh mắt như sóng nước mùa thu, dây lưng màu xanh tùy ý thắt bên hông, trong tay cầm quạt xếp vẽ đầy hoa đào.

*Thanh sam: mấy bộ cổ trang của đàn ông thời xưa đó, ta để vậy cho hay.

Dây cột tóc mặt ngọc thạch là mấy cái mặt đá mà các công tử với vua chúa hay đeo đó. Các nàng coi phim cổ trang chắc cũng biết, cần tìm hiểu thêm thì xin thỉnh Google đại thúc ghen. – TranGemy DELQD.

Lúc này, trong lòng mọi người không còn nghi ngờ gì nữa, Mặc Khuynh Thành chính là Ngọc Diện công tử, đây là điều không thể nghi ngờ gì nữa.

Một cánh hoa đào rơi xuống bụi trần

Đề chuyện cũ của ai trầm phong (trầm che giấu; phong: niêm phong)

Loang lổ dấu vết nứt gãy

Nói hết yêu hận của ai

Đầu cành hoa đào rực rỡ đâm bông

Đóa đóa bay xuống thêm xa cách

Lưu lại nụ cười khờ dại chúng ta đã từng

...

Không sai, kinh hi cuối cùng mà đạo diễn Từ chuẩn bị chính là tiết mục nhạc phim của Mặc Khuynh Thành, có điều cô cũng không ngờ tới, Từ Lập đã chuẩn bị cho cô trang phục của Ngọc Diện công tử, không chỉ ngay lập tức xóa tan nghi hoặc trong lòng mọi người, còn làm tăng thêm danh tiếng cho bản thân cô, càng làm người xem đâm ra hiếu kỳ về cô.

Bởi vì nhạc phim là do Mặc Khuynh Thành và Mặc Dân cùng nhau hợp xướng, mà lúc này chỉ có một mình cô biểu diễn, nên bớt đi một phần mạnh mẽ, tăng thêm một phần uyển chuyển, có lẽ bởi vì có tâm sự, ca khúc vốn mang lại cảm giác mát mát, lúc này lại tăng thêm một chút oán hận mà chính cô cũng không nhận ra.

Buổi họp báo ra mắt phim kết thúc, đám người Lê An An vào hậu trường chờ Mặc Khuynh Thành cùng về.

Mà lúc này, cô lại đột ngột bị một người chặn ở cửa cầu thang dẫn vào hậu trường.

"Cục cưng," Mặc Dân cầm theo một đóa bách hợp, đi ra từ chỗ khuất.

Mặc Khuynh Thành ngẩn ra, có một loại cảm giác kinh hi như có thứ sau khi bị thất lạc đã tìm lại được.

"Cục cưng, vừa rồi em hát rất hay." Mặc Dân nhìn Mặc Khuynh Thành không rời mắt, cô còn chưa thay đồ cổ trang ra, đứng cạnh anh một thân tây trang hiện đại, nhìn vào lại sinh ra cái cảm giác xa cách ngàn năm.

"Không phải anh nói không đến sao?" Mặc Khuynh Thành nói xong thì chợt dạ, sao cô lại có cảm giác như oán phụ thế này?

Mặc Dân đặt bách hợp vào trong lòng cô, hai tay đặt lên vòng eo nhỏ xinh đẹp của cô, thấp giọng nói: "Em là của anh, anh không muốn bỏ lỡ bất cứ điều gì của em."

Hơi thở của anh làm vành tai cô nóng lên, chỉ một câu nói đơn giản, lại làm nội tâm như có núi lửa phun trào, nóng chảy mãnh liệt.

**

Trước khi ra về, Lê An An kéo riêng Mặc Khuynh Thành sang một bên.

"Khuynh Thành, vừa rồi cậu đi đâu vậy, đạo diễn Từ và mọi người đều đã đi ra mà cậu vẫn chưa trở lại, còn nữa hoa bách hợp trong tay cậu ở đâu ra, đã xảy ra chuyện gì?"

Mặc Khuynh Thành cũng không giấu diếm: "Anh cả đến đây, đi về đã, muộn rồi."

"Anh cả Mặc đến đây? Cho nên hoa này là anh ấy tặng, vậy người đâu, sao cậu lại đi ra một mình?" Lê An An hết nhìn đông lại ngó tây, cũng không tìm được bóng dáng nào giống anh.

"Anh ấy đi rồi." Nghĩ đến đây, đôi mắt Mặc Khuynh Thành lại buồn xuống, trong lòng tràn đầy vui sướng, một người có thể vì cô mà vứt bỏ tất cả, nói không cảm động là giả, hướng chỉ là người đã cưng chiều mình từ nhỏ đến lớn.

"Sao lại đi nhanh như vậy." Nói rồi chuyển ngay đề tài: "Khuynh Thành, vừa rồi cậu quả thực quá tuyệt vời, cậu không nhìn rõ mặt của mọi người đâu, tất cả đều phải giật mình, chắc, có điều cũng tại bọn họ không có mắt nhìn, ai bảo không nhìn ra Ngọc Diện công tử là cậu diễn chứ, à, đúng rồi, cậu còn có thể thay đổi giọng nói nữa à, cậu có thể nói được giọng của bà cố nội không, mau nói cho mình nghe thử xem nào?"

Mặc Khuynh Thành nhìn bộ dạng Lê An An hưng phấn thì không chút khách khí đã kích: "An An, cậu nghĩ nhiều rồi."

Lê An An có chút mất hứng, nhưng lại lập tức khôi phục tinh thần: "Cho dù giả giọng được, Khuynh Thành vẫn là lợi hại nhất!"

Tô Nhạc Thiên ở đằng sau đi lên phía trước cười nói: "Khuynh Thành, hôm nay cậu rất tuyệt, thời gian cũng không còn sớm nữa, mình phải về trước đây, tạm biệt." Trước khi đi còn thâm ý nhìn nhìn đóa hoa bách hợp trong tay Mặc Khuynh Thành.

"Áy, đi nhanh như vậy làm gì, không phải nói đi ra ngoài liên hoan một chút sao?"

"Khuynh Thành, bọn mình cũng đi trước đây." Tống Tiểu Bảo nói xong đã túm lấy Lê An An kéo đi.

Mặc Khuynh Thành nhìn hai người bọn họ, còn có thể nghe thấy rõ ràng: "Tống Tiểu Bảo, cậu làm cái gì vậy, ngày trọng đại như vậy mà cậu lại kéo mình

đi đâu!” Lê An An quơ hai tay loạn xạ, cũng không cần nề mặt bạn bè với Tống Tiểu Bảo nữa, hừ, hôm nay cô ấy tuyệt đối phải cho cậu ta biết tại sao hoa hồng đỏ lại có gai!

“Đạo diễn Từ và mọi người nhất định sẽ tổ chức tiệc mừng công, không cần cậu phải quan tâm.”

“Bọn họ mừng công là việc của bọn họ, tớ là tớ, không thể nói làm một được!”

Tống Tiểu Bảo không nói nữa, một mực lôi kéo cô nàng về phía trước.

“Á, Tống Tiểu Bảo, cậu đi chậm một chút!”

...

“Nhóc Khuynh Thành, nhóm bạn của em thật không tệ.” Thôi Nghi Giai dựa vào trên người Mặc Khuynh Thành.

“Vâng, bọn họ tốt lắm.”

“Được rồi, nhanh lên, còn chậm chạp là đạo diễn Từ lại thúc giục đấy.”

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vợ Yêu Phúc Hắc Dễ Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 59: Thổ lộ trước mặt mọi người

Sau khi buổi họp báo ra mắt phim kết thúc, mọi người không hẹn mà gặp cùng ồn ào bình luận, không ngừng thể hiện tình cảm của mình với bộ phim 《Nghe Quân 》, ai cũng mong chờ bộ phim nhanh chóng công chiếu.

Còn nữa, bảng xếp hạng top search trên weibo cũng ghi danh 《Nghe Quân 》với tốc độ thăng hạng chóng mặt.

“Các người không tới xem buổi họp báo ra mắt phim hôm nay thật sự là đáng tiếc! Tôi tuyệt đối sẽ không kể cho các người nghe, thật sự là quá phản kích luôn!”

“Lầu trên, cô có thể đừng khoe khoang lệ liễu thế không, có tin chúng tôi ném đá cho cô ngập đầu không?”

“Tôi này, vốn tính sáng sớm sẽ đến giành mua vé, thế mà vé bán hết nhanh không tưởng luôn! Làm tôi tới sớm vậy mà còn ra về tay không đây!”

“Các người có thể chờ mà, chắc video họp báo cũng sắp được chiếu trên mạng rồi.”

“Nghe mọi người nói thế, trong lòng tôi cũng thấy thoải mái hơn.”

“... Nói đi mà, các người ra oai lâu như vậy thấy vui lắm sao, chẳng lẽ chỉ còn mình tôi là không biết rốt cuộc đã có những gì diễn ra trong cuộc họp báo ư?”

“Lầu trên à, hết sức bình tĩnh nghe tôi nói nhé, ôi trời ôi, họp báo ra mắt phim không chỉ có đạo diễn Từ xuất hiện, còn gặp được cặp đôi ảnh hậu ảnh đế, mà tuyệt vời nhất là sự có mặt của người mới kia, không sai đâu, chính là một người mới, dĩ nhiên cô ấy chính là người giả nam sắm vai Ngọc Diện công tử, ôi mẹ ơi, thế giới quan của tôi cũng sụp đổ luôn rồi!”

“Sao cơ, sao cơ, Ngọc Diện công tử của tôi mà lại là một cô gái đóng ư, vậy thì làm sao diễn đạt được?”

“Đương nhiên diễn được rồi! Phải nói là quá được luôn, xem cái đoạn phim trailer kia thôi mà tim tôi đã bị chàng câu đi mất rồi!”

“Ôi, bỗng nhiên hối hận kinh khủng vì không cướp được vé vào. Đài truyền hình Dâu Tây, lúc nào các người mới chiếu video clip họp báo hôm nay đây, tôi sốt ruột không chịu nổi nữa rồi!”

“Các người hối hận là đúng rồi, mỗi lần đạo diễn Từ tổ chức họp báo ra mắt phim tôi đều đi xem, mà lần này là có ấn tượng sâu sắc nhất, trước tiên chưa nói nội dung phim thế nào, chỉ riêng khúc nhạc phim cuối buổi thôi đã làm tôi say như điên rồi!”

“Nhạc phim? Là ảnh hậu Thôi Nghi Giai hát phải không, cô ấy hát thật dễ nghe.”

“Không phải cô ấy, là một người mới, chính là người diễn vai Ngọc Diện công tử đó.”

“Là anh ta? Để một người mới hát nhạc phim, lần này đạo diễn Từ cũng quá tùy tiện rồi.”

“Chị chưa từng nghe cô ấy hát nên mới nói vậy thôi, tôi nghe xong còn tưởng cô ấy là một ca sĩ chuyên nghiệp cơ, hơn nữa, tôi nói lại một lần nữa nhé, cô ấy là một nữ sinh.”

“Nữ sinh?! Đừng có đùa, Ngọc Diện công tử rõ ràng là con trai mà.”

“Không cần kinh ngạc như vậy. Con trai thì sao, nữ thần nhà tôi diễn vai nam còn đàn ông hơn.”

“... Nữ thần nhà cô là ai?”

“Nữ thần nhà tôi đi không đổi tên ngồi không đổi họ, chính là Mặc Khuynh Thành.”

**

Sáng sớm ngày thứ hai, Mặc Khuynh Thành đeo túi sách đi học như thường lệ, cô không hề hay biết những chuyện xảy ra trên mạng internet, mà cho dù có biết cũng không có tâm tư nghĩ tới, bởi tình hình trước mắt cũng đủ phiền rồi.

“Bạn học Mặc, mình thích cậu, cậu làm bạn gái mình đi.”

Mặc Khuynh Thành nhìn Lộ Phàm mặt đỏ bừng, không biết lấy dũng khí ở đâu mà chạy đến trước mặt cô thổ lộ, trong tay còn cầm một bó hoa đủ chín mươi chín bông hồng, giống y như lần đó Mặc Dân tặng cô.

Cô nhủ mầy, hoàn toàn không tin được một người hay ngại như cậu ta lại thổ lộ với cô trước mặt bao nhiêu người thế này, trừ phi...

Còn chưa suy nghĩ ra điều gì thì suy nghĩ của cô đã bị cắt ngang.

“Bạn học Mặc, mình thật sự rất thích cậu, tớ biết, ở trường Nhất Trung này, sự tồn tại của mình chỉ như thể một hạt cát không có ai chú ý tới. Nhưng tình yêu thì không phân biệt giàu nghèo sang hèn, Mặc Khuynh Thành, cậu có thể cho mình một cơ hội theo đuổi cậu không?”

Mọi người ai mà không muốn hóng hót chuyện thị phi, túm tụm vây lại xem, thấy Lộ Phàm nói như vậy thì đều rất cảm động, ở một bên ồn ào nói vào.

“Bạn học Mặc, cậu xem Lộ Phàm đã nói như vậy rồi, cậu đồng ý người ta đi!”

“Đúng vậy, bạn học Mặc, Lộ Phàm cũng rất đẹp trai, gia thế so với bạn thì không tốt bằng nhưng cũng không phải là tệ.”

“Mặc Khuynh Thành, cậu không còn nhớ thương Tô Thụy sao?”

Lộ Phàm nghe thấy thế thì nhìn Mặc Khuynh Thành: “Bạn học Mặc, chẳng lẽ cậu còn thích bạn học Tô ư?”

Mặc Khuynh Thành vẫn không đáp lại lời nào, cho dù là với lời tỏ tình của Lộ Phàm hay với những lời khuyên ồn ào của mọi người xung quanh, cô vẫn không thể hiện thái độ gì.

Lộ Phàm thấy cô không nói gì mà vẫn nhìn chằm chằm mình, trong mắt mang theo chút gì đó thâm thúy không phù hợp với độ tuổi, từ từ cong môi nở một nụ cười, không khỏi làm trong lòng cậu ta run lên, có một loại dự cảm xấu.

“Bạn học Lộ, cậu đùa cũng có chút quá rồi đấy.”

Giọng nói nhẹ nhàng, mà làm Lộ Phàm cảm thấy sợ hãi, hoảng loạn nói: “Bạn học Mặc, ai lại có thể lấy chuyện tình cảm ra đùa chứ.”

Mặc Khuynh Thành nhìn rõ sự hoảng loạn trong đáy mắt cậu ta, quả nhiên đúng như cô đoán, có điều rốt cuộc chuyện này là do ai bày ra...

“Phải không? Vậy thật xin lỗi, mình không có tình cảm gì với Tô Thụy, cũng không có cảm tình gì với cậu, mình nghĩ bạn học Lộ cũng sẽ không làm chuyện bắt ép trong tình cảm với ai đúng không?”

Lộ Phàm xấu hổ cúi đầu, Mặc Khuynh Thành trước sau đều chặn đứng ý tứ của cậu ta rồi thì cậu ta còn có thể nói gì đây.

“Được rồi...”

“Khuynh Thành, không phải cậu cũng rất thích bạn học Lộ sao, lần trước nhận được thư tình của cậu ta, không phải cậu còn chuẩn bị trả lời rồi còn gì?”

Không biết từ lúc nào, Văn Tư Tư đã đứng giữa đám người, bên cạnh còn có người vừa được nhắc tới, Tô Thụy.

Lộ Phàm nghe vậy thì lập tức bị thu hút!

“Bạn học Mặc, lúc đó cậu thật sự định trả lời cho mình sao? Vậy bây giờ sao cậu lại không chấp nhận lời thổ lộ của mình?”

Một giây kia Mặc Khuynh Thành nhìn thấy Văn Tư Tư đã biết ngay, nhất định chuyện này có liên quan tới cô ta. Trên mặt vẫn nở một nụ cười vô hại: “Tư Tư, sao cậu biết được là mình muốn trả lời?”

Trong mắt Văn Tư Tư mang theo vẻ bất đắc dĩ nói: “Khuyhnh Thành, cậu quên rồi à, lúc ấy mình đang ở cạnh cậu mà.”

“Thế à? Thật ngại quá, gần đây bận nhiều việc, với một số tình tiết linh tinh không quan trọng thì cũng không nhớ rõ lắm.”

Văn Tư Tư cảm thấy trái tim co rút một cái, sao cô ta có thể không hiểu lời Mặc Khuyhnh Thành nói nhiều việc là thế nào, hiện giờ trên mạng đang bàn tán ầm ầm, không phải là hợp báo của Từ Lập, mà là bài nhạc phim kia, vốn dĩ lúc này cô ta mới là người được chú ý! Đều là cô, là Mặc Khuyhnh Thành đã cướp đi hết thấy mọi thứ của cô ta!

Nghĩ đến đây cô ta đã tức tím ruột, nhưng ngoài mặt vẫn không thay đổi, còn tỏ ra thông cảm nói: “Mình biết dạo này cậu nhiều việc, hôm qua không phải mới tham gia hợp báo ra mắt phim sao, không nhớ rõ cũng không sao, nếu đã có tình chàng ý thiếp thì có có gì mà lại không đồng ý?” Bỗng nhiên, cô ta như thể nghĩ đến cái gì mà kinh ngạc che miệng: “Chẳng lẽ Khuyhnh Thành, cậu là vì nổi tiếng rồi nên...”

Dù lời còn chưa nói hết, nhưng ý tứ trong đó ai mà chưa nghe ra được, nên tất cả đều nhìn về phía Mặc Khuyhnh Thành bằng ánh mắt phức tạp, không ngờ cô lại là người như vậy.

Mặc Khuyhnh Thành trực tiếp lờ đi những ánh mắt xung quanh, trên mặt còn hiện lên vẻ nghi hoặc, như thể không hiểu rõ ý tứ của Văn Tư Tư: “Có tình chàng ý thiếp? Ồ, Tư Tư, cậu không biết mình định trả lời đề từ chối sao?”

----- Chuyện bên lề -----

Mặc Dận: Lúc trước là thư tình, bây giờ là công khai tỏ tình, thế này là cô vút tôi ở đâu rồi hả?

An Nhiên: Vút lên trời rồi! Khi nào được Khuyhnh Thành xác nhận thân phận cho thì mới tính là chính chủ!

Mặc Dận: Theo ý của cô, vậy cô tạo cho tôi bao nhiêu tình địch như vậy, đến giết quân địch tôi còn không đủ thời gian! Đều là lỗi của cô.

An Nhiên: Sao lại là lỗi của tôi! Nhiều tình địch mới cho thấy ánh mắt cậu tốt, biết nhìn người chứ!

Mặc Dận: Sao lại không phải lỗi của cô! Nếu không phải là cô ném tôi ra nước ngoài, tình địch là cái gì, còn không phải đều bị tôi trực tiếp bóp chết sao!

An Nhiên: Chúng ta là người văn minh, không thể thô bạo như vậy, bình tĩnh, bình tĩnh...

Mặc Dận: Biến đi, vợ còn chưa cướp được, bình tĩnh cái quỷ gì!

An Nhiên: ... Tới đây, đôi nam chính được không, người này không biết ai mới là người cầm quyền thực sự!

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vợ Yêu Phúc Hắc Dễ Thương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60: Người qua đường bình thường

Edit: TranGem

Sáng sớm, ánh nắng chưa gắt, gió còn mang theo hơi lạnh nhẹ nhẹ, nhưng trước cổng trường, lòng ai cũng như lửa nóng.

Bốp! Bốp! Bốp!

Văn Tư Tư phảng phất nghe thấy tiếng vỗ tay của mọi người, hay hay hay, Mặc Khuyhnh Thành thật là cừ, sau khi ngã từ trên cầu thang xuống thì đầu óc thông minh đột xuất, hừ, đã thế thì nhìn xem là ai hơn ai.

“Khuyhnh Thành, chẳng lẽ cậu nói cự tuyệt liên cự tuyệt ư?”

Cái bộ dạng này của Văn Tư Tư, ngược lại làm cho mọi người cảm thấy cô ta đang nghĩ cho Mặc Khuyhnh Thành, vì cô là bạn thân của cô ta mà khuyên nhủ cô.

Mặc Khuyhnh Thành nhanh chóng cảm nhận được những ánh mắt xung quanh, trong lòng thoáng trào phúng, những người này, quả nhiên là không có đầu óc.

“Bạn học Lộ, điều cần nói đều đã nói rõ ràng, giờ có thể để cho mình đi vào được chưa?”

Lộ Phàm chăm chú nhìn Mặc Khuyhnh Thành, vừa định tránh sang thì nhìn thấy Tô Thụy nhú mày đứng một bên, lời nói đã vang lên trước hành động, lại kiên định đứng yên tại chỗ: “Bạn học Mặc, mình coi như không nghe thấy lời của bạn học Văn, mình chỉ muốn hỏi một câu, cậu có thể đồng ý cho mình

một cơ hội, để cho mình tìm hiểu cậu, quan tâm cậu, bảo vệ cậu, yêu thương cậu được không?” Nói xong, hoa hồng đỏ trong tay vẫn giờ về phía trước, nghĩ rằng lúc này Mặc Khuynh Thành hẳn là sẽ tiếp nhận mình thôi.

Tuy nhiên, đợi đến khi cánh tay đã mỏi nhừ rồi, hoa hồng vẫn không được đón lấy, cậu ta không khỏi ngẩng đầu lên, nhưng lại không nhìn thấy Mặc Khuynh Thành.

“Bạn học Lê, sao cậu lại ở đây?”

Lộ Phàm còn chưa dứt lời, lửa giận của Lê An An đã dâng lên: “Bạn học Lộ, cậu làm cái trò gì vậy, diễn kịch à? Ai nha, sao mình lại không thấy cái máy quay phim nào nhỉ?”

Lộ Phàm nghe ra được ý giễu cợt của Lê An An, gò má vốn phồng hồng đã đỏ lên như máu, như thể bất cứ lúc nào cũng có thể nhỏ giọt xuống, đầu cúi hơi thấp, không để cho người khác thấy được cảm xúc trong mắt cậu ta.

Lộ Phàm im lặng không nói, Lê An An cũng không bỏ qua, nhìn về phía Văn Tư Tư luôn luôn thể hiện như người ngoài cuộc: “Bạn học Văn, sao cậu cũng ở đây? Có phải là đến xem diễn kịch không, vở diễn này thế nào, cầu huyết không?”

Văn Tư Tư cười thật ôn hòa: “Bạn học Lê, đây không phải là quay phim, bạn học Lộ đang thổ lộ với Khuynh Thành đấy.”

Thổ lộ?

Lê An An đi vòng quanh Lộ Phàn vài vòng, sau đó làm ra vẻ mặt nghiêm túc nói: “Khuynh Thành, cậu không thể ở bên bạn học Lộ được.”

“Bạn học Lê, vì sao bạn học Lộ không thể ở bên Khuynh Thành được, mình cảm thấy bọn họ đứng chung một chỗ rất xứng đôi mà.”

“Bạn học Văn, mình cảm thấy cậu nên đi khám mắt rồi.”

Văn Tư Tư có chút nghi hoặc, ngay sau đó lại bị Lê An An hạ cho một câu làm đen hết mặt mũi.

“Bởi vì mắt cậu mù rồi.”

"Phốc..."

"Khụ khụ khụ."

Mọi người thấy Lê An An không cần nghỉ ngơi mà nói một câu, gương mặt đỏ ửng của Lộ Phàm cũng trở nên trắng bệch.

“Bạn học Lê, mắt của mình rất tốt, sao cậu có thể nói như thế, nếu cậu mà không phải là bạn của Khuynh Thành, mình, mình sẽ...” Văn Tư Tư muốn nói mà không được, ánh mắt đảo quanh, răng gât gao cắn chặt lấy đôi môi đỏ mọng, tỏ ra đáng thương nói không nên lời.

“Sao cậu lại như vậy, muốn khóc thì khóc đi, bộ dạng sống dở chết dở này nhìn thật phiền đấy!”

Về mặt Lê An An không kiên nhẫn, Mặc Khuynh Thành đưa tay vỗ cô một cái: “An An.”

Văn Tư Tư không chịu nổi lời nói của Lê An An, trực tiếp nhào vào trong lòng Tô Thụy, khóc nức lên: “Anh Thụy, hu hu hu...”

Tô Thụy ôm lấy Văn Tư Tư, chân mày nhanh chóng nhăn lại, cúi đầu nhìn Văn Tư Tư khóc như hoa lê dưới mưa trong lòng, ý tưởng ban đầu muốn hòa hảo ở cùng một chỗ với Mặc Khuynh Thành ngay lập tức bị ném ra sau đầu: “Tur Tur, nín khóc đi, em khóc làm anh rất đau lòng.”

Mắt Mặc Khuynh Thành lạnh băng nhìn hai người diễn một màn ân ái, trong lòng không có lấy một chút cảm xúc nào.

“Khuynh Thành, cậu ta mới nói cái gì mà tình chàng ý thiếp, cũng không biết bạn học Văn đây có thực là mất mù không, mà lại cảm thấy được Khuynh Thành thích hợp với bạn học Lộ? Xứng? Cậu nhìn thế nào mà thấy họ xứng đôi vậy, sao mình nhìn không ra ta? Huống hồ, Lộ Phàm..., Lộ Phàm, đây chẳng phải chỉ là người qua đường bình thường thôi sao*?”

*Lộ Phàm: Lộ (đường), Phàm (phổ thông, bình thường) => Lê An An đang chơi chữ với tên của Lộ Phàm: người qua đường bình thường. – TranGemmy ĐDLQĐ.

“Lê, bạn học Lê, mình cũng chỉ muốn tốt cho Khuynh Thành, thực sự bạn học Lộ cũng không tệ, bây giờ nhìn người không phải đều là coi trọng nhân phẩm sao?”

Văn Tư Tư cảm giác được trong chớp mắt thân thể Tô Thụy rõ ràng trở nên cứng ngắt. Đáng chết! Chỉ còn một chút nữa, vì sao lần nào cũng bị Lê An An chui ra phá hỏng kế hoạch của cô ta chứ!

“An An, như cậu nói, Tur Tur và bạn học Tô mới là tình chàng ý thiếp, cậu cũng đừng chọc họ nữa.” Sau đó, lại nói với Lộ Phàm: “Bạn học Lộ, mình không biết rốt cuộc cậu tiếp cận mình là có mục đích gì.”

“Mình...” Lộ Phàm vừa mở miệng đã bị Mặc Khuynh Thành chặn lời.

“Cậu không cần nói gì cả, mình cũng không muốn nghe, mình chỉ muốn nói với cậu, âm mưu dương mưu gì đó mình đều có thể nhận ra, nhưng hậu quả, các người có muốn tự mình gánh vác không?”

Nói xong, cô cũng không đợi mọi người kịp có phản ứng gì đã trực tiếp kéo Lê An An, lướt qua Lộ Phàm, đi vào trường học.

Lộ Phàm có chút đứng không vững, hoa trên tay cũng bị va vào làm rơi ra mấy cánh vương lại trên người cậu ta, càng làm tăng thêm cảm giác tê lương.

Lộ Phàm cười khô, trong lòng lại cảm thấy một chút may mắn, may mà Mặc Khuynh Thành không đồng ý, cho dù...

Bên này, Lê An An bị Mặc Khuynh Thành kéo đi thi đang lên lớp cho cô.

“Khuynh Thành, cậu nói xem cậu có thể thông minh hơn một chút được không, mình còn cho rằng Lộ Phàm chỉ đơn thuần là thích cậu thôi, ai mà ngờ còn bày ra trận địa lớn như vậy, ngay đến cả Văn Tư Tư cũng kéo đến.”

“Khuynh Thành, cậu nói chuyện đi xem nào, chẳng lẽ cậu thật sự coi trọng Lộ Phàm kia, mình nói cậu nghe, điều này không thể được, mình không đồng ý!”

Mặc Khuynh Thành buồn cười nhìn Lê An An sốt ruột, đáy lòng dâng lên một cảm giác ảm áp: “An An, cậu không cảm thấy tất cả những thứ này đều quá mức trùng hợp sao?”

Lê An An nghe cô nói thế mới kịp phản ứng lại: “Bọn họ cùng nhau tính kế cậu?!”

Cô ấy không dám tưởng tượng, nếu Mặc Khuynh Thành không phát hiện ra điều này, ở trước áp lực của mọi người, cho dù là có đáp ứng Lộ Phàm hay không, thanh danh của Mặc Khuynh Thành đều sẽ bị tổn hại, huống hồ hôm nay mới là ngày thứ hai sau họp báo công chiếu phim, nhất định cánh phóng viên sẽ không bỏ qua loại tin tức này.

Mặc Khuynh Thành thấy Lê An An hiểu ra rồi mới nói: “Kỳ thực mình cũng không dám chắc bọn họ có thông đồng với nhau không, có điều sự xuất hiện của Văn Tư Tư quá mức trùng hợp, nhất là những gì cô ta nói, thật sự làm người ta không thể không suy nghĩ được.”

“Vậy mà cậu còn ở lại đó!” Lê An An có chút không hiểu suy nghĩ của Mặc Khuynh Thành.

"Trung kế tựu kế." Mặc Khuynh Thành chỉ nói bốn chữ.

Mây trắng lững lờ trôi trên bầu trời xanh ngắt, lại không biết được sau đó chất chứa loại nguy cơ gì.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vợ Yêu Phúc Hắc Dễ Thương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 61: Đêm trước cơn bão

Edit: TranGem

Tòa nhà văn phòng Đế Đô Phong Thụy ở Tam Hoàn, cách trung tâm thành phố 2,5 km, cách nhà họ Mặc rất xa, nhưng địa chỉ công ty Mặc Dận ứng tuyển chính là ở đây.

Lầu 15, vừa ra khỏi thang máy là có thể nhìn thấy bảng hiệu cực lớn của công ty, ngoài cửa lớn còn có nhân viên bảo an đứng kiểm soát nghiêm ngặt, bên trong cửa lớn là các dãy bàn làm việc xếp ngay ngắn, không có một âm thanh huyền nào, chỉ có tiếng gõ bàn phím vang lên đều đều.

“Anh Dận.” Đột nhiên, một người đàn ông đeo kính lên tiếng chào.

Mặc Dận rời mắt khỏi hàng máy tính, đi tới bên cạnh người nọ.

Chỉ thấy trên màn hình máy tính là các đồ thị lên lên xuống xuống, lúc này, Mặc Dận chú ý tới đồ thị của một mã cổ phiếu đang có giá trị tăng lên thần tốc.

Nhìn đồng hồ một cái, anh quyết đoán nói: “Trước trưa nay, bán hết số cổ phiếu này đi.”

“Anh Dận, mã này rõ ràng đang tăng giá, sao lại bán hết đi?” Người đàn ông đeo kính không hiểu.

“Hạt Dẻ*, có chuyển biến tốt rồi thì thu tay lại, cậu vớt lý trí của người thương nhân đi đâu rồi?”

Từng lời của Mặc Dận đánh mạnh vào lòng Lý Lợi khiến anh ta có chút hổ thẹn nói: “Anh Dận, em biết sai rồi.”

*Hạt Dẻ: Ở bên Trung, anh em tốt hay xưng hô bằng cách thêm từ “Từ” sau tên gọi, nên hội Mặc Dận gọi Lý Lợi là Lợi Từ, có cách phát âm gần giống với Lật Từ - có nghĩa là Hạt Dẻ. Nên Lý Lợi có biệt danh là Hạt Dẻ luôn. – TranGemy ĐDLQĐ.

“Biết sai là được rồi, lần sau đừng tái phạm.”

“Được được.”

Mặc Dận lấy điện thoại ra, nhìn nội dung trên màn hình, đôi mắt càng ngày càng thâm thối.

Lý Lợi ở một bên không khỏi cảm thán, khí thế của lão đại thật lớn.

“Anh Dận, anh mau đến xem cái này đi.” Lời của Cường Từ cắt đứt suy nghĩ của Mặc Dận.

Còn Lý Lợi thì cho cậu ta một ánh mắt cảm kích, mặc cho vẻ mặt Cường Từ hết sức nghi hoặc.

Lại nói tới Mặc Khuynh Thành, sau khi cự tuyệt Lộ Phàm thì trực tiếp ném chuyện này ra sau đầu, lại không đề phòng chuyện lúc trước nghi ngờ Văn Tư Tư có dụng ý, ngay sau đó cô ta thực sự tiết lộ chuyện xảy ra ở cổng trường với giới truyền thông, cô lại càng không nghĩ tới, sau hợp báo ra mắt phim, nhân khí của mình lại có thể dâng cao như vậy.

“Có tin Ngọc Diện công tử được tố tình công khai.”

“Ngọc Diện công tử vì nổi tiếng mà bỏ rơi bạn trai.”

“Bộ mặt thật sự của Ngọc Diện công tử.”

...

Mọi người nhìn thấy những tiêu đề này, lại liên tưởng đến vai diễn Ngọc Diện công tử của Mặc Khuynh Thành, không nhịn nổi mà buông lời bình luận.

“Làm sao có thể? Tôi không tin Ngọc Diện công tử là người như vậy!”

“Ngọc Diện công tử có thể không phải người như vậy, nhưng ai dám đảm bảo Mặc Khuynh Thành không phải người như vậy chứ?”

“Đúng vậy, lần này đạo diễn Từ đúng là gặp hạn, xem đoạn phim trailer Mặc Khuynh Thành diễn cũng không tồi, nhưng nhân phẩm của người này, đúng là không ra gì.”

“Không thể nói như vậy được, có thể là tung tin đồn đánh bóng bộ phim mà thôi, trong cái vòng giải trí này, chuyện đó đúng là củ rích rồi.”

“Nếu có tung tin đồn đánh bóng thì ít nhất cũng phải là với ảnh hậu Thôi và ảnh đế Tinh chứ, không thì cũng là diễn viên trong đoàn, việc gì phải kiếm chuyện này với một học sinh trung học, rõ ràng là chẳng mang lại chút kết quả tốt nào cả.”

“Lầu trên nói rất có lý, nhưng cũng đừng quên Mặc Khuynh Thành chỉ là một nữ sinh trung học mới mười sáu tuổi thôi.”

“Trung học thì làm sao, nhìn xem suy nghĩ của các người, vì sao không thể chỉ là một lần tố tình đơn thuần thôi chứ? Huống hồ, tuy rằng ảnh chụp không được rõ ràng lắm, nhưng mọi người cũng đã xem qua đoạn phim trailer rồi còn gì, hơn nữa hôm đó chúng ta còn có mặt tại hội trường tổ chức họp báo. Nói khí không phải chứ, cho dù ảnh chụp có không bị mờ đi chăng nữa, tôi cũng có thể khẳng định, người kia không xứng với Mặc Khuynh Thành.” Một người lý trí đưa ra một ý kiến rất gây tranh cãi.

“Lầu trên phân tích rất có đạo lý rõ ràng, chỉ có điều làm sao cô biết được là người kia không xứng với Mặc Khuynh Thành vậy?”

“Cái này mà cô còn cần hỏi, đi xem lại video họp báo ra mắt phim đi.”

“Cho dù tôi chưa xem buổi ra mắt phim, cũng không thể nói cậu bạn kia không xứng với Mặc Khuynh Thành được, tôi cảm thấy đáng về cô ấy cũng chẳng khuynh quốc khuynh thành đến vậy.”

“Trong làng giải trí, thứ không thiếu nhất chính là mỹ nữ và mỹ nam, nhưng theo tôi thấy, nhan sắc của Mặc Khuynh Thành phải xếp vào hàng thượng đẳng.”

“Thượng đẳng? Chắc, tôi cảm thấy cùng lắm là thuận mắt chút thôi.”

...

Bình luận trên mạng càng ngày càng nhiều, lý trí có, theo phong trào cũng có, Lê An An không ngừng theo dõi những bình luận xôn xao đó, đương nhiên bình luận của cô ấy đã nhanh chóng chìm ngấm trong vô số những bình luận với đủ loại phân tích khác nhau.

“Trời ơi, các người còn sừng sờ ra đó làm gì, mau lấy điện thoại ra xem đi!”

Mặc Khuynh Thành đưa tay che di động của Lê An An lại, ngăn lại động tác của cô ấy.

“Khuynh Thành, cậu làm gì vậy, cậu xem trên mạng, mấy người đó đã nói cậu thành thế nào rồi, đúng là hoàng đế không vội thái giám đã gấp mà.”

Tô Nhạc Thiên nhìn dáng vẻ của Lê An An thì không khỏi lắc đầu, chỉ cần gặp phải chuyện của Mặc Khuynh Thành là cô nàng này lại trở nên mất hết lý trí.

“An An, chuyện mới chỉ có thể mà cậu đã phản ứng như vậy, sau này nếu Khuynh Thành thật sự bước vào giới giải trí, bị cư dân mạng nói phẫu thuật thẩm mỹ, đồn đại bị bao nuôi gì đó, chẳng lẽ cậu sẽ vác đại đao đi chém người ta à?”

Lê An An có chút kỳ quái, cô ấy biết phản ứng của mình có hơi quá mức, nhưng mỗi lần nhìn thấy dáng vẻ gặp chuyện mà không hề rặng kêu nửa lời của Mặc Khuynh Thành, cô đều có một loại tâm trạng, chính là người của bà đây đến chính mình còn thương tiếc không nổi bắt nạt, thế mà các người dám à?

“An An, Khuynh Thành sẽ không để cho mình phải chịu thiệt đâu.” Tô Nhạc Thiên nhìn về phía Mặc Khuynh Thành, cô cũng gật gật đầu đồng tình.

Lê An An buông lỏng tay: “Được rồi, được rồi, tùy cậu, đến lúc bị nói cho khóc lên rồi cũng đừng có đến tìm mình.”

“Ừm.” Nói xong lại cúi đầu an tĩnh xem bản nhạc.

Lê An An nhìn Tống Tiểu Bảo gốc nghiệt, lại nhìn Tô Nhạc Thiên luôn mang theo nụ cười mỉm yêu nghiệt đối phó với các nữ sinh vây lấy mình, rồi cuối cùng quay sang Mặc Khuynh Thành - người đang đắm chìm vào thế giới riêng, cô ấy lắc đầu than nhẹ, bản thân mình vẫn là người bình thường nhất.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vợ Yêu Phúc Hắc Dễ Thương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 62: Bão táp ập đến

Edit: TranGemy diendan.lequydon

Sắc trời càng ngày càng tối, mây đen bắt đầu bao phủ khắp trời, như thể một bầy dã thú ùn ùn kéo đến.

“Ầm Ầm...”

“Rào rào...”

Con mưa rào thành linh đổ xuống kèm theo cả sấm chớp khắp thành phố, trên trời nhoang nhoáng một tia rồi lại một tia chớp cắt dọc bầu trời.

Trong phòng học.

“Khuynh Thành, mưa thế này cậu về thế nào?” Lê An An nhìn trời mưa tầm tã thì lo lắng quay sang hỏi cô.

“Không sao, mình chờ mưa nhỏ lại rồi về.”

“Nhưng mà...”

“Được rồi, cậu đi nhanh đi, hôm nay không phải muốn tới vũ quán sao, đến trễ là bị phạt đấy.”

“Được rồi, vậy cậu về đến nhà thì nhớ nhắn lại cho mình nhé!”

Mặc Khuynh Thành nhìn bộ dạng cẩn thận của Lê An An, trong lòng không khỏi suy nghĩ, cô làm cô ấy lo lắng vậy sao?

Cô lắc lắc đầu, không suy nghĩ nữa, lại lấy điện thoại trong túi ra nhìn qua tin tức một chút.

Người ta vẫn nói chỉ khi gặp chuyện mới biết được lòng người thật giả, lời này quả không sai chút nào, xảy ra chuyện như vậy, dù cô cũng chẳng thêm quan tâm, nhưng thật tình trong lòng cũng không hẳn thoải mái như vậy, vẫn là có để tâm. Cô cảm thấy thật may mắn, chỉ vì một việc ngẫu nhiên mà có thể thấy được nhiều người quan tâm đến mình thật lòng như vậy.

Sau đó, cô mới buông điện thoại trong tay xuống, lúc này trong phòng học chỉ còn lại mình cô. Thấy con mưa không có vẻ gì sẽ ngừng lại, suy nghĩ một chút, Mặc Khuynh Thành cảm cựa sách lên, đi về phía cổng.

Bên ngoài trời tối, đưa tay ra cũng không thấy rõ năm ngón, chỉ có ánh đèn đường chiếu sáng mờ mờ.

Mặc Khuynh Thành thông thả đi xuống, đèn cầu thang của tầng này hóng rồi, chỉ có thể thăm đếm số bậc cầu thang trong đầu, ba, hai, một, đến rồi!

“A!”

Còn chưa kịp đặt vững chân, Mặc Khuynh Thành đã có cảm giác bị ai đó túm lấy cánh tay, theo bản năng cô quờ quạng hai tay, cố gắng hết sức tránh thoát.

"Mặc Khuynh Thành, là mình."

Giọng nói quen thuộc không làm cô yên tâm hơn chút nào, ngược lại còn càng thêm cảnh giác: “Bạn học Tô, sao cậu còn chưa về nhà?”

“Không phải cậu cũng chưa về sao?” Giọng nói của Tô Thụy có vẻ trầm thấp, không giống như trước kia.

Mặc Khuynh Thành vừa muốn tránh khỏi tay cậu ta, nhưng lại bị cậu ta nắm chặt hơn.

“Bạn học Tô, cậu có thể buông tay mình ra trước được không?” Trong lời nói của cô mang theo vẻ cự tuyệt.

Tô Thụy suy nghĩ một lát mới chậm rãi nói lỏng tay ra, rồi dứt hai tay vào túi quần: “Mặc Khuynh Thành, mình hối hận rồi.”

Không gian tối mờ, khiến Mặc Khuynh Thành không nhìn rõ biểu cảm trên mặt Tô Thụy, nhưng cũng có thể dựa theo giọng nói của cậu ta mà đoán ra một chút, cô đáp: “Bạn học Tô, sao mình không hiểu cậu đang nói cái gì vậy? Cậu hối hận thì có liên quan gì đến mình à?”

Đột nhiên, Tô Thụy tiến lên phía trước một bước, Mặc Khuynh Thành lập tức lùi về phía sau một bước, nhưng lại bị cậu ta bắt được hai bàn tay.

“Buông ra!” Mặc Khuynh Thành cố nén lửa giận, cô tự nói với chính mình, bây giờ còn sớm, chờ thêm một chút, đợi đến khi cô đủ mạnh mẽ, sẽ quay lại chinh chiến bọn họ.

“Mình không buông, Mặc Khuynh Thành, vì sao cậu lại không đi theo mình nữa, sau khi ngã từ trên cầu thang xuống, vì sao cứ như thể biến thành một người khác vậy?”

Trái tim Mặc Khuynh Thành run lên, nhưng lại không hoảng hốt, cô chính là Mặc Khuynh Thành, Mặc Khuynh Thành chính là cô: “Bạn học Tô, con người ai rồi cũng sẽ lớn lên, mình cũng coi như đã từng trải qua một lần sinh tử, nếu không phải do may mắn, lần đó không biết chừng đã chết thật đấy chứ.”

Không sai, ông trời đã cho cô một cơ hội bắt đầu lại, sao có thể không tỉnh ngộ, bài học bằng cả máu và nước mắt, đúng là đã khắc sâu vào trong lòng.

Tô Thụy khiếp sợ, bàn tay đang nắm lấy tay Mặc Khuynh Thành cũng không tự chủ được mà run lên một chút, nhận cơ hội cô giật tay lại, nhanh chóng lùi về phía sau mấy bước, kéo dài khoảng cách với cậu ta.

Phản ứng ấy của Mặc Khuynh Thành như một nhát dao đâm vào lòng Tô Thụy, cậu ta không biết vì sao mọi chuyện lại biến thành như thế này, chẳng lẽ thật sự không thể cứu vãn được sao?

Không!

Cậu ta không tin!

“Khuynh Thành, mình không tin! Mình không tin cậu không còn chút cảm giác nào với mình! Cậu còn nhớ trước kia chúng ta tốt thế nào không? Khuynh Thành, mình biết là mình sai rồi, trước kia mình đã không biết quý trọng tình cảm của cậu, bây giờ mình tỉnh ngộ rồi, buổi sáng nay khi thấy Lộ Phàm thổ lộ với cậu, mình hận không thể lập tức tiến lên, nói với tất cả mọi người rằng, cậu là của mình! May mắn là sau đó Lê An An kéo cậu đi, bằng không thật sự mình không biết sẽ làm ra chuyện gì nữa.”

Đầu Mặc Khuynh Thành trần động, từng hồi tức giận ập tới, nhờ ánh đèn đường hắt vào, cô nhìn thấy rõ vẻ hối hận trên mặt Tô Thụy.

“Bạn học Tô, cậu không cần xin lỗi mình, mình chưa từng trách cậu, khoảng thời gian trước kia, mình còn muốn nói xin lỗi với cậu, dù sao cũng là tình cảm của mình đã gây phiền phức cho cậu, bây giờ cậu yên tâm đi, mình đã nhận ra rồi, cho nên cậu không cần cảm thấy có lỗi đâu, về chuyện sáng nay, mình cũng không ngờ là bạn học Lộ lại tỏ tình với mình trước mặt mọi người như thế, có điều cậu không ra mặt như vậy là đúng, nếu không thì Tư Tư sẽ rất đau lòng đấy.”

"Khuynh Thành, mình và Tư Tư chỉ là bạn tốt thôi, cậu đừng nghĩ nhiều! Mình..."

Mặc Khuynh Thành cắt ngang lời cậu ta: “Bạn học Tô, mình thấy Tư Tư có ý với cậu, cậu cũng không phải không có tình cảm gì với cậu ấy. Tuy rằng trường trung học không cho yêu đương, nhưng đại học thì có thể, mình tin tưởng người có tình thì nhất định có thể ở bên nhau, chúc các cậu hạnh phúc.” Hạnh phúc đến chết đi.

Nói xong, cô lập tức xoay người xuống lầu, cho dù bên ngoài trời mưa lớn cũng không cản được bước chân của cô, dù sao, đứng chung một chỗ với Tô Thụy cũng khiến cô cảm thấy rất buồn nôn.

Tô Thụy muốn ngăn Mặc Khuynh Thành cũng không dám làm quá, chỉ có thể nói lớn về phía bóng lưng cô: “Mặc Khuynh Thành, mình sẽ không từ bỏ cậu đâu!”

Chương 63: Mọi chuyện rồi sẽ ổn thôi

Edit: TranGem – dien.dan.lequydon

“Vù, vù...”

Gió lớn gào thét, mưa lớn như cả bầu trời đã bị chọc thủng, sấm sét và chớp giạt như những tiếng hô chỉ huy các tướng sĩ đang dũng cảm chiến đấu.

Mặc Khuynh Thành nghe được lời nói cuối cùng của Tô Thụy, nhưng bước chân cũng không ngừng lại chút nào, trực tiếp đi thẳng vào màn mưa như trút nước.

Nước mưa điên cuồng hất lên thân thể cô, xối ướt sũng mái tóc, chảy qua mi mắt cô.

Cô nhìn không rõ con đường dưới chân, chỉ một mực đi về phía trước, bỗng nhiên lại nghĩ tới ngày cô chết trước kia cũng có thời tiết như thế này, làm cô nảy sinh ảo giác, cả người rét run cầm cập cũng không bằng sự lạnh giá trong tâm hồn cô, bên tai còn vang vọng những lời nói đêm đó.

"Tư Tư, em cần gì phải giải thích, đây đều là chuyện ngoài ý muốn."

"Bất Mặc Khuynh Thành về, cho dù dùng biện pháp gì cũng phải khiến cô ta kí tên cho tôi!"

"Mặc Khuynh Thành, không có gì quan trọng hơn tính mạng, chẳng lẽ cô không muốn gặp lại người nhà của cô sao?"

...

“Kết”

Mặc Khuynh Thành ngã ngồi xuống đất, nước mưa rơi trên đỉnh đầu chợt biến mất, vừa ngẩng đầu lên đã thấy một chiếc dù màu đen đang che trên đầu cô.

“Anh cả?”

Giọng Mặc Khuynh Thành khàn khàn, làm Mặc Dận hết sức đau lòng.

Anh ngồi xổm xuống, lấy khăn tay ra nhẹ nhàng lau từng giọt nước mưa đọng trên mặt cô: “Cục cưng, chúng ta về nhà thôi.”

Về nhà?

Mặc Khuynh Thành ngẩn ra, đôi mắt lập tức ánh lên một tia sáng, đúng vậy, cô còn có nhà mà.

“Anh cả, chúng ta về nhà.”

Mặc Dận đưa ô cho Mặc Khuynh Thành cầm, rồi cúi người bế cô lên, động tác vững vàng khiến lòng cô nhất thời được an ổn trở lại.

Trở về nhà họ Mặc.

Mặc Dận trực tiếp bế Mặc Khuynh Thành về phòng, lấy khăn lông sạch từ trong nhà tắm ra cẩn thận lau khô tóc cho cô.

“Thím Trương, thím giúp cục cưng thay quần áo, cháu đi nấu canh gừng.”

Mặc Dận đứng dậy, đang chuẩn bị đi ra ngoài cửa thì cảm giác được có một lực nhỏ níu anh lại, vừa cúi đầu đã thấy bàn tay nhỏ bé của Mặc Khuynh Thành đang nắm lấy góc áo anh.

Anh ngồi lại bên mép giường, nhẹ giọng nói: “Cục cưng ngoan, anh cả xuống nấu canh gừng cho em, rồi sẽ trở lại ngay.”

Mặc Khuynh Thành ngẩng đầu, ánh mắt yếu ớt như thể không có gì để bầu vùi.

Mặc Dận không còn cách nào khác, cô như vậy thì anh làm sao mà rời đi được: “Thím Trương, thím xuống nấu canh gừng đi, để cháu thay quần áo cho em ấy.”

Thím Trương nhủ mày khuyên: “Đại thiếu gia, hay là để tôi làm đi, như vậy có vẻ không hay lắm.”

“Thím Trương, không sao đâu, thím cũng thấy giờ cục cưng không cho cháu rời khỏi đây, cháu cũng không phải tự mình giúp em ấy thay, thím cứ yên tâm đi.”

“Được rồi, vậy tôi xuống nấu canh gừng, lát nữa sẽ mang lên.”

“Được.”

Lúc ra cửa, thím Trương còn rất có tâm đóng cửa lại.

“Cục cưng, thím Trương đi rồi, bây giờ em bỏ tay ra một chút, để anh tìm quần áo cho em.” Mặc Dận vuốt mái tóc ướt sũng của Mặc Khuynh Thành, trong mắt chỉ có yêu thương và ôn nhu.

Lúc này, Mặc Khuynh Thành mới ngẩng đầu lên, dùng giọng nói khàn khàn đáp: “Anh cả, để em tự làm.”

Nói xong, cô chậm rãi đứng lên đi về phía tủ để quần áo, tay tùy tiện cầm lấy một bộ đồ ngủ rồi đi vào nhà tắm.

Mắt Mặc Dận nhìn theo động tác máy móc của Mặc Khuynh Thành, nhìn dáng vẻ yếu ớt của cô, nhìn bước chân loạng choạng của cô, nhìn cô đóng cửa lại, ngăn cách ánh mắt anh.

Anh rũ mắt, vẻ mặt phức tạp, anh không biết Mặc Khuynh Thành làm sao, lại nghĩ tới tin tức buổi sáng, lúc đó trong lòng anh dâng lên một ngọn lửa giận ngàn ngút, nếu không phải vẫn còn chút lý trí thì có lẽ đã thật sự phóng xe thẳng đến Nhất Trung, vào trường lôi cô cái tên Lộ Phàm kia ra đánh cho một trận. Trên mạng, tin tức này truyền đi với tốc độ ánh sáng, làm anh chột hiều ra tất cả chuyện này đều là một cái bẫy được thiết kế để hãm hại Mặc Khuynh Thành. Cũng may mắn là lại đúng vào lĩnh vực của anh, nên trước đó để đám Cường tử cùng phòng kỹ thuật đi xóa các tin tức xấu này, nhưng đây chỉ là trị được ngọn mà không trị được gốc, còn lại thì phải xem ý Mặc Khuynh Thành thế nào.

Mà tình trạng hôm nay của Mặc Khuynh Thành, đột nhiên làm anh ý thức được rằng mình hiểu về cô còn quá ít, chuyện buổi sáng trên mạng không thể đã kích cô đến mức này, nếu không Lê An An đã nói với anh rồi, cho nên, chắc chắn còn có chuyện gì đó xảy ra mà anh không biết, mới có thể làm cho cô hồn bay phách lạc thế này.

Có trời biết lúc đó nhìn thấy Mặc Khuynh Thành thì lòng anh đau đến thế nào. Trong mắt anh, Mặc Khuynh Thành lúc nào cũng hoạt bát, cho dù được cả nhà chiều chuộng nên có chút tùy hứng, kiêu ngạo, nhưng bản chất con người lại rất lương thiện. Lần trước xảy ra chuyện, sau khi cô tỉnh lại thì lập tức thay đổi, như thể cô đã thật sự trưởng thành, có bí mật của riêng mình, vừa nghĩ đến đây, anh lại cảm thấy đau lòng, không thể hô hấp được.

“Cục cưng, bây giờ anh phải làm sao với em đây...”

Giọng đàn ông trầm thấp, lại tràn đầy sự phức tạp.

“Cách.”

Nghe thấy tiếng cửa mở, Mặc Dận lập tức kim xuống suy nghĩ trong lòng, vội vàng đi tới bế cô đặt lên trên giường.

“Cục cưng, có muốn nghỉ ngơi một chút không?” TranGemmy dien.dan.^^LQĐ

“Không cần.” Mặc Khuynh Thành cúi đầu, không dám nhìn Mặc Dận, cô sợ anh sẽ hỏi, lại sợ anh sẽ không hỏi, không quan tâm cô.

“Cứ ngủ một lát đi, anh sẽ ở bên cạnh em, được không? Nhé?”

Mặc Khuynh Thành gật đầu: “Vâng.”

Mặc Dận cười vui vẻ, kéo góc chăn ra đắp kín người Mặc Khuynh Thành, rồi anh cúi đầu.

“Chụt.”

Trong không gian căn phòng yên tĩnh, âm thanh ấy như được phóng đại lên.

“Ngủ ngon.”

Gò má Mặc Khuynh Thành đỏ ửng, nhiệt độ ấm áp trên trán cho cô biết tất cả những chuyện này đều là thật.

Nhìn Mặc Dận ngồi trên ghế salon, cô nhắm mắt lại, sâu sắc cảm nhận được hơi thở quen thuộc của anh, cô mới thấy toàn bộ linh hồn mình được xoa dịu.

Ngủ đi, tỉnh dậy thì mọi chuyện đều rồi ổn thôi...

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vợ Yêu Phúc Hắc Dễ Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 64: Quan hệ tiến triển

Edit: TranGem di3ndan.l3quydon

Sau khi cơn bão đi qua, bầu trời được gột rửa sạch sẽ, mùi cỏ xanh tươi mát bay vào trong phòng, không khí cũng như được tinh lọc.

Cô gái trên giường vẫn an tĩnh ngủ say sưa, chàng trai ngồi trên sofa vẫn không rời mắt khỏi thiên hạ của anh, đầu mày cuối mắt đầy vẻ nhu tình.

“Ừm...”

Mặc Dận khép cuốn sách chưa lật được trang nào trên tay lại, bước nhanh đến trước giường, chờ đợi cô mở mắt.

Mặc Khuynh Thành mông lung mở hai mắt ra, đầu đau dữ dội làm cô không nhớ được cái gì: “Đau đầu quá...”

“Cục cưng, đau đầu? Anh cả xoa bóp cho em.” Nói xong, anh lập tức vươn đôi tay thon dài với các khớp xương rõ ràng tới đặt hai bên huyệt thái dương Mặc Khuynh Thành.

Dùng lực không nhẹ không mạnh nhẹ nhàng ấn đầu cho Mặc Khuynh Thành vừa mới tỉnh ngủ cũng thấy dễ chịu đến muốn ngủ tiếp luôn, nhưng một câu của Mặc Dận đã khiến cô bừng tỉnh như sáo.

“Cục cưng, tôi qua em làm sao thế?”

Giọng điệu bình tĩnh lại làm cho Mặc Khuynh Thành như thể con mèo bị giẫm phải đuôi, thất kinh đứng bật dậy, sau đó...

“Rầm”

“A...”

Mặc Khuynh Thành ôm đầu, hay rồi, lần này nhất định sẽ bị xưng lên một cục, Mặc Dận chết tiệt!

Mặc Dận thấy vậy, nghe thấy tiếng cốc đầu kia cũng biết là rất đau, đang định đưa tay xoa giúp cô lại bị cô tránh thoát.

“Cục cưng, để anh xoa xoa giúp em”

“Không cần!”

“Ngoan, xoa xoa rồi sẽ không còn đau nữa.”

“Không cần anh xoa!”

“Để anh bôi thuốc cho em, ngoan nào.”

“Anh biến sang một bên đi, em không cần!”

“Không biến được, nếu không ai sẽ chăm sóc em?”

“Mặc Dận, có tin em đã cho anh một cái để anh biến đi không!”

“Cục cưng, đây là đang chán ghét anh à?”

“Đúng đúng đúng, em ghét anh!”

“Thật sự ghét anh như vậy ư...” Tiếng Mặc Dận đột nhiên nhỏ dần, mi mắt cũng sụp xuống, khóe miệng trễ xuống như méu máo, thể hiện đúng đáng về “bị vứt bỏ” đầy đáng thương.

Mặc Khuynh Thành thấy Mặc Dận như vậy thì hơi bất ngờ, đau khổ thể cơ à?

“Mặc Dận?”

“Anh cả?”

“Mặc Dận Dận?”

“Dận...”

“Ôi.” Có tiếng đáp nhỏ, khiến Mặc Khuynh Thành thở phào một hơi.

Nhưng cô không biết rằng, khi Mặc Dận nghe thấy một tiếng “Dận” kia, cả người đều thấy tê dại, như thể bị tiêm thuốc phiện, nghe mà nghiện luôn.

“Cục cưng, gọi lại đi.”

“Hửm?” Mặc Khuynh Thành nghi hoặc nhìn anh, gọi cái gì? Gọi em gái anh?

“Em gái anh.” Lời vừa thốt ra cô vội bịt tay che miệng lại, hồng rỏ, mới nghĩ trong lòng mà thể nào đã bật ra tiếng rồi.

“Cục cưng, có phải em bị ngốc rồi không, em gái anh không phải là em sao? Anh bảo em gọi anh, không phải gọi em.” Mặc Dận bật cười nhìn đáng vẻ ngơ ngác của Mặc Khuynh Thành, thật đáng yêu, sau này có khi lại nghiện trêu đùa với cô mất thôi.

“Gọi anh làm cái gì! Tên anh còn không hay bằng tên em!”

“Được rồi, là tên em dễ nghe, có điều nghe em gọi tên anh có cảm giác rất vui, cục cưng, gọi lại tên anh đi.” Mặc Dận chớp mắt, đáng vẻ mong chờ, nhìn đáng yêu như chó Samoyed*.

*Chó Samoyed: Samoyed là một giống chó săn có nguồn gốc từ vùng Siberia, đây là giống chó có bộ lông trắng tinh như tuyết cùng tính cách mang nhiều đặc điểm của chó sói là những đặc trưng nổi bật của giống chó này. – Theo đại thúc Gúc Gồ, các mị có thể lên mạng tìm ảnh hen.

Mình cũng không hiểu sao bà tác giả lại so sánh thế, chắc do bà thích giống chó này chăng? – TranGem đi3ndan.13quydon.

Mặc Khuynh Thành nuốt nước miếng “Ưc” một cái, trừng mắt nhìn anh, chết tiệt, mới sáng sớm đã quyến rũ cô, không biết quyến rũ người khác là có tội à! Nhưng không biết nghĩ thế nào vẫn ngoan ngoãn gọi một tiếng: “Anh cả.”

“Cục cưng, không đúng, gọi lại.”

“Mặc Dận Dận?” Mặc Khuynh Thành cẩn thận dò hỏi, không thể nào, anh lại có loại khẩu vị nặng vậy à?

“Không đúng!” Mặc Dận nghe cách gọi này đã nổi hết cả da gà, lập tức nói.

“Dận?”

Lời này vừa nói ra, cả Mặc Khuynh Thành và Mặc Dận đều có chút khựng lại.

“Ừ.”

Mặc Khuynh Thành nhìn Mặc Dận ngây người, khoe miệng từ từ cong lên cười càng lúc càng lớn, thậm chí còn có chiều hướng... Cười ngây ngô.

“Khụ khụ khụ.” Con khó chịu ở cổ họng khiến cô ho khan mấy tiếng.

Mặc Dận vội thu lại vẻ tươi cười, lo lắng hỏi: “Tối qua nên đánh thức em dậy uống canh gừng mới đúng, em dậy rửa mặt trước đi, anh xuống làm đồ ăn sáng cho em.”

“Vâng.” Nói một tiếng thôi mà Mặc Khuynh Thành cũng thấy đau như có con dao cứa vào cổ.

“Đùng đùng đùng.”

Mặc Khuynh Thành vừa xuống nhà đã nghe thấy những tiếng động lớn từ trong bếp vọng ra.

“Anh cả, anh đang làm gì đấy?”

“Cục cưng, em uống hết cái này đi đã.” Mặc Dận bưng bát canh gừng đi từ phòng bếp ra, mùi hương nồng đặc công lên khiến Mặc Khuynh Thành nhúu chặt hai hàng lông mày đến mức có thể kẹp chết một con ruồi.

“Không thể không uống, cái này tốt cho cơ thể.”

Lời Mặc Dận đã cắt đứt đường lui của Mặc Khuynh Thành, chỉ có thể kiên nhẫn uống hết bát canh gừng.

“Cay quá, ừm...” Mặc Khuynh Thành cảm nhận được viên đường phèn trong miệng, bèn thưởng cho Mặc Khuynh Thành một ánh mắt “Coi như anh thức thôi.”

Mặc Dận buồn cười nhìn chuyển biến của Mặc Khuynh Thành, tốt rồi...

Ăn xong bữa sáng, Mặc Khuynh Thành mới nhớ ra hôm nay phải đi học: “Anh cả, em bị muộn rồi!”

“Anh xin nghỉ cho em rồi.”

“A, vậy được rồi.” Mặc Khuynh Thành lại ngồi xuống ghế, lấy di động ra nhắn tin.

An An: Khuynh Thành, sao tối qua cậu không gửi tin nhắn cho mình, dọa chết mình rồi!

Khuynh Thành: Tối qua về nhà cái là ngủ ngay, ngại quá.

An An: Cậu về nhà bình an là được rồi, đúng rồi, mình nghe lão Ban nói cậu xin phép nghỉ học? Hôm qua về bị cảm lạnh à?”

Khuynh Thành: Ừ, hơi cảm chút, sáng nay dậy muộn nên anh cả xin phép cho mình.

An An: Thật là sượng, mình cũng muốn xin phép nghỉ.

Tiểu Bảo: Lê An An, vào lớp rồi cậu còn dùng điện thoại.

An An: Tổng Tiểu Bảo! Nếu cậu không dùng điện thoại làm sao biết mình dùng điện thoại!

Nhạc Thiên: Bởi vì lão Ban gọi tên cậu.

“Phốc.” Mặc Khuynh Thành không cần nghĩ cũng biết Lê An An bị bắt rồi.

“Cười cái gì thế?”

“Anh cả, An An dùng di động bị phát hiện.”

Nụ cười ngọt ngào của Mặc Khuynh Thành khiến Mặc Dận có chút chói mắt, nhưng lại nhú mày: “Em không gọi anh là Dận nữa à?”

“...” Mặc Khuynh Thành hóa đá trên ghế, cười gượng gạo.

“Cục cụng, gọi anh là gì?”

“...Anh cả.”

“Hừm?”

“Dận.” Đùng trách cô không có cốt khí, một tiếng “Hừm?” kia của Mặc Dận thật sự dọa chết cô rồi, người ta nói: Cốt khí đáng quý, sinh mệnh còn quý hơn!

“Ngoan, lát anh đưa em đi dạo.”

“...”

Đây gọi là đánh một cái tát lại cho một quả táo ngọt* ư!

*Đánh một cái tát lại cho một quả táo ngọt: Tương tự như câu “vừa đánh vừa xoa” của Việt Nam.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vợ Yêu Phúc Hắc Dễ Thương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.